FÖLDALATTI ÖSSZEESKÜVÕK

A magyar olvasókhoz.

Látni nem tudásunknak megalázó és ijesztõ okmánya ez a könyv. Félelmes írás, mely évszázados messzeségekbe világít vissza és levilágít frissen beomlott mélységek alagútjaiba. A Nyugat vak népei valószínûleg még kételkedõén forgatják. A Kelet megpróbált népei azonban igazolását irtózva fogják saját sorsukban megtalálni.
Az oroszok és bajorok mellett elsõsorban mi magyarok vagyunk a boldogtalan harmadik megértõk. Legalább is azoknak kellene lennünk, mert a föld alatti aknamunka, melyet ez a könyv feltár, Magyarországon merészkedett legarcátlanabbul a napvilágra. A láthatatlan összeesküvés szálai itt futottak össze) legláthatóbban, hogy végül is akasztófa-kötelekké sodródjanak a magyar faj nyaka köré.

Azok számára, akik Kun Béla és Szamuely tanácsköztársaságában élték át az összeesküvõk rémuralmát, világosság ez a könyv, mely megmutatja a szörnyû arányokat és összefüggéseket; azok számára, akik a vészes hatalom elõl külföldre vagy megszállott tájakra menekültek, - útmutató. Azok számára pedig, akik nem láttak és még ma sem akarnak látni, megalkudtak és megalkusznak politikai,
üzleti, hatalmi, egyéni érdekekbõl, jóhiszemûségbõl, együgyûségbõl, hiúságból, vagy gonoszságból, - legyen vád és intelem ez a könyv.

Mert ne feledjék, hogy a legyûrt összeesküvés nem szûnt meg, csak eltûnt. Visszamenekült a sötétbe. Ne feledjék, hogy vár és készülõdik, és ha az órákat tétlenül hagyjuk múlni, az órákkal együtt fogunk elmúlni mindannyian.

Elõszó.

A történelem vizsgálói olykor meglepõdhettek azon, hogy ügyes, de lelkiismeretlen emberek mily könnyûszerrel tudták a népnek magukban véve becsületes és õszinte mozgalmait saját személyes, vagy politikai érdekükben kihasználni. A nép szerepe a változó korokon végig mindig megható. A legszemérmetlenebb arcátlansággal szüntelenül olyan eredmények elérésére használták fel, amelyeket õ maga sohasem kívánt. És sokszor kegyetlenül megszenvedett tulajdon cselekedeteiért. Nincs annál sajnálatosabb dolog, hogy a népet vezérei következetesen csalják, de nincs annál nagyszerûbb sem, hogy a nép nem akar hinni nekik. Hajdani a tömegmozgalmakat csak elszigetelten lehetett felidézni és szítani. A távolságok nagyok voltak s a vasút elõtti idõben a közlekedés nehéz volt. A tömegek és kizsákmányolóik között királyok, fejedelmek és kormányzók állottak, az elismert hatóság megakadályozta, hogy a népet szüntelenül kihasználják és feláldozzák. Napjainkban mindez megváltozott. A távolság és a tekintély szinte megszûnt és mi olyan idõkben élünk, melyet egykor a történelem a nép kizsákmányoltatása korának fog nevezni.

A közelmúltban ez a kizsákmányolás valóságos
mûvészetté fejlõdött. A pártszervezet eleinte csak eszköz volt, mellyel a párt elveit rákényszerítette választóira. Késõbb a pártszervezet, - tehát a tulajdonképpeni eszköz, - vezetõ erõvé lett> mely félretolta az eredeti vezetõséget, helyette határozza meg a programot, helyette dönti el, mit hagy meg benne és mit töröl. A politikai harc fõ fegyverei ma már csak csatakiáltások, frázisok és jelszavak, melyeket hirdetõik tudatosan úgy szerkesztenek meg, hogy igazi jelentõségük ne lássék. Vajon gondolkozóba estek-e Anglia államférfiai, hogy mindennek dacára, politikai felhívásra, a legegyetemesebb választ mégis akkor adta az ország, mikor népét 1914-15-ben felszólították, hogy a halálba menjen?

De õk oly kevéssé ismerik a népet, mely fölött uralkodnak, hogy inkább azon csodálkoznak el, ha a lázítók legkecsegtetõbb harci kiáltására: - mindent megkaptok, csak követelnetek kell, - a nép nem reagál Pedig ennek egyszerû a magyarázata, de a politikusok számára mégis túl magas, mert azon az igazságon alapszik, hogy Anglia népét valójában csakis akkor mozgósíthatjuk, ha jobbik, magasabbik énjéhez szólunk. Épp ebben rejlik Anglia ereje. Mióta a nép az egész civilizált világon felszabadult, kihasználása könnyûvé lett, mert a kizsákmányoló és kizsákmányolt között nem áll többé senki. Ha a történelembe visszapillantunk, látni fogjuk, hogy a közéjük ékelõdõ befolyás eltûnése nem pusztán a véletlen mûve volt. Voltak királyok, akik népüket éppúgy kihasználták, mint ahogy ma Lenin kizsákmányolja az orosz népet. De a királyok azért többnyire a trónjukkal fizettek és eljön az idõ, mikor Lenin is fizetni fog életével, mert nem bírt ellenállni a nép meghódításában rejlõ kísértésnek, mert felhasználta a népet számára közömbös és ismeretlen célok elérésére.

Ez a könyv azzal fog tehát foglalkozni, hogy kikutassa annak a nagy összeesküvésnek a gyökerét, melyet olyan emberek vezetnek, kiknek fõcéljuk az volt, hogy királyokat, kormányokat, intézményeket, - mindent megsemmisítsenek, ami köztük és a kizsákmányolásra ítélt nép között állt. Akik a földalatti aknamunkának ezt a történetét elolvassák, oly megdöbbentõ következtetésekhez jutnak majd el, hogy szinte kételkedni fognak a szerzõ állításainak helyességében. De kérem az olvasót, tegyen félre minden elõítéletet. Tekintse a felsorolt tényeket mint valóságokat, és ha ezt meg tudja tenni, ám vonjon le belõlük más következtetéseket, mint ez a könyv, mely azt mondja, hogy a földön évszázadok óta lappang egy rejtett összeesküvés. Az összeesküvés mozgatói túlnyomóan zsidók, kiknek céljuk a múltban és a jelenben is az, hogy forradalmat, kommunizmust és anarchiát teremtve, valamilyen önkényuralom létesítésével a világ hegemóniáját magukhoz ragadják.

Mikor a "Cion vénjei tanácsának jegyzõkönyvei" a "protocols of the Elders of Cion" - Angliában nyilvánosságra jutott, nyomában óriási érdeklõdés és viharos ellentmondás támadt. Lehet, hogy a jegyzõkönyvek hitelesek. Lehet, hogy nem hitelesek. De az a tény, hogy, dacára annak, hogy a könyvet már 1905-ben kiadták, a programot, melyet tartalmaz, a zsidó bolsevisták ma jóformán betû szerint megvalósítják, megkülönböztetett érdekességet kölcsönöz annak.

Említettem, hogy a titokzatos forradalmi mozgalom vezetõi fõként zsidók. Elérkezett az ideje, hogy valaki végre õszintén beszéljen errõl. Van néhány zsidó barátom. Egyikre mindig hálával fogok gondolni, mert a háború elõtti években nem nyugodott, míg a német veszedelem nagyságáról meg nem gyõzött. Saját költségén kiküldte egy megbízottját, hogy végiglátogassa a német hajógyárakat és rendkívül értékes adatokat gyûjtött. Ez az ember ép oly Jó hazafi, mint én magam. Ellenben ha azt állítom, hogy temérdek veszedelmes zsidó van, aki az államhatalom ellen összeesküszik, ha állítom, hogy Oroszországban a jelenlegi bolsevista kormánynak több mint 95 százaléka a sémi fajból való és hogy a bolsevista mozgalom vezetõi Oroszországon kívül is túlnyomóan zsidók; - ha kételkedem valamely zsidó politikai megbízhatóságában, sõt ha csak helyteleníteni is politikai meggyõzõdését, akkor rám sütik, hogy - antiszemita vagyok. A következõkben be fogom bizonyítani, hogy ily módon okozzák és fejlesztik maguk a zsidók az antiszemitizmust.

A zsidók méltán büszkék fajukra, mely minden akadály dacára fennmaradt, sõt jóformán valamennyi civilizált országban egyre nagyobb hatalomra és befolyásra tesz szert. Üldöztetés és külsõ elnyomás megtanította az összetartásra s e faj lelkében az egység hagyománya ma ép oly erõs, mint volt valaha. Ha maguk között marakodnak is, de úgyszólván öntudatlanul azonnal összefognak, mihelyt kívülrõl bírálattal illetik õket. Így történik azután, hogy azzal szemben, aki tárgyilagosan, minden faji elõítélettõl menten valami zsidó kiválóságot, vagy zsidó intézményt bírálat tárgyává tesz, zárt sorokban felvonul a zsidóság egységes csapata. Ezután már hiába jelenti ki, hogy bírálata nem a zsidóság egyetemére, hanem kizárólagosan csak egy zsidóra, vagy csak egy zsidó politikai irányra vonatkozik, mégis antiszemitának kiáltják ki. És ettõl kezdve viselnie kell ezt az elnevezést, mély végül is tényleg antiszemitát formál belõle.

Egy konkrét esetet mondok el. Néhány hónappal ezelõtt Nagybritannia a békekonferenciából kifolyólag mandátumot vállalt Palesztina ügyében. ígéretéhez híven ott akart otthont teremteni a zsidóságnak. Palesztina lakosságának jelenleg 80 százaléka arab, 20 százaléka keresztény, zsidó és egyéb vallású. Az arabokon nagymérvû izgatottság vett erõt, mikor a brit kormány szándékáról értesültek. És miután tudják, hogy a zsidó betelepítés céljaira 25 millió fontnyi héber tõke gyûlt már össze, növekvõ nyugtalansággal gondoltak arra, milyen sors vár reájuk, ha a betelepülõk tömegesen tódulnának országukba. Egyik oldalon a hivatalos brit politika, másikon a bennszülött arabok aggodalma. Tapintatra és fõképp nagy pártatlanságra volt tehát szükség. A brit kormány azonban érthetetlen okokból Sir Herbert Sámuelt - tehát egy zsidót nevezett ki Palesztina fõbiztosává.

A Morning Post véleménye szerint ez a kinevezés nemcsak veszedelmes, de helytelen is volt. Még abban az esetben is nagy hiba Sir Herbert Samuel kinevezése, ha õ lenne a legkiválóbb ember és bölcsességben Salamonhoz hasonlítana, mert legõrizetlenebb indokait és legpártatlanabb intézkedéseit is félreértenék. Nem találkoztam olyan zsidóval vagy keresztténnyel, aki magánbeszélgetésben ezt a kinevezést helyeselte volna. Mikor pedig a Morning Post tiltakozott a kinevezés ellen, egyszerre mégis felzúdult az egész

zsidó sajtó és antiszemitizmussal vádolta a lapot. De hát a jószándékú zsidók se képesek belátni, hogy ez rossz politika és felidézõje az antiszemitizmusnak?

A kifogások, melyeket Sir Herbert Sámuel ellen felhoztak, mindenképpen indokoltak voltak. A brit kormánynak az az elhatározása, mellyel zsidóra bízta Palesztina kormányzását, éppen olyan természetû, mintha Sir Edward Carsont nevezte volna ki Írország helytartójává. Lehetõvé kellett volna tenni egy ilyen nyilvánvalóan ügyetlen lépés bírálatát az antiszemitizmus vádja nélkül.

Mindezek után az olvasó méltán kérdezheti, hogy vajon van-e zsidó veszedelem? És ha van, miben nyilvánul meg? Elõttem kétségtelennek látszik, - bár óvakodnunk kell az általánosítástól, - hogy igenis van zsidó veszedelem. Könnyû ezt bebizonyítani. A szemünk láttára történik, hogy a zsidók tekintélyes része, összefogva az egész világon, a fennálló társadalmi rend megbontására tör és az emberiséget a bolsevizmus igájába akarja hajtani. De határozottan túlzás lenne, ha azt állítanék, hogy kivétel nélkül az egész zsidóság szolgálatába állt ennek az õrült és veszedelmes politikai iránynak, mely felidézi a megkülönböztetés nélküli, erõszakos antiszemitizmust, amit ezentúl immár csak a zsidóság háríthat el magáról. Álljon elõ a becsületes, hazafias zsidó. Ne védje, de vádolja a fajából kikerülõ forradalmárokat. Mondjon le végre minden olyan irányzatnak a támogatásáról, amely a társadalmi rendet aláaknázza. Ütött az óra! A jóérzésû zsidóság nem lehet többé tétlen szemlélõ. Mert aki nincs velünk, az ellenünk van!

E könyv lapjain el fogom mondani a civilizáció elleni nagy összeesküvésnek a történetét, elõre bocsátva mindazon körülményeknek rövid áttekintését, melyek meggyõztek arról, hogy a világ jelenlegi nyugtalansága nem a véletlen mûve, de tervszerû munkai eredménye. A háború kitörésekor úgy látszott és azt hiszem, valóban úgy is volt, hogy a harc nem egyéb, mint nyílt, egyszerû és egyenes küzdelem két olyan nép között, melyek egyike a háborús sikereitõl megbódulva, a világ hegemóniájára törekedett, míg a másika ebbe a hegemóniába belenyugodni nem tudott. A háború alatt vált nyilvánvalóvá, hogy a zsidóságnak bizonyos rétegei nem kívánják Németország legyõzetését. Ugyancsak akkor derült ki, hogy. a nemzetközi körökben, melyekben a zsidóságnak befolyása volt, a "gyõzelem nélküli béke" eszméje sok támogatóra talált. Itt ismét óvnom kell az olvasót, nehogy bizonyos zsidó köröknek elõttünk megfoghatatlan németszimpátiájából azt a megállapítást vonja le, mintha a zsidóság egész egyeteme németbarát lett volna. Csak késõbb, a párisi békekonferencia idején lett a zsidóság egy részének németbarátsága mind erõsebbé. A fegyverszünetnek azt az elvét, hogy Németországot, miután az emberiség ellen vétkezett, éppen úgy meg kell büntetni, mint a gyilkost, aki ölt, - mindinkább félretolta az a felfogás, hogy elnézés a legjobb politika. Az átlagember pedig mindebbõl csak annyit értett, hogy Németországgal csínján kell bánná.

A békekonferenciának csak elõrehaladott idõszakában vált egyre világosabbá, hogy, a szövetségesek zsidó befolyás alatt állnak. Lengyelországra célozok. És kijelentésem nem légbõl kapott föltevés, Egyenesen a zsidók állításaira támaszkodik, melyeket a zsidó sajtóban olvastam.

A szövetségesek érdeke nyíltan követelte az erõs Lengyelország megteremtését. Korunknak mozgató elemei az ipar és kereskedelemi; erõs államalakulat nem létezhetik tenger nélkül. Kezdettõl fogva nyilvánvaló volt tehát, hogy a konferenciának Danzigot Lengyelországhoz kell csatolnia. Ugyancsak kizárt dolog, hogy az az ország erõs és ellentálló legyen, melynek a kormánya nem gyakorolhatja hatalmát az ország összes lakói felett. Párizsban kezdettõl fogva észlelni lehetett a harcot, mely egy erõs Lengyelország

létesítését fenyegette. A zsidók egyre nyíltabban foglaltak állást Lengyelországgal szemben. Delegációjuk a konferencia egész tartama alatt ülésezett. Ez a delegáció minden erejét megfeszítette, hogy a lengyelek ne kapják meg Danzigot és hogy a zsidóknak kiváltságokat szerezzen a feltámadó ország területén. Az angol politika ezen a téren került ellentétbe a zsidó politikával, mely külügyi hivatalunkat rendszeresen kezdi rágalmazni, miután az Párizsban kijelentette, hogy Anglia érdeke erõs Lengyelországot követel és a danzigi kérdés politikánknak lényeges feltétele. Szabad-e megkérdeznünk, hogy ennek a válságnak az idején milyen magatartást tanúsított a brit zsidóság?

Britek voltak-e mindenekelõtt, avagy zsidók? És csak véletlen lenne az a körülmény, hogy most, - mialatt ezeket a sorokat írom, - országunkban arra szervezik a bolsevista hatalmat, hogy kényszerítse kormányunkat arra, engedje meg az oroszoknak Varsó elfoglalását?

Míg Angliában ez történik, Oroszországban a zsidóság lázasan dolgozik azon, hogy gyalázatos propagandájával elárassza egész Európát. A fegyverszünettel egyidejûleg Angliában két puccskísérlet volt A bolsevisták Glasgowban és Belfastban akarták megvalósítani teóriájukat. De a kísérletek, melyek teljes kudarccal végzõdtek, bebizonyították, hogy az ilyenfajta megrohanásoknak nálunk nincs talajuk. Ennek dacára, Anglia és a civilizáció ellenségei: a zsidó bolsevikiek újabb tervet forraltak. Tervüket nem titkolták. Úgyszólván a háztetõkrõl hirdettek világgá, hogy a civilizációt mostaritól kezdve óvatosabb módszerrel szándékoznak aláásni. Idézem a zsidó bolsevisták rendeletét, melyet angliai barátaikhoz intéztek:

"Minden megoldódhatik, ha a bolsevisták és spartakisták elszaporodnak és megerõsödnek. Elsõsorban szükséges, hogy: l. A harc súlypontja a parlamenteken kívül legyen (sztrájkok, forradalmak, lázadások stb.). 2. Hogy a parlamenti harcok szoros kapcsolatban legyenek a külsõ faarcokkal 3. Képviselõinknek részt kell venniök az általános szervezés munkájában. 4. A képviselõk felelõsek a Központi Bizottságnak, melynek utasításai szerint kell eljárniok. 5. Nem szabad többé a parlamenti szokásokhoz alkalmazkodniok ... Ismételten hangoztatjuk, hogy a döntõ harcot a parlamentbõl az utcára kell kivinni. A kapitalizmus elleni küzdelemben a munkások leghathatósabb harci eszközei: a sztrájk, a lázadás, a fegyveres zendülés. Elvtársak! Jegyezzétek meg magatoknak a következõket: fontos a párt szervezése, a szakszervezetekbe való betelepítése, a tömegek vezetése, stb. stb... A parlamenti tevékenység és a választásokon való részvétel ellenben csak másodrangú érdekek." (A Call szocialista lap 1920 április 22-én.)

Az eseményeket szemlélve, mindebbõl még nagyobb intelligencia nélkül is bárki kiérezhette az összeesküvés gondolatát. A romboló hatások egyre nyilvánvalóbbakká váltak. A legfelületesebb szemlélõ is észrevehette bennük a tervszerû eljárást. A fegyverszünet megkötése óta nem múlt el hét sztrájk nélkül. Az ipari élet ma jóformán teljesen bizonytalan alapokon áll. Elõttünk sötéten ólálkodik a jövõ. A rombolók pedig azzal a cellái dolgoznak tovább, hogy a következõ télre általános munkanélküliséget teremtsenek és ennek révén rendelkezhessenek az elégedetlen tömegek felett, ördögi a terv. De a nép kizsákmányolásának mesterei szempontjából könnyen megvalósítható, miután õk mindenütt mint a nép barátai léptek fel. Megdöbbentõ sikerrel játsszák szerepüket. Vezéreik, akik kivétel nélkül a legzsarnokibb uralom hívei, - a szélsõséges demokrácia, a kommunizmus és az anarchia zászlaját lobogtatják.

A brit munkás a leglojálisabb és talán a leghiszékenyebb lények egyike a földön. Nagylelkûen fogja támogatni mindazokat, akik meg tudják gyõzni, hogy javára dolgoznak. Mostanában pedig jóformán hetenként, sõt naponként látja munkájuk sikerét. A bérek

emelkednek. És a munkás, valahányszor béremelés van, boldogan dörzsöli kezét, áldva azokat, akik a több fizetést a gyûlölt kapitalistáktól kierõszakolták, örömében nem veszi észre, hogy fokozott termelés nélkül a béremelés végül is meg fogja, semmisíteni a munkabért szolgáltató ipart. A zsidó bolsevizmus éppen ezt akarja. Halálra ítélte az ipart, hogy azután a munkátlanság, ínség és elégedetlenség õt szolgálja. Idézem a régi forradalmi elvet, amely szerint ma is cselekesznek:
"ínség és meggyõzés - ez az a két erõ, mely tettekre bírja az embereket. Támassz ínséget, kormányozd a véleményeket és felboríthatsz minden meglevõ rendszert, bármilyen szervezett is legyen az."

Lássunk hozzá, hogy a mi országunkban ne sikerüljön az õ munkájuk és tartsuk jól emlékezetünkben Marxnak Angliára vonatkozó üzenetét, melyet Mrs. Webster idézete szerint 1870-ben küldött volt a genfi Internacionálénak:
"1. Anglia az egyedüli ország, mélyben az igazi szocialista forradalom megvalósítható.
2. Az angol nép nem tudja ezt a forradalmat megcsinálni.
3. Idegenek csinálják meg majd számára.
4. Az idegen tagok tehát tartsák fenn mandátumukat a londoni tanácsban.
5. A támadást Írországon kell kezdeni, ahol már készek a munkára."

Tíz év elõtt mindezt sült bolondságnak tartottuk volna. De ma, mikor Marx üzenetét Írország esete szinte beteljesült jövendöléssé teszi, jó lenne, ha Angliában, Walesben, Skóciában nyitott szemmel néznõk a dolgok fejlõdését. Iparunk pusztulása szédítõen halad elõre. Ipari létünk attól függ, hogy mentõl nagyobb export-terület álljon rendelkezésünkre, miután mi bármely más országnál kevésbé élhetünk meg, ha a többi nemzettõl elzárkóznánk. Iparunkkal jelenleg még azt a nagy ûrt töltjük ki, mely a háború alatt itthoni piacunkon támadt. De ez már nem tarthat soká és rövidesen Délamerikában, Európa egyes részeiben, a Keleten és saját kolóniáinkban kell áruinknak piacot keresnünk. Ezeken a neutrális piacokon nagy versenytársakra fogunk akadni. Angliában Mr. Smillie és bányász-tanácsa felverte mindannak az árát, aminek az elõállítása szenet igényel. Áraink szüntelenül emelkednek, a külföldi kereskedõ pedig máris olcsóbb piacokat keres. A jelenlegi viszonyok között gyárosainknak nem áll módjukban, hogy határozott ajánlatokat tegyenek. Az állandó bérmozgalmak arra kényszerítik õket, hogy szerzõdéseikhez mentõ záradékokat csatoljanak. A külföldi és neutrális vevõk egyelõre még elviselik az ingadozó árakat de ez már nem tarthat sokáig. Mialatt a növekvõ munkanélküliség következményei mutatkozni kezdenek a szemhatáron, elõrelátó gyárosaink nagyon sötéten ítélik meg a helyzetet.

A munkásember állandó rémét, a munkanélküliséget, szerintem, céltudatosan, a munka vérmes harcosai idézik fel. Mikor a háború véget ért, a magas bérek dacára, nagy ipari fellendülés ígérkezett. A munka biztosíthatta volna magának a jogos hasznot, de elmulasztotta az alkalmat és küszöbünk elõtt ma már a szükség, a szegénység és a munkanélküliség fenyegetõdzik. A mérsékelt irányú munkásvezérek látták a veszedelmet és bátran harcoltak embereikért. A vad kommunista áramlat azonban, - a zsidó bolsevisták mûve - elsodorta a munkalehetõségek nagy részét. És most, miután ez megtörtént, még a látszata is eltûnik annak, mintha a bolsevizmus meg akarná védeni a munkás érdekeit. Politikai játék az egész - nyílt forradalom. Mit akarnak ezek az emberek? Egy saját eszményeik képére formált új mennyországot? Egy új földet? Nem! Õk a proletárdiktatúrát akarják, bármilyen következményeknek legyen is a hordozója. A kormányokat és kormányzati elméleteket eredményeik alapján kell megítélnünk. Ha a zsidó bolsevisták olyan rendszert teremtettek volna, mely a népet boldogabbá, szabadabbá és gazdagabbá tenné a más kormányzati rendszerek alatt élõ népeknél, akkor

megbocsátható lenne, ha utánozni próbálnók õket. De Oroszországban a szakszervezeteket megsemmisítették, a vallást kigúnyolták, a szabadságot megtagadták és a szovjetek zsarnok akaratát kérlelhetetlenül rákényszerítették mindenkire. Terrorral kormányoznak. Aki mást mer gondolni, mint a szovjet-kormány, azt azonnal kivégeztetik, vagy bebörtönzik. Minden jelentés szerint, melyet Oroszországból kapunk, beigazolódik, hogy betegebb és kétségbeesettebb ország nem létezett még soha. Ezt az állapotot kívánják számunkra importálni túlzó politikusaink?

A történelemmel és politikával foglalkozóknak: kommunizmus, anarchia és proletárdiktatúra csak szavak, melyek nem jelentenek semmit. Üres szavaik, politikai vagy tömegmozgalmak elnevezései. Ha meg is valósulnának ezek a szavak, még mindig hátra volna, hogy egy állandó kormányzási rendszert is találjanak fel hozzájuk. Kénytelenek vagyunk elhinni, hogy a bolsevista vezérek tovább látnak az orruknál. Kétségkívül vannak köztük olyanok, akik az intelligencia magas fokán állnak, bár erkölcsi színvonaluk mindig alacsony. Rendszerüket tehát bizonnyal a legnagyobb részletességgel kidolgozták. A dolgok természeténél fogva a kommunizmus nem képezheti vágyaiknak és álmaiknak végsõ beteljesülését. Jobban tudják talán, mint a legkonzervatívabb öreg Tory, hogy a kommunizmus sohasem lehet állandó kormányzási rendszer. És a bolsevizmus vezérei ezt a tudatukat Oroszországban tetteikkel is beismerték.

A régi orosz nihilistáknak valaha kedvenc tárgyuk volt az anarchia. A vörösök programjáról azonban már letûnt és jelenleg még csak mint politikai álom sem létezik többé. Megmarad tehát a "Proletárdiktatúra" fogalma. Felesleges, hogy ennek értelme felett mélyen elmélkedjünk, mivel jelenleg Moszkvában ténykedik, pontosan láthatjuk, mit jelent, hogyan dolgozik és melyek az eredményei. Ezt a kormányformát, mely annyira kecsegtetõ a munkásra nézve és. annyira ellentétes az érdekeivel, néhány ember képviseli és vezeti, aki bitorolt hatalmával rabszolgasorsba kergette a munkásosztályt és ma már egész komolyan küzd a világhegemóniáért. Ezeknek a nagyratörõknek pedig 95 százalékuk zsidó!

Igazságtalanság lenne, ha ebbõl azt következtetnõk, hogy valamennyi zsidó bolsevista. De méltán mondhatjuk, hogy elérkezett az idõ, amelyben minden ország jogosan kérdõre vonhatja zsidait, hogy milyen politikát szándékoznak folytatni az új és ijesztõ veszedelemmel szemben. Egy óriási országot látunk magunk elõtt. Gazdasági forrásai hatalmasak. Vagyona mérhetetlen. Ezt az országot ma néhány zsidó kormányozza és pedig olyan rendszerrel, melyrõl mindent el lehetne mondani, csak azt nem, hogy demokratikus... És õk mégis arra törekszenek, hogy a világot elárasszák undok tanaikkal. Nemcsak mi mondjuk, õk maguk dicsekszenek vele. Ma már ott tartunk, hogy minden országban megjelennek a bolsevizmus képviselõi, zsidók és keresztények, akik kitûnõ szervezettségben, lázasan dolgoznak. Angliában naponta láthatjuk propagandájuk eredményeit. A bolsevisták már nyíltan hirdetik minálunk, hogy szovjet-kormányt akarnak és lapjuk, a Daily Herald, leplezetlenül és túlzóan bolsevista irányban ír.

A politizáló zsidó, aki nem vallása, de faja érdekében dolgozik, nagyon tevékeny. Rendkívüli agitációval mozdítja elõ mindenütt a bolsevisták terveit. Úgy vélem tehát, elérkezett az ideje annak, hogy felszólítsuk azokat a zsidó honfitársainkat, akik nem osztják a bolsevisták nézeteit, valljanak végre színt nyíltan, õszintén. Az ilyen nemzetközi kérdések esetében, sok angliai zsidó megütközését fejezi ki, hogy vallásuk miatt gyanú terheli õket és másképp bánunk el velük, mint önmagunkkal. így szólnak: "Miért bánnak velünk másképp, mint a római katolikusokkal, a wesleyánusokkal, metodistákkal, az anglikánokkal, vagy bármely más felekezethez tartozókkal?" Idézem a Jewish Guardian

1920. március hó 26-iki számát:

"A zsidóság vallás és nem nemzet. A zsidók a békekonferencián, mint vallási testület tagjai, követeltek maguknak nemzeti jogokat. És a zsidók, mint vallási testület tagjai, fognak a zsidóság felett õrködni."

Ezeket a gyönyörû érzelmekbõl fakadó szavakat minden türelmes és derék angol magáévá fogja tenni. De azért talán mégis megkérdezhetnek, mit jelent az a mondat, hogy: "a zsidók a békekonferencián, mint vallási testület tagjai, követeltek maguknak nemzeti jogokat". A cikkíró ezzel valószínûleg azt akarta jelezni, hogy a békekonferencia nem azért követelt kivételes jogokat az oláh és lengyel zsidók számára, mert külön nemzetiséget alkotnak, hanem azért, mert külön valláshoz tartoznak. De késõbb ugyanannak a cikknek egy érdekes részlete azt akarja bizonyítani, hogy van a zsidóságnak egy nagy csoportja, mely vallásától eltekintve, külön nemzetet óhajt alkotni:

"Mi tehát a cionisták politikája? Az a politika nem akarja megfosztani nemzetiségétõl a nyugati zsidóságot, ellenben a Kelet zsidóságának meg akarja szerezni az alkalmat arra, hogy a polgári érzelmek, melyeket eddig elfojtottak benne, szabadon fejlõdhessenek".....Ha így áll a helyzet, négy kérdést szeretnék a cionistákhoz intézni: 1. Mennyiben módosul politikájuk a már létrejött és még létesítendõ kisebbségi szerzõdések folytán és azon jogos óhaj folytán, hogy a szerzõdéseket becsületesen végrehajtsák? 2. Miképpen szándékoznak a cionista vezérek híveiket felvilágosítani, hogy a zsidó "nacionalizmus" Palesztinán kívül megtévesztõ fogalom, melynek nincs gyökere a jelenben, igazolása a múltban és kilátása a jövõben? 3. Beleegyeznek-e a cionisták, hogy más fajú és vallású palesztinai lakosok megosszák a zsidókkal a Palesztinához valló tartozás érzését? 4. Miképp gondolják biztosítani azoknak a zsidóknak a közremûködését, - kiknek nevében ezeket írjuk - és akik a cionista elvektõl függetlenül örömmel vennének részt Palesztina helyreállításának munkájában?"

Világos tehát, hogy létezik egy nagy és hatalmas zsidó tábor, mely éppúgy ragaszkodik nemzeti jellegéhez, mint vallásához. Ezek után a vita tehát csak akörül a kérdés körül forog, vájjon: a zsidók mint külön faj dolgoznak-e, vagy csupán mint egy vallásfelekezet tagjai?
Igyekezzünk erre a kérdésre a választ maguktól a zsidóktól megkapni. Kétségtelen, hogy a Jewish Guardian a legjobb angol nyelvû zsidó lap. El kell ismernünk, hogy szelleme igazságos, széleslátókörû, szerkesztése kitûnõ. Meg kell emlékeznünk arról is, hogy a többi zsidó lapban megnyilvánuló gyanús szellem ellensúlyozására csak tavaly állapították. Anticionista és forradalmárellenes irányzata ellentétben áll amazok keserû hangjával és szûk látókörével. Szerkesztésében Anglia legkiválóbb zsidó írói közül nem egy részt is vesz. 1920. augusztus 6-án közölt vezércikkében mégis így nyilatkozik a nemzeti kérdésrõl:

"Sohase lepleztük azt a - sok helyen nagyon népszerûtlen - meggyõzõdésünket, hogy a cionizmus, azoknak az antiszemitáknak a malmára hajtja a vizet, akik azt állítják, hogy a zsidók két nemzetiségûek. Szerencsétlen és logikátlan lenne, ha összetévesztenõk Leon Simon filozófiai nacionalizmusát, - melyet egyik legújabb mûvében fejteget, - azzal a közönséges nemzeti fogalommal, melyet rá lehet fogni egy politikai állam valamennyi lakosára. Mindig azt állítottuk, hogy bölcsebb lenne ezt az elnevezést elkerülni és állítottuk, hogy azoknak a zsidó vezéreknek, akik irigylik a nem-cionista zsidók jó hírnevét, vigyázniok kellene, hogy gondosan meg-különböztessék ennek a szónak kétféle értelmezését."

Annak a vádnak, hogy a zsidók nemzetet alkotnak, valamint León Simon cáfoló kísérleteinek Írott elismerése ez. A Jewish Guardian hiába lép fel a váddal szemben, bátran és õszintén hiába igyekszik bizonyítani, hogy a zsidóság nem: egyéb vallási felekezetnél, a tények, sajnos, magának a lapnak a hasábjain bizonyítanak ellene.
Valamikor júniusban a Makkabeusok megtisztelték Lucien Wolfot azzal, hogy a Holborn-vendéglõbe bankettre hívták. Errõl az eseményrõl a Jewish Guardian június 11-iki száma így írt: "Tisztelet annak, akit tisztelet illet. Tisztelet Lucien Wolfnak, annak az embernek, aki az elmúlt évben a zsidó jogokért küzdött Versaillesben."

Kérdem, mit jelent a kifejezés: "zsidó jogok"? Ha a zsidóság vallás, miért kell akkor annak jogaiért küzdeni, miután nincs ország, mely gátat vetne a vallás szabad gyakorlásának? Ebbõl tehát az következik, hogy a jogok politikai természetûek és mellettük munkában látjuk a zsidó nemzetet. Ha Lucien Wolf elfogadja a zsidóság köszönetét azért, hogy Versaillesban a zsidó jogokért küzdött, akkor Sir Herbert Sámuel bizonyára szintén mindent elkövet majd, hogy ugyanilyen köszönetre szerezzen érdemeket, amidõn Palesztinában a zsidó jogokért küzdeni fog.

A Jewish Guardian cikkében folytatólagosan még a következõ jelentõségteljes sorokat olvassuk:

"A második üzenet Izrael Zangwill úrnak egy levele volt. Írása, szokása szerint, csípõs és öntelt, de mint egyébkor, sok igazságot tartalmaz. A kisebbségek jogainak biztosítása próbaköve volt annak a jellegzetesen zsidó kívánságnak, mélyet: Népek Szövetségének neveznek. És az ember, aki a kisebbségek jogainak biztosítása mögött áll, nem más. mint maga Lucien Wolf."

A "Nép-Szövetség" meghatározását a Jewish Guardian aláhúzta, mint jellegzetesen zsidó kívánságot. A Népek Szövetségének megalapítása, vajon vallásos, vagy politikai kérdés volt-e? Bizonyára nincs olyan szofisztikus okoskodás, amelynek alapján a Népek Szövetségét, mint vallási kérdést lehetne feltüntetni. Tehát tisztán politikai kérdésrõl van szó, melynek megalkotásánál ismét munkában látjuk a zsidó nemzetet.

Banketten ünnepelték Lucien Wolfot. Köszönetét, mellyel az elhangzott magasztalásokra válaszolt, így írják le:
"És ekkor következett a dicséreteknek nyilvánítása. Elsõsorban az Alliance Israélite-nek szólt az elismerés. Azután az amerikaiaknak, aztán a konferencia államférfiúi bölcsességének és jóindulatának. Azt az érdemet azonban, hogy a békeszerzõdés a nemzeti kisebbségek jogát elismerte, a delegáció angol zsidó tagjai maguknak tulajdoníthatják, miután az õ eszméjük volt. A szövetséges hatalmak, valamint a Népek Szövetsége, mielõtt errõl az elvrõl az új államok képviselõivel tárgyalt volna, azt már elõzetesen elfogadta.. Bár az alapvetõ szerzõdés tárgyalásainak izgalmai közepette pillanatnyira minden más kérdés háttérbe szorult, Lucien Wolf mégis emlékeztetni óhajtja a társaságot, hogy a konferencia a "Munka-Egyezmény"-ben, a Labour Conventionben lefektetett elv mellett, - mely biztosítja a munkásosztály jogait és megnyerte számukra a Népek Szövetségének oltalmát, - mint egyenrangú elvet fogadta el a nemzeti kisebbségek jogainak biztosítását.

Íme, ismét felbukkan elõttünk a zsidó politikus és pedig abban a pillanatban, mikor a zsidó nemzetért dolgozik. Nincs ezen semmi gáncsolni való. Ha a zsidó politikusok és intenzív nacionalista zsidók összefognak, hogy fajrokonaiknak egész Európában jogokat és kiváltságokat biztosítsanak, ezzel csakis érdemeket szereznek a zsidók hálájára. De miután így áll a helyzet, a Jewish Guardian ne beszéljen többé olyan badarságokat, hogy a

zsidóság tisztán vallás. Lehet, hogy a vallási kérdés az összességnek egy részlete, de mellette ott van a szívós, tevékeny politikai erõ, mely minden országban a zsidóság javára dolgozik. És ezzel a megállapítással elérkeztünk ahhoz a ponthoz, mellyel kapcsolatban tisztázni akarjuk a helyzetet azokkal a zsidókkal, akik nem törõdnek hitsorsosaik politikai és vallási törekvéseivel. Meg akarjuk tõlük tudni, miképp különböztethetjük meg a jó honpolgár zsidót a politizáló zsidótól, aki akár jó, akár rossz irányban küzd a zsidóság érdekeiért.

Angliában sok zsidó visel felelõsségteljes politikai hivatalt. Tudnunk kell tehát, ha a brit érdek valamikor ellentétbe kerülne az õ fajuk érdekeivel, elsõsorban brit állampolgárok lesznek-e avagy zsidók? Miképp gyõzõdhetünk meg errõl? Már eddig is rámutattam és a könyv még bõvebben fogja bizonyítani, mily széles keretekben mozog a zsidók politikai tevékenysége. A jó szándékú zsidóknak tehát be kell látniok, hogy nem tûrhetjük tovább ezt a bizonytalanságot. Különösen most, mikor a világhangulat mind nyugtalanítóbb lesz. Lassankint kényszeríteni fog a helyzet, hogy a zsidóktól megtagadjunk minden politikai hivatalt, ha meg nem gyõznek bennünket arról, hogy jelenleg elfoglalt pozíciójukat nem az egész világon szétszórt zsidóság érdekében, hanem az ország és a birodalom érdekében fogják felhasználni. Láttuk a békekonferencián milyen meglepõen sikeres tevékenységet fejtettek ki a zsidó delegátusok és ez a könyv be fogja bizonyítani, hogy ezt a tevékenységet õk kizárólagosan zsidó érdekek védelmére fordították.

Mulatnunk kell Lucien Wolfnak állítása felett, hogy a "Munka Egyezmény", a Labour Convention bevezetésében leszögezett elv, mely megállapította a munkások jogait és biztosította számukra a Népek Szövetségének oltalmát, egyenrangú azzal az elvvel, mely a nemzeti kisebbségeknek hasonló természetû jogait megállapítja és biztosítja. Ha ezt az állítást elemezzük, látni fogjuk, hogy a zsidók, a kisebbségnek (t. i. a zsidóságnak) jogokat és elõnyöket biztosító törekvésüket legjobban azzal a kijelentésükkel vélték palástolhatni, hogy: "elsõsorban a munkásság jogait kell biztosítani és mindenekelõtt õket kell a Népek Szövetsége ezen lényegileg zsidó törekvés oltalma alá helyezni." Ezek után képzeljük el munkásainkat vagy bármely más ország munkásait a Népek Szövetségének oltalma alatt.

A zsidó veszedelem tehát abban rejlik, hogy a zsidók, kik különbözõ országoknak polgárai és sok esetben magas politikai állásokat töltenek be, mindannyian a zsidó nemzet jogai érdekében dolgoznak. Ismét felmerül bennünk a kérdés, melyik oldalon verné latba súlyát egy befolyásos zsidó, ha választania kellene az ország érdekei közt, melynek polgára és a zsidó nemzet érdekei közt? A bizonytalanságot melyet ez a kérdés felidéz, legkevésbé sem csökkenti a zsidó bolsevista kormány, sem pedig a párisi konferencián kifejezett zsidó nemzeti tevékenység emléke. Ha antiszemitának neveznek el, mert erre a félelmetes politikára felhívtam a figyelmet és kifejeztem a gyanút, amelyben sok honfitársam osztozik velem, azt hiszem - el kell fogadnom az elnevezést. De mindaddig, amíg ezek a kétes polgártársak az ország érdekeit fenyegetik, kötelességemnek tartom, hogy a veszélyt jelezzem.

Morning Post 1920. augusztus havában.
H. A. Gwyrwie.

I. FEJEZET.

A világ legfélelmetesebb szektája.
Lenin és Németország. Barruel és a francia forradalom. Spartakisták 1801-ben és

1918-ban. Mrs. Webster és az orleanista összeesküvés. Forradalmi szabadkõmûvesség.

1919 november 5-én Winston Churchill az angol alsóházban érdekesen számolt be az orosz forradalomról. Szavait Ludendorff könyvének idézetével kezdte:

"Kormányunk nagy felelõsséget vállalt, mikor Lenint Oroszországba küldte, habár utazása katonai szempontból igazolható volt. Oroszországot le kellett gyõznünk, kormányunknak azonban ügyelnie kellett, hogy az oroszokkal együtt ne bukjunk el mi is." Ennyit mond Ludendorff. Lássuk, mit mond Churchill ennek a kijelentésnek az értelmérõl:

"Lenint a németek küldték Oroszországba, éppen úgy, mintha egy tífusz- vagy kolerabacilusokat tartalmazó üvegcsét küldenénk, hogy beleöntsék egy nagy város ivóvizébe. A járvány bámulatos gyorsasággal terjedt. Alig érkezett meg Lenin, kezének intésére innen is, onnan is gyanús egyének sereglettek köréje, kik New-Yorkban, Glasgowban, Bernben és más országokban bujkáltak. Így gyûjtötte össze egy félelmetes szektának, - a világ legfélelmetesebb szektájának vezérszellemeit, amelynek feje és fõpapja õ maga volt. Ezekkel a szellemekkel környezve démoni ügyességgel kezdte meg munkáját, hogy darabokra tépjen minden intézményt, melytõl az orosz állami rend függött. Tönkretette Oroszországot. Oroszországnak tönkre kellett mennie. Porig alázta."
Ward Ezredes: "De még nem halt meg!" - J. Jones: "Miért nem üzennek neki háborút?"

Churchill: "Oroszország nemzeti életét teljesen elpusztították és eldobáltatták véle áldozatainak gyümölcsét. Azóta hosszú belsõ terrorra van kárhoztatva és éhínség fenyegeti. Szenvedései túlszárnyalják a jelen kor minden szenvedését és Oroszország a nagy nemzetek sorából töröltetett." - Ezek után vizsgáljuk meg gondosan ennek a sötét harcnak szinte rettentõ részleteit. Mit jelent mindez? Elsõsorban jelenti, hogy a német császári kormány Oroszország elpusztításaira egy olyan szervezetet használt fel, mely: "a világ legfélelmetesebb szektája." Másodszor, jelenti, - Ludendorff könyve szerint is, - mit kockáztatott a német kormány és "milyen nagy felelõsséget vett magára", mikor ezt a rejtelmes hatalmat szabadjára engedte. Harmadszor, - Ludendorff is sejteti, hogy a német kormány olyan ügyetlenül kezelte a felszabadult hatalmat, hogy az õt magát is elsodorta. Negyedszer pedig, - Churchill szavait idézve jelenti, hogy: a szekta nem volt kizárólagosan német vagy orosz. Vezér szellemeit Lenin New-Yorkból, Glasgowból, Bernbõl és más országokból vonzotta magához. A hatalom tehát Németországon kívül állt és kívül állt Oroszországon is, mert - világhatalom volt! Elég erõs arra, hogy Oroszországot tönkre tegye, sõt, - ha Ludendorff szavait helyesen értelmezzük, - elég erõs volt arra is, hogy megbuktassa a német császári kormányt és a Hohenzollern dinasztiát. Kérdjük, mi volt hát ez a hatalom?

Mielõtt válaszolnánk, idézzük meg egy régen meghalt író könyvét Abbé Barruel & XVIII. század végén írta meg: A jakobinizmus memoárjait. Az angol fordítás 1797-98-ban látott napvilágot. Emlékiratában az Abbé, titkos társaságok szédítõ útvesztõjén át kutatja a francia forradalom eredetét és megmutatja azokat, akik francia és német szabadkõmûvesek vagy álszabadkõmûvesek képében közös terv szerint dolgoztak. Állítása szerint, az Illuminátusok rendje a forradalmárok testvérszektája volt, melyet Weisshaupt, a hírhedt "Spartacus" 1776-ban, Bajorországban alapított. És miután; ennek a szervezetnek és más hasonló szervezeteknek sötét munkálkodását leírja, a következõ emlékezetes szavakkal óvja olvasóit:

"Önök azt hitték, hogy a forradalom befejezõdött Franciaországban. Pedig a francia forradalom a jakobinusok egy szörnyû és félelmetes szektájának csakis elsõ kísérlete volt.

A szekta elhatározása szerint tehát önök annak a nagy, általános forradalomnak, amely egykor feldönti majd az összes trónokat, megsemmisíti az oltárokat, eltörli a tulajdont és törvény és társadalom feloszlásával fog végzõdni, csupán elsõ állomására érkeztek."

A maga idejében Abbé Barruel könyve nagy feltûnést keltett. Ügy Európában, mint Amerikában heves vitákat támasztott, amelyek azóta úgyszólván feledésbe mentek. Azok között, akik Barruelnek válaszolni igyekeztek, ott volt Jean Joseph Mounier is, a forradalmi nemzetgyûlés egykori elnöke. Mounier azok közé az alkotmányos liberálisok közé tartozott, akik mindenkor arra vannak kárhoztatva, hogy a forradalmak kezdetén vezérszerepet vigyenek és végül a forradalmak rászedettjei legyenek. Mounier Barruelhez intézett válaszában /* Influence of the Philosophers, Free-Masons and Illuminans of the Revolution in France (1801)./ utalt az, abbénak arra a megjegyzésére, hogy az Illuminátusokat 1787-ben feloszlatták. "Hogyan lehetséges tehát, - kérdezi Mounier, - hogy mégis õk idézték volna elõ a francia forradalmat, amely 1789-ben kezdõdött? Igaz, hogy azt tartják róluk, titokban tovább mûködtek, de ez a feltevés nem valószínû... Azok, akik azt állítják, hogy az illuminátusok rendje még létezik, ne akarják errõl meggyõzni a németeket, miután õk szemtanúi az alapítók jelenlegi magatartásának. Ha hitelt adunk Dr. Robinson és Barruel írásainak, - akkor Weisshaupt eszméje a villamosság sebességével terjedt volna." Erre az idézetre éles és drámai világítást vet az idõ. 1801-ben nem akadt olyan német, aki elhitte volna, hogy, mint titkos társaság még léteznek Spartacus követõi. 1918-ban pedig hirtelen elõbújnak a homályból és forradalmat kísérelnek meg Berlinben.

1801-ben bolondságszámba ment elhinni, hogy egy titkos társaság, egy "félelmetes szekta" - "a villamosság sebességével" átterjedhet Németországból Franciaországba. 1919-ben pedig már azt mondja Churchill, hogy a forradalmat úgy vitték át Németországból Oroszországba, mintha egyi kis üvegcsében tífusz- vagy kolerabacilus - kultúrákat vittek volna oda.

Barruelnek igazat adott az idõ! És a következõkben be fogjuk bizonyítani, hogy állításait a modern történelmi kutatások is támogatják. A francia forradalmat éppen úgy, mint az orosz forradalmat, egy félelmetes szekta: "a világ legfélelmetesebb szektája" idézte elõ.

Ennek a megállapításnak igazolását egyelõre felfüggesztjük. Csakis azt iktatjuk ide, amire ez a könyv felelni akar. Mi az a "félelmetes szekta", amelyrõl Barruel már a XVIII. században megemlékezett és amelyrõl Churchill a XX. században beszél? Ugyanaz lenne most, mint ami volt akkor? Felette nyugtalanító ez a kérdés - és Anglia, - a kereszténység - sõt a kereszténységre alapított civilizáció biztonsága függhet a felelettõl.

"Ami a legfélelmetesebb", - mondja lord Acton a francia forradalomról írt tanulmányában, - "az nem a felvert zsivaj, hanem maga a terv. Tûzön és füstön keresztül- észrevehetjük a számító szervezkedést. A rendezõk gondosan elrejtõznek az álarc mögé, de jelenlétükben kezdettõl fogva nem kételkedhetünk."

Mi volt ez a számító szervezkedés? Lord Acton túlságosan elmerül az alkotmányosság gondolatában és nem válaszol erre. Vajon az a lidérctûz, melyet valamennyi Whig történetíró lázasan hajszolt a szörnyû idõk ingó posványai és kísérteties árnyai közt, véletlenül ugyanaz a "félelmetes szekta" volt-e, mint az, amelyet a német császár rászabadított Oroszországra?

Mrs. Webster a francia forradalomról írt gyönyörû könyvében néhány választ ad erre a kérdésre. Felidézi emlékezetünkbe az Illuminátusok "félelmetes szektáját", melyet

1776-ban a "Spartacus" Weisshaupt alapított és felveti a kérdést, lehetséges-e, hogy a modern német spartakisták puszta véletlenségbõl vették át a XVIII. századbeli elõdjüknek álnevét? De ezt késõbb fogjuk megvizsgálni. Mrs. Webster továbbá arra is utal, hogy Kropotkin herceg állítása szerint az internacionálé egyenes leszármazottja az 1793-ban alapított "Enragés" szektának és az 1795-ik év egyéb titkos társaságainak. Ezt a kérdést is késõbb fogjuk tanulmányozni. Mrs. Webster mindezt mintegy visszagondolásában említi fel, kétségtelenül a szörnyû események benyomása alatt, amelyek akkor játszódtak le, amikor könyvét befejezte. Könyvében túlnyomóan az Orleansisták összeesküvésével foglalkozik, melynek kétségtelenül nagy része volt az akkori eseményekben! Az Orleansi herceg gyáva kéjenc volt. Jellemét tanulmányozva a komoly történetírók nevetnek a feltevésen, hogy a herceg egy olyan arányú összeesküvés szervezésére képes lett volna. De hát akkor hogyan lehetett mégis "Philipp Égalité" neve csatakiáltása annak a "félelmetes szektának", mely a forradalmat elõidézte? Egyelõre ismét függõben tartjuk a feleletet.

Mrs. Webster könyvében a porosz összeesküvésnek is lényeges helyet juttat. Az Összeesküvést Nagy Frigyes szervezte és utódja folytatta, hogy Franciaországot elpusztítsa. Nem szenved többé kétséget: Poroszországnak része volt a francia forradalomban. "Anacharsis" Clootz, a szörnyû porosz és Efraim, a szörnyû német zsidó voltak valószínûleg a Hohenzollern-ház ügynökei. Vajon õk is tagjai lennének-e a "félelmetes szektának"? És a többiek, a sötét összeesküvõk, kik a braunschweigi herceget akarták a trónra emelni? Meglátjuk késõbb.

A "félelmetes szektában" angol befolyások is dolgoztak. Annyi mindenesetre bizonyos, hogy. angol arany segítette finanszírozni a francia forradalmat. De bizonyos az is, - Mrs. Webster állítása szerint, - hogy az az arany nem Pitt aranya volt. III. György kormányának keze ebben az összeesküvésben nem játszott közre. Franciaországba, angol forradalmár klubok küldtek segítséget. De hát milyen érdekük volt a Bourbon ház bukásában? Õk is hozzátartoztak a "félelmetes szektához"? Ha. bajorok, poroszok, franciák és angolok; mind egy és ugyanazon összeesküvésen munkálkodtak, ugyanahhoz a szervezethez tartoztak - akkor a "félelmetes szekta" nem lehetett kizárólagosan francia származású, hanem - internacionálisnak kellett lennie!

Feltételezhetjük-e tehát, hogy már a XVIII. században létezett egy "Internacionálé", amely az egyház és az állam megsemmisítését tûzte ki céljául? A francia klerikális és francia royalista habozás nélkül mindjárt azt fogja felelni: bizonyára létezett a szabadkõmûvesség!

Ezt a feleletet mulattatónak találja az angol, mert angol szabadkõmûveseinkrõl senki se hihetné el, hogy forradalmi szándékaik vannak. De van különféle szabadkõmûvesség a világon. És a szabadkõmûvesség legnagyobb veszélye abban rejlik, hogy szervezetében minden titkos társaság, melynek célja a forradalom, olyan álarcot talál, mely szinte a felismerhetetlenségig elleplezi. Mint késõbb látni fogjuk, maguk a szabadkõmûvesek bevallják, hogy a vakolókanalat tõrnek is használták, és hogy a kocka bombákat is takart. Idézzünk meg egy tanút, aki ebben a tekintetben nem fog hazudni. Louis Blanc maga is forradalmár volt és a francia forradalom történetét azért írta meg, hogy dicsõítse.

Lássuk hát, mit mond errõl a kérdésrõl? Miután emlékezteti olvasóit, hogy a három forradalmi szó: Szabadság, Egyenlõség, Testvériség - a szabadkõmûvességnek van ajánlva, így folytatja:
"Mivel a szabadkõmûvesség három (fokai sok olyan embert ölel fel, akik állásuknál és elveiknél fogva ellenségei minden társadalmi felfordulásnak, az újítók megsokszorozták a misztikus létra fokait, amelyeken a tagok emelkednek. Az izzó lelkek számára titkos

páholyokat létesítettek. Árnyékos szentélyeket, melyeknek ajtaja csakis a próbatételek hosszú sora után nyílt meg olyan beavatottak részére, akik már tanúbizonyságot tettek a forradalmi tudományokban való elõmenetelükrõl... Condorcet ezekrõl a földalatti iskolákról beszélt, mikor: Az emberi szellem haladásának története c. mûvében - melyet halála amiatt nem tudott befejezni, - megígérte, hogy el fogja mondani, milyen csapásokat mértek a királyság híveire a titkos társaságok, melyek a templáriusok rendjének voltak utódjai."

Ez a tanúságtétel, amint látni fogjuk, nem áll elszigetelten. Többek között az az érdeme is megvan, hogy sok mindent megmagyaráz, ami különben megmagyarázhatatlan. Mert bizonyos, hogy Franciaországban a központi szabadkõmûves páholynak és a Nagy Oriensnek, de ugyanekkor a templáriusoknak is, az Orleansi herceg volt a nagymestere; míg Nagy Frigyes egy világszerte elterjedt szabadkõmûves rendnek, a braunschweigi herceg pedig a német szabadkõmûveseknek volt a nagymestere.

Hogy ezek a nagymesterek irányítói, vagy csak eszközei voltak-e a "félelmetes szektának", olyan kérdés ez, mely szintén válaszra vár. Egyelõre vizsgáljuk tüzetesebben Louis Blanc tanúbizonyságát.
Ebbõl a vizsgálatból az derül ki, hogy a közönséges páholyok és általában a szabadkõmûvesek Franciaországban sem tudtak semmit az összeesküvõk terveirõl. Ezek az összeesküvõk a rendes páholyok mögött és fölött külön páholyokat (arriére-loges, mint ahogy õk nevezték) "alapítottak." És ezáltal az "újítók" úgy el voltak rejtve a gyanútlan és nem gyanúsított szabadkõmûvesek mögött, mintha spanyolfalak takarták volna õket. "Árnyékos szentélyeikbõl", mélyek csakis a beavatottak számára nyíltak meg,, biztosabban irányíthatták a forradalmat, mint egy védett fedezékbõl, vagy akár egy hadihajó páncéltornyából.

II. FEJEZET.

Az Illuminátusok Németországban.
Adam Weisshaupt és forradalmi filozófiája. - Titkos szervezkedés. - A szabadkõmûvesség leleplezése. - Weisshaupt bukása. - A Nagy Oriens. - A francia forradalom elõkészítése és gazdasági okai. - Az Arriére Loge-ok és a jakobinus klubok.

Az elõbbi fejezetben meggyõzõdhettünk róla, hogy úgy Abbé Barruel, mint Mrs. Webster az Illuminátusok szektáját tartotta a francia forradalom elõidézõjének. Sõt Mrs. Webster még ennél is tovább megy és a "Spartacus" Weisshauptot, a világforradalom feltalálójának nevezi. Ha Barruett gondosan tanulmányozzuk, látni fogjuk, hogy az "Illuminátusok" szektája csak egyike volt a sok szektának, mely ugyanazért a célért ugyanazokkal az eszközökkel dolgozott. Fontosságot és érdekességet fõleg az ad neki, hogy sok mindent tudunk felõle. A bajor választófejedelem fölfedezte és kiadta az illuminátusok levéltárát. Azóta úgy tanulmányozhatjuk õket, mint egy üvegbúrába zárt méhkast. Ez a tanulmány könnyen veszedelmessé válhat, miután sok mindent megtudtunk róluk és ezért esetleg túlzottan fontos szerepet tulajdonítunk nekik a forradalmi szereplõk rangsorozatában. Elvitathatatlan, hogy ez a "félelmetes szekta" közremûködött a francia forradalomban, de mivel nem az egyedüli szekta volt, kérdéses, hogy a fõszekta volt-e a sok között? Ha kutatásunkat, mely ígérettel és csábítással csalogat, tovább folytatjuk, úgy ráeszmélünk, hogy zsákutcába vezet és a végét fal zárja el.

Sok mindent tudunk Weisshaupt Ádámról. Tudjuk, hogy 1748-ban született: 28 éves

korában jogi tanár volt a bajorországi Ingolstadt egyetemén és fiatal kora dacára már megelõzõleg nagy vonalakban kidolgozta volt filozófiai rendszerét. Egy dolgot azonban nem tudunk róla. Saját esze szerint dolgozta-e ki rendszerét, vagy valamely más, ismeretlen tanár sugallta-e neki?

Mellesleg megjegyezve, Weisshaupt egészen haszontalan ember volt. Felfedezett levelezése között van egy levélsorozat, melyet különbözõ beavatottakhoz intézett. Segítségért könyörög. Kéri õket, találnának módot, hogy sógornõjének tõle születendõ gyermeke megsemmisüljön, mielõtt születése szégyent hozna rá. Ilyen vallomás után jogosan kételkedhetünk abban, hogy rendszerében vallott filozófiája cselekvésének igazi indító oka volt-e? Felesleges, hogy filozófiájával kimerítõen foglalkozzunk. Ugyanazok a közismert téves tanok és bizonyítatlan állítások sorakoznak fel benne, melyeket. rövid idõvel azelõtt mór Rousseau is összegyûjtött és amelyeket részben a történetírók, részben a tudósok régen megcáfoltak.

Az ember eredeti tökéletességében, a természettõl kapta a szabadság és egyenlõség eredendõ jogát. A magántulajdon megsemmisítette az egyenlõséget. A kormányok és vallások megsemmisítették a szabadságot. Hogy tehát az embert eredeti jogaiba visszahelyezhessük, meg kell semmisítenünk minden vallást, minden polgári társadalmat és minden magántulajdont Ezt elérhetjük titkos szervezkedés útján.

"Igen," jósolja Weisshaupt, ha fejedelmek és nemzetek el fognak tûnni a föld színérõl. És eljön az az idõ, mikor az ember nem ismer el más törvényt, mint a természet nagy könyvét. Ez a forradalom titkos szervezeteink munkája lesz és ebben rejlik egyik nagy misztériumunk."

Csak futólag jegyzem meg, hogy szervezeteket említve a többesszámot használja, mintha tudomása lenne róla, hogy mások is dolgoznak olyan alagutakon, mint amilyeneket õ és társai annyi szorgalommal ásnak.

Ingoldstadti tanítványai között kezdte meg munkáját azon általános elv alapján, hogy: "rendemnek minden osztálya elõkészítõ foka a következõ osztálynak". Elsõnek a "besúgók" osztályát szervezte meg, melynek az volt a feladata, hogy tagokat toborozzon. De ezekét az új tagokat csak akkor avatta be a szervezete titkaiba, amikor már bebizonyították hûségüket és annyira belekapcsolódtak, hogy nem volt többé számukra visszavonulás. Céljainak megvalósításaira vonatkozó terveit, melyekrõl szinte azt hihetnõk, hogy a "félelmetes szektával" állunk szemben, következõ sorai árulják el:

"... ha célunk az általános forradalom, akkor társaságunk valamennyi tagjának, akik egymást támogatva ezt a célt tartják szem elõtt, módot kell találniok arra, hogy láthatatlanul, az erõszak látszata nélkül uralkodjanak, nemcsak egyes államok magasabb társadalmi osztályai felett, de minden osztály, minden nemzet, minden vallás tagjai felett és mialatt ugyanazt a szellemet öntik valamennyiükbe, csendben, de a lehetõ legnagyobb tevékenységgel ugyanegy pont felé irányítsák az egész föld lakóit"

Weisshaupt bámulatos türelemmel és ravaszsággal dolgozta ki titkos társaságának rendszerét. Ez a rendszer nagyjából hasonlít a szabadkõmûvességhez. Négy osztályra oszlik és minden osztálynak hat foka van. Weisshaupt hamis ürügyekkel fiatalembereket csalt maga köré és rövid idõ alatt Bajorországban és Németország egyéb részeiben, szervezett, nagy hatalomra tett szert.

Ezután nagy szerencse érte Weisshauptot. Két olyan tanítványt sikerült megnyernie, akik már dolgoztak a szabadkõmûvességben, névszerint: Cato Zwack és a hannoveri báró, Philo Knigge. És ezzel a két emberrel tervezte ki azután a szabadkõmûves páholyok 41 illuminátusát. Nagyon érdekesek Weisshaupt arra vonatkozó utasításai, miképp kell - kesztyûs kézzel - elszédíteni a szabadkõmûvességet:

"A titkos szervezetek minden nagyobb városban; mely kerületükben van - a rendes három fok részére - páholyokat fognak alapítani és rábírják a jóhírnevû, tisztességes és jómódú férfialkat, vétessék fel magukat a páholyba. Ezeket az embereket meg kelt nyerni. Szabadkõmûvesekké kell õket avatni még abban az esetben is, ha az illuminizmust és végcéljait nem szolgálnák."

Weisshaupt rendszerét várakozáson felüli siker kísérte. Beavatottjai rövid idõ múlva láthatatlanul kormányozni kezdték egész Németországban a páholyok zömét.

A legnagyobb szerencse azonban Weisshauptot a szabadkõmûvesek világkongresszusán érte, melyet 1782-ben Wilhelmshafenban tartottak. Ezen a kongresszuson Philo Knigge mûködött és örömmel jelentette mesterének: "Mindnyájan el voltak ragadtatva az Epope és Regent fokozatoktól. Ezekbe a fokokba tömegesen vettük fel a szabadkõmûveseket."

Az összeesküvés központja Frankfurt volt. Innen terjedt szét minden irányba. Megmételyezte a délnémet államokat, Poroszországot, Ausztriát, Hollandiát. Megbízható ügynökeit kiküldte Londonba, hogy "ravaszul illuminálják az angolokat." Néhány német udvar ekkor már teljesen az illuminátusok kezében volt. Tekintélyük nõttõn-nõtt. A siker tetõfokán azonban nagy csapás érte Weisshauptot. A bajor választófejedelem rárontott, írott és szóbeli tanúbizonyságot szerzett ellene, amely Németországot rémülettel töltötte el és a szektát zavarba hozta. Weisshaupt megugrott. Szervezete azonban tovább folytatta mûködését és rövidesen látni fogjuk, hogy ügynökei és megszökött hívei miként siettették Franciaországban annak a forradalomnak a kitörését, amelyet nem sikerült Németországban felidézniök.

Azt mondtuk, hogy az illuminátusok tanulmányozása zsákutcába vezet. Valóban eljutunk Adam Weisshauptig, de eredetüket tovább nem tudjuk kutatni. Azonban a zsákutcából sikátor vezet a szabadkõmûvesség és forradalom országútjára, vagyis inkább alagútjaiba.

Ezt az összefüggést világosan szemlélhetjük Mirabeau berlini látogatásaiban. Mikor Mirabeau visszatért Berlinbõl, rajongott a zsidókért és az illuminátusokért. A zsidókat illetõ rajongásáról késõbb fogunk beszélni. Az illuminátusok iránti bámulata azonnal meghozta gyümölcsét. Mirabeau rávette a "Spartacus" Weisshaupt tanítványát és utódját, Amielius Bode-t. hogy illuminálja a francia szabadkõmûves páholyokat. Nem szenved kétséget, hogy ebben az idõbeni a francia szabadkõmûvesség nagyon veszedelmes és felforgató irányba indult. Franciaországot ekkoriban tényleg átszõtte a szabadkõmûves jellegû titkos társaságok egész hálója és a valóságban mindezeknek a páholyoknak a tagjai jakobinusok voltak.
A Nagy Oriens maga hatalmas forradalmi szervezetté vált. Franciaország 282 városának páholyai a nagymester, Philipp Egalité, orleansi herceg névleges kormányzata alatt mûködtek. Ezenkívül még 81 páholy volt Párizsban és 16 Lyonban. Minden páholy képviselõt küldött a Nagy Oriensba és valamennyi páholynak volt elnöke. Az elnökök kötelessége abból állt, hogy továbbítsák a Nagy Oriens parancsait és elõkészítsék a testvéreket a felvételre. A Nagy Oriens már 1776-ban elrendelte, hogy a testvérek készülõdjenek a lázadásra. A testvérek végiglátogatták a francia páholyokat és a

szabadkõmûves eskü erejénél fogva felszólították társaikat, hogy hirdessék mindenütt: Megjött az idõ céljaik megvalósítására. Haljanak meg a zsarnokok!

Barruel beszéli el könyvében,, hogy miként foganatosították Lilleben ezeket a parancsokat. A városban elszállásolt La Sarre ezred tisztjeit, akik nagyrészt szabadkõmûvesek voltak, felhívták, hogy találkozzanak a Nagy Oriens kiküldöttjével, egy Sinetti nevû tüzértiszttel. Sinetti hatásos beszédben adta elõ, hogy a világ- felszabadulása elõtt áll, hogy a királyoknak nevezett zsarnokokat meg fogják buktatni, és hogy a vallás és a királyok helyét világosság, szabadság és egyenlõség fogja elfoglalni. A tisztek jó szabadkõmûvesek voltak, de egyben királyuknak hû alattvalói. Úgy tekintették ezt az üzenetet, mintha félig kellemetlen tréfa, félig megfoghatatlan incidens lenne, melyet legjobb mielõbb elfeledni. De mivel szabadkõmûves esküjük megkötötte õket, nem tettek róla jelentést a fõhadiszálláson. És míg a Nagy Oriens ílymódon szervezte Franciaországban a nagy forradalmat, azalatt más titkos páholyok is kivették részüket a mozgalomból. Parisban a Coq Hérán páholy volt a propaganda fészke. Mesterei La Rochefoucaud herceg, Gondor-cet és Sieyés voltak. A páholyok 1790-ben 20 millió font, vagyis 900.000 angol font felett rendelkeztek, ami abban az idõben óriási összeg volt.

Barruel feljegyzi a fõelvet, melyre a forradalom reményét alapították: "ínség és meggyõzés, - ez az a két erõ, mely az embereket tettekre bírja. Támassz ínséget, kormányozd a véleményeket és felboríthatsz minden meglévõ rendszert, bármilyen szervezett is legyen az." Barruel ezt az idézetét dr. Girtannertól veszi át, akirõl azt mondja, hogy Parisban alkalma volt belemélyedni a francia forradalmár szabadkõmûvesség titkaiba. Követte-e a rend ezt az elvet? Mindenki tudja, hogy a párisi forradalomnak egyik fõ indító oka a kenyérhiány volt. Ezt a kenyérhiányt rendszeresen a rossz termésnek tulajdonították. Mrs. Webster azonban sok olyan szavahihetõ forrást idéz, mely azt igazolja, hogy a kenyérhiányt bizonyos egyének szántszándékosan fokozták azáltal, hogy összevásárolták és visszatartották a gabonát, Mrs. Webster szerint ezek ajz emberek az Orleansi hercegnek és annak az összeesküvésnek voltak az ügynökei, melyet az orleanisták összeesküvésének neveztek.

"Montjoie állítja, - mondja Mrs. Webster, - hogy az Orleansi herceg ügynökei összevásárolták a gabonát és vagy kiküldték az országból vagy elrejtették, hogy a népet lázadásba kergessék. Ezt a vádat számtalan kortársa támogatja, beleértve a demokrata Fantin des Odoardst, Mouniert, kinek becsületéhez nem fér kétség, a liberális Malouei, Ferriérest és végül Madame de la Tour de Pint. Beaulieu, a legmegbízhatóbb kortársak egyike azonban azt állítja: az orleanisták képtelenek lettek volna, hogy ílymódon idézzenek elõ éhínséget. Céljukat úgy érték el, hogy a közvéleményt felizgatták a monopóliumok tulajdonosai ellen és ezáltal bírták rá a népet, hogy kifossza a magtárakat. A fosztogatás következtében a parasztok és gabonakereskedõk attól tartottak, hogy útközben megsemmisíthetnék a készleteiket. Ezért rejtegetni kezdték azokat és mesterségesen így idézték elõ az ínséget"

Tanúbizonyság ez, mely Girtanner állítását valószínûvé teszi. Mert hiszen azt mondja, hogy a titkos társaságok tervezték az ínség elõidézését, A kortársak meg voltak gyõzõdve, hogy az ínséget mesterségesen teremtették. De õk ezt nem a titkos társaságoknak tulajdonították, melyekrõl semmit sem tudtak, hanem egyenesen az Orleansi hersegnek..

A francia forradalom másik gazdasági okát: a kereskedelem pangását és a munkanélküliséget, már az úgynevezett Eden-szerzõdés idézte elõ, az a kereskedelmi szerzõdés, mely Franciaországra nézve oly hátrányos volt, hogy a kortársak megkötését

vesztegetésnek, vagy árulásnak tulajdonították. Girtanner állítása itt ismét oly világítást vet az eseményekre, hogy érdemes azokat tüzetesen megvizsgálni. Bebizonyított tény, hogy a forradalmat megelõzõ gazdasági válság, - ha nem is egészen mesterségesen idézték elõ, - mindenesetre mesterséges okoknál fogva élesedett ki. Ezek a mesterséges okok, - bár nem bizonyos, de lehetséges, sõt valószínû, - eszközei voltak az összeesküvésnek, amely forradalmat akart elõidézni. Térjünk azonban vissza a tárgyhoz. Az "Arriére Logeok" közt, - melyek "árnyékos szentélyei"-ben a forradalmat tervezték, - meg kell neveznünk az "Amis Réunies" és a Philaléthes páholyt. Az utóbbiba azok a filozófusok és irodalmi kontárok jártak, akik mindenkor könnyû zsákmányai saját hiúságuknak. Az elõbbiben pedig olyan politikai fanatikusok jöttek össze, mint Condorcet, Brissot, Danton, Saint-Martin és Savaitette de Lange. Oda vitte be Mirabeau "Amelius" Bodet, de Busche bárót és az illuminátusok szektájának egyéb tagjait, kiknek révén "illumináltatni" akarta a francia szabadkõmûvességet. A francia szabadkõmûvesség azonban aligha szorult a németekre, mert az õ illuminálásukat már elvégezték a rokon-szellemek, ha nem az összeesküvõk.

Ezekhez a gonosz és sortét alakokhoz tartozott a hírhedt "gróf Cagliostro", igazi nevén Balsaimo József is, aki a mágia, alchimia és a csalás minden nemét gyakorolta. Továbbá "Saint-Germain", kit manapság teozófusnak neveznénk és aki azzal dicsekedett, hogy már több inkarnációt átélt. Ez a csaló alapította meg Paris közeliében az Adamiták szektáját, melyben, - Barruel állítása szerint, - a két nem általános konkubinátusban élt. A szekta csakis alapítója számára, - aki akkor saját bevallása szerint már 130-ik évét élte, - tartott fenn egy hölgyet, mint magántulajdont. Nem feledkezhetünk meg a portugál zsidó Martinez Pasqualisról sem, aki a Cohen-rend alapítója volt, melynek programja a Cabala régi misztériumához kapcsolódott Pasqualis és követõje Saint-Martin úgy dolgoztak Franciaországban, mint Weisshaupt Németországban. Csakugyan, minél jobban vizsgáljuk a XVIII. század titkos összeesküvéseinek hálózatát; annál valószínûbbnek látszik, hogy mindabból a közös sugalmazásból fakadtak, melyet akkor is, most is csak sejteni lehetett, de ismerni nem.
Mikor a francia forradalom kitört, az árnyékos szentélyekbõl elõbújt néhány ilyen titkos munkás és nyíltan megjelent. Ezek között voltak a jakobinusok, akik nemcsak beavatottak voltak, de ügyeiket a szabadkõmûves rend rémes példája szerint intézték.
"Nem a véletlen mûve, - folytatja Barruel, - hogy Parisban és a vidéken éppen a jakobinus klubok lettek a rózsakeresztes lovagoknak, a templáriusoknak, a naplovagoknak és a Kados lovagjainak gyülekezõ helyei. Ott találkoztak azok is, akik Philaléthes név alatt lelkes hívei voltak Swedenborg misztériumának csak úgy Parisban. Lyonban, Avignonban, Bordeauxban, mint Grenobleban.

Névjegyzékük nyilvános és felsorolja mindazoknak a mélyen beavatott egyéneknek a nevét, akiket addig különbözõ páholyokban szórtak szét." (Barruel IV. 382. 1.).

Õk lettek volna a forradalom; valóságos tervezõi* vagy ök is csak bábok voltak, akik engedelmesen táncoltak egy láthatatlan kéz irányítása szerint? Sorsukból következtethetünk szerepükre. Majdnem mindannyian a guillotine alatt haltak meg és magukkal vitték sötét titkaikat, hogy örökre eltemessék azokat a közös sírgödrök oltott meszébe.

III. FEJEZET.

A bosszú szertartásai.

A kontinens szabadkõmûvessége. - Az elveszett szó és Hiram halálának megbosszulása. - Héber társulatok. - A Templáriusok. - Kados lovagjai. - A titkos társulatok mögött bujkáló hatalom. A Templáriusok és a vörös szabadkõmûvesség. - A régi és elfogadott skót rítus. - Zsidó és szabadkõmûves titkos szervezetek.

Világos, hogy a forradalmárok a szabadkõmûvesség leple alatt Franciaország bukásán dolgoztak. Tanulmányozzuk tehát tüzetesebben a szabadkõmûvességet. De nem annak angol értelemben vett szervezetét, hanem azt a szabadkõmûvességet, mely a világ különbözõ részeiben a politikai propagandával van összefüggésben.

Általános az a felfogás, melynek Angliában némi alapja is van, hogy a szabadkõmûves szertartások bizonyos ártatlan és barátságos, bár szimbolikus ceremóniákból állnak, melyeknek célja a szeretet, testvériség, hûség és becsületesség nemes kötelességeinek megerõsítése mindazokban az emberekben, kik országuknak hû fiai és akik szívvel-lélekkel hiszik a kereszténység tanait. "Olyan magasra emelkedett a szabadkõmûvesség tekintélye" mondja a régi angol utasítás a beavatottakhoz - "hogy a rendnek minden korokban a királyok is tagjai voltak. Pártolták a misztériumokat; résztvettek a gyûléseken és nem restellték királyi jogarukat a vakolókanállal felcserélni." A brit alsóház 1799-ben és 1817-ben külön határozatban elismerte a szabadkõmûvesség dicséretes tulajdonságait és gondoskodott annak fennmaradásáról.

Eddig minden jónak és szépnek látszik. A szabadkõmûvesség története azonban, habár Angliában a három fokozattal: a "tanonc", "legény" és a "mester" fokával kezdõdik, korántsem végzõdik ott. Bizonyos kontinentális és amerikai páholyok titkos jelentéseiben, az "anya-nagypáholy" szellemétõl olyannyira idegen és sötét mondatokra és szertartási formákra akadtunk, melyek titkos indító okokra utalnak, és ha egyáltalában jelentenek valamit, csakis rosszat jelenthetnek. Hogy ezek az egymást követõ fokozatok a szabadkõmûvességben hierarchiát képeznek-e vagy sem, bajos meghatározni. Nem tudni, hogy az egyes fokok önálló társulatokat alkotnak-e, vagy az utánuk következõ fokból kapják-a az utasításokat. Annyi azonban említésre érdemes, hogy minél magasabb a fok, annál titokzatosabbak és nyugtalanítóbbak a szertartásai. A szabadkõmûvességnek legalább 33 külön fokozata van, melyeknek mindegyike külön rítussal bír a rend állítólagos hagyományai alapján és mindegyik tökéletes titoktartásban vezeti tanácskozásait és szertartásait.

Az, akit a legalsó fokon avatnak be a forradalmi szabadkõmûvességbe, csak ritkán, hallja, e kifejezéseket: szabadság, egyenlõség. Mikor azonban már megszokta e szavakat és megtanult hallgatni, akkor a Mester rangjára emelik. Akkor hallja elõször, hogy a Rendnek volt egy alapítója, akinek a halálát meg kell bosszulni. A következõ fokokban, különösen a 9. fokozattól kezdve, annyira megszokja a bosszú gondolatát, hogy végre egészen a magáévá teszi. Minden Mestert két feladat elé állítanak. Az elsõ feladat az, hogy keresse meg az elveszett szót, de csak késõbb, egy magasabb fokon értesül róla, hogy ez az elveszett szó: Jehova, vagyis a természetes vallás. A második feladat: Hiram megbosszulásában rejlik, amire õt a Mester jelvénye állandóan emlékezteti. A jel: szúrást színlelõ hüvelykujj. A 9. fokon (a kilencedik fok választott lovagja) még magasabb rendûvé lesz a szertartás. Albert Pike-nek Az Egyesült Államok déli igazságszolgáltatásának szertartás-könyve (Skót rítus) címû mûve szerint minden új felavatásnál az új beavatott és nyolcan a régi lovagok közül félreteszik ékszereiket és szabadkõmûves ruháikat. Mindegyiket felfegyverezik karddal és tõrrel. Azután bevezetik õket egy sötét szobába, melynek padlóján magányos mécses ég. A mécses mellett falevelekbõl összehordott ágyon fekszik Abairam alvó alakja.

"Ez a gyilkos!" - szól a szertartásmester. - "Szúrjatok bátran a fejébe és a szívébe és bosszuljátok meg a Mester halálát!" A felavatandó Abairamba szúr tõrével, mialatt egy hang kiáltja: "Nekum!" (héberül - bosszú). A szertartásmester ezután elválasztja kardjával a vérzõ fejet a törzstõl, átadja a jelöltnek, aki azt jobb kezében tartva, visszatér a gyûlésterembe."

A 9. fokozatban hagyják el a jóindulat és emberszeretet filozófiáját, melyet az alacsonyabb fokokon tanítottak és felcserélik a Tudatlanság, Zsarnokság és Fanatizmus megsemmisítésére való felszólítással Érdekes, hogy a 9. fokon és a következõ fokokon héber nevek és vonatkozások csúsznak be a szertartásba. A 11. fok (a tizenegyedik fok magasztos lovagjai) szertartásából idézem a következõ jellemzõ részleteket:

"A tisztelendõ mester: Testvéreim! Hajlandók vagytok Izrael kormányzóinak és a nemzedék fejedelmeinek kötelességeit azzal a feltett szándékkal magatokra venni, hogy a kötelességeket híven és pártatlanul fogjátok gyakorolni?

Mindnyájan: Hajlandók vagyunk.

A tisztelendõ mester: írja meg tehát kancellárunk az okmányt, mellyel ezt a tizenkettõt kinevezzük királyi helytartóinkká, mindegyiket a saját tartományában, ahol annak rendje szerint engedelmesség jár nekik."

A következõ három fokozat szimbolikus szertartásai Salamon templomának újjáépítésével foglalkoznak. A nehezen érthetõ szertartásokat némileg megvilágítja a 15. foknak befejezõ katekizmusa (a Kelet, a Kard és sas lovagjai):

Kérdés: Mit jelképeznek a Szentház és a város falainak romjai?
Felelet: Egy országot jelképeznek, amely elvesztette szabadságát és egy Rendet, mely rombadõlt és számûzetett.

K.: Mit jelent a páholy 70 lámpája?
F.: A héberek fogságának 70 évét jelenti.
K.: Mit jelképeznek a foglyok láncain a háromszögletû láncszemek?
F.: Jelképei a három hatalomnak, amely minden korban bilincsekbe verte az emberi elmét és megláncolta a nép tagjait, jelenti a Királyokat, a Papokat és a Nemeseket - a Zsarnokságot, a Babonaságot és Kiváltságokat.
K.: Milyen mesterséget ûztök?
F.: Szabadkõmûvességet.
K.: Mit építtek?
F.: Templomokat és szentélyeket.
K.: Hol?
F.: Az emberek lelkében és a nemzetek közt.
K.: Merre utaztok?
F.: Babilonból Jeruzsálembe."

Könnyen látható, hova céloz ez a katekizmus és szimbolizmus. Minél inkább halad a jelöli és minél jobban beavatják rendjének titkaiba és belsõ történetébe, annál jobban megszokja a szabadság eszméjét, mint a szabadkõmûves élet- és gondolatvilág alapelvét; és megszokja azt a gondolatot is, hogy ha szükséges, fel kell áldoznia életét: "a letiport fajok érdekében és a szabad kormányzás védelmében". Nemesinek látszik az ilyen: ideál, de keressük az indító okot, mely mögötte rejtõzik. Említettük, hogy a "forradalmár

szabadkõmûvességben" a szabadkõmûves-mester egyik feladata, megtalálni az "elveszett szót". Mire a Mester eléri a 18. fokot, - a rózsakeresztes lovagok fokát, - megtanulja, hogy azon a napon veszett el Jehova neve, amelyiken isten Fia meghalt a kereszten.
"Mihelyt a jelölt bebizonyította (mondja Abbé Barruel), hogy megértette az INRI felírás szabadkõmûves értelmét, a szertartásmester így kiált fel: Kedves Testvéreim! Megtaláltuk ismét a szót és az Összes jelenlevõk megtapsolják a fényes felfedezést, hogy õ, akinek halála a keresztény vallás nagy misztériumának befejezése, csak közönséges zsidó volt, kit bûneiért keresztre feszítettek... Testvérek! Az Evangéliumon és az Ember Fián kell megbosszulnunk Jehova fõpapjait."

A templárius lovagokat (27. fok) mindig az eretnek szertartások gyakorlásával vádolták. És úgy látszik, csakugyan bebizonyult, hogy felvételi szertartásukban megtagadják Krisztust és a keresztet. Lépésrõl-lépésre arra oktatják a mélyebb titkokba beavatottakat, hogy tagadják meg hitüket, de ne csak a kereszténységben ne higgyenek, hanem egyik kinyilatkoztatott vallásban sem. Tökéletesen materialistákat nevelnek belõlük. Így vetik el a jakobinusok forradalmi törvényének magvait. Mikor a jelöltet végre felveszik a 30. fokba és Kados lovagjává avatják, mikor szörnyû megpróbáltatások útján kipróbálták titoktartását és engedelmességét, csak akkor tudhatja meg, hogy immár nem Adoniram, vágy Hiram halálát kell megbosszulnia. A Kados-fok annak az emlékére létesült, hogy V. Kelemen pápa és Szép Fülöp felfüggesztették a templáriusok rendjét és megölték Nagy Mesterét, Jaques de Molait, akit Fülöp parancsára elevenen égettek el 1314. március 11-én.

Itt már teljesen félrevetik az álarcot és nyíltan bevallják a vörös szabadkõmûvesség titkos céljait. A kereszténységnek azt a két nagy intézményét kell üldözni és megsemmisíteni, melyet V. Kelemen és Szép Fülöp képviselt, tehát: az Egyházat és az Államot. Idézzük Barruelt (II. köt 325. old.): "az a vallás, melyet meg kell semmisítenünk, hogy megtalálhassuk az elveszett szót, vagyis az igaz tant, - nem egyéb, mint Krisztus vallása, mely a szó szorosan vett értelmében ezen a kijelentésen alapul: a> szabadság és egyenlõség, melyet az oltár és trón teljes felborításával fogunk elnyerni."

Miután képtelenek voltunk arra, hogy a magasabb fokok szertartásairól szavahihetõ tudósítást szerezzünk, befejezzük idézetünket néhány nagyon jellegzetes mondattal, melyet Kados lovagjainak katekizmusából veszünk:

"Testvérem (a jelölt)! Csatlakozni kívánsz egy Rendhez, amely több mint 500 éve csendben titokban dolgozik ugyanegy céllal és eddig csak részleges eredménnyel... A Kados lovagjainak missziója, hogy egy nagy vétket megbosszuljanak ... Értsétek meg jól. Ez a fok nem olyan, mint a többi úgynevezett szabadkõmûvesség, mely nem jeleni semmit és nem vezet semmire... Amire most köteleztétek magatokat, az valóság. A valóság kötelességteljesítést igényei, áldozatot követel és veszélyeknek fog benneteket kitenni; értsétek meg: ez a Rend a népek ügyeivel foglalkozik és egykor hatalommá akar válni a világon."

Az elmondottakban meggyõzõdhettünk elõször is arról, hogy a forradalom a társadalmi rendnek nem véletlen felfordulása; másodszor, hogy ezt a felfordulást valaminõ titkos szervezet, egy "félelmetes szekta;" okozza; harmadszor, hogy ez a titkos szervezet a szabadkõmûvesség bizonyos alakulataiban és árnyékos szentélyeiben rejtõzik. Végül meggyõzõdtünk arról, hogy a szabadkõmûvességnek ezekben a felforgató alakulataiban vannak olyan szertartások, melyek a Kereszt gyûlöletére tanítanak és a jeruzsálemi templom tiszteletét célozzák és amelyek zsidó eredetre vallanak.

Mikor eljutottunk idáig, felmerül az a kérdés: ha ezek a titkos társaságok forradalmakat sugalmaznak, kicsoda sugalmazza a titkos társaságokat?

Mint a szabadkõmûvesség esetében, itt is óvakodnunk kell, nehogy indokolatlanul gyanút hárítsunk ártatlan emberekre. A szabadkõmûvesség felforgató rendjeiben; találunk ugyan kifejezetten zsidó szertartásokat, de ez még nem bizonyítja, hogy minden zsidó szabadkõmûves, vagy felforgató. Ellenkezõleg a zsidók között sok a hazafias brit alattvaló és jó honpolgár. Ellenben állíthatjuk, - de ezt az állításunkat is meg fogjuk még vizsgálni, - hogy a zsidók között van egy titkos szekta, mely a szabadkõmûvesség álarca alatt a forradalomért dolgozik és felforgató politikai terveket forral. Szertartásairól azt is megjegyezhetjük, hogy - különösen a templáriusok szertartásai - héber eredetûek és a bosszút célozzák. És így mindebbõl kiviláglik, hogy a régi és elfogadott skót rítus, - miként azt a vörös páholyok gyakorolják, - történeti összefüggésben van a templáriusok rendjével.

Olyan nagy tekintély, mint Augustus Schlegel, is utal erre: "A templáriusok rendje volt az a híd, - mondja Schlegel ,.A filozófia története" címû könyvében, - amelyen az ezoterikus szabadkõmûvesség összes misztériumai és Salamon templomának hagyományai átmentek a nyugatra* /* A templáriusok székháza közel volt azon helyhez, hol Salamon temploma állott. Innen van nevük is./ Ugyancsak a templáriusok kebelébõl váltak ki az Albigensek, a Jakobinusok és a Carbonarok is. Úgy kerültek onnan elõ, mint egy laboratóriumból,, melyben a pusztítás szelleme kovácsolja fegyvereit. Egy ilyen társaságnak nem lehet ténylegesen keresztény iránya, sem politikailag jogszerû alkotmánya. Ennek folytán nem is gyakorolhat jótékony befolyást az emberiségre."

A templáriusok történetének kutatói között Comte le Couteulx de Canteleu a legkiválóbb. Titkos társaságokról és szektákról írt könyve** /** Les Sectes et Sociétée Secrétes, Politiques et Religieuses; essai sur leur histoire depuis les tempe les plus recoulés jusquá la Révolution Francaise (1863.)./ nemcsak legendákra és hagyományokra támaszkodik, hanem magára a templáriusok levéltárára is, mely javarészt a tulajdonában van. Könyvében Canteleu azt fejtegeti, hogy ez a keresztes rend félszázados palesztinai tartózkodása alatt szoros és sötét összeköttetést tartott fenn; a Gyilkosok Rendjével, vagyis a Hachichianusokkal - a keleti izmaeliták egyik ágával, melynek tagjai kétségkívül zsidók voltak, miután céljuk Salamon templomának fölépítése volt. - Ez a titkos társaság Jeruzsálem környékén ellepte a hegyeket és gyilkos rabló harcot folytatott a szaracénusok és a keresztes lovagok ellen.

"A templáriusok, - írja Canteleu, - látván, hogy a jeruzsálemi királyság feloszlásnak indul, szövetkeztek és szerzõdésre léptek a gyilkosakkal. Bizonyosnak látszik, hogy Guílleaume de Montbard volt az, akit a Libanon egyik barlangjában a Hegy Remetéje elõször avatott be a szabadkõmûves tanokba és õ adta tovább társainak, akiket kivétel nélkül beavatott a szabadkõmûvesség titkaiba." Annyi bizonyos, hogy mikor a templáriusok visszatértek Európába, azzal vádolták õket, hogy keresztényellenes és istenkáromló szertartásokat gyakorolnak. Két szabadkõmûves író: A. Bothwell Gosse és L. J. Dickinson a szertartások leírásában, melyek a híres vizsgálat iratai között maradtak fenti, ráakadt annak a bizonyítékára, hogy a rend be volt avatva a szabadkõmûves titkokba.

"Valószínûnek látszik," - mondja a két író, - "hogy még a legszörnyûbb és legfurcsább vádaknak is volt alapjuk. De ezt az igazságot félreértették és kiforgatták olyan tanuk, akik tudatlanságból és tájékozatlanságból ferdítették el azoknak a szertartásoknak részleteit, mélyeket nem tudtak megérteni." A XIV. század elején Szép Fülöp francia király, V.

Kelemen pápa többé-kevésbé vonakodó engedélyével, szétkergette a templáriusokat és a rend több vezérével együtt a híres Jacques de Molait is máglyán égettette el.

Ugyanakkor kergette ki Fülöp a zsidókat Franciaországból. Valószínû tehát, - bár erre nincs kézzelfogható bizonyíték, - hogy a templáriusok és a zsidók egy célt szolgáltak. Annyi azonban mindenesetre bizonyos, hogy a templáriusok fennmaradtak, mint titkos szabadkõmûves szervezet, és hogy szertartásaik gyûlölettel és bosszúval vannak eltelve az Egyház és Állam ellen.

Jacques de Molai kivégzése a XIV. század elsõ felének egyik sajnálatos, de immár messze eseménye, melyért manapság józan ember képtelen bosszút forralni. A Jacques de Molai kivégzése nyomán támadt bosszú azonban egészen mást jelent: szertartássá változtatták át Egyház és Király ellen. Ezt a szertartást végezték a francia forradalom elõestéjén és mikor XVI. Lajos feje lehullott a guillotine alatt, ez nemcsak azt jelentette, hogy Szép Fülöp utódján megbosszultatott Jacques de Molai halála, hanem azt is, hogy egy számûzött rend és egy számûzött faj bosszút állt az Egyházon és Államon egyaránt.

Ezek után vizsgáljuk meg az összefüggést a templáriusok rendje és a Régi és Elfogadott Skót Rítus közt, melyet a Nagy Oriensben és a Vörös szabadkõmûvesség páholyaiban gyakorolnak az egész földön. Mikor Szép Fülöp Franciaországban szétkergette a rendet, azt tanácsolta uralkodó társának, II. Eduárdnak, hogy kövesse példáját Angliában. II. Eduárd megfogadta a tanácsot és bár eljárásában sokkal enyhébb és halogatóbb volt, mint Franciaország királya, az ottani példa eredményeképp a lovagok közül sokan állítólag Skóciába menekültek.

A hagyomány azt tartja, hogy a francia templáriusoknak egy kiváló csapata egyszerû kõmûveseknek öltözötten partra szállt Mulli szigetén, hol a skót Mester fogadta a jövevényeket. Ezeknek a lovagoknak köszönhette Róbert Bruce, hogy megnyerte a bannockburni csatát És a lovagok késõbb az õ segítségével alapították a híres Killwining páholyt, mely akkor úgy szertartásaiban, mint kormányzatában apostoli utódlást követelt. Mikor a jakobinizmus ügye Franciaországban menedéket talált, a skót szertartás visszakerült alapítói otthonába és a Nagy Oriens mint alkalmas szimbólumot elfogadta felforgató munkájához. A szertartások Németországba is eljutottak és Nagy Frigyes, aki oltalma alá vette az egész német szabadkõmûvességet, 1762-ben kiadta a szabadkõmûvesség nagy alkotmányát, melyet ugyanabban az évben Bordeauxban jóváhagytak. 1786-ban Nagy Frigyes új alkotmánya, melyet a régi és elfogadott skót rítusnak adott, hatalmát minden népnél egy tanácsra ruházta át. A francia képviselõ 1761-ben egy Morain nevezetû állítólagos zsidó volt. Ezt az egyént a Királyi Titok Fenséges Hercegeinek Nagy Consistóriuma küldte ki, melynek tagja volt a Chartresi, - késõbbi Orleansi herceg, aki a Consistórium világító fáklyáit késõbb az új világba vitte.

Lassan így szivárgott át Európába és Amerikába a szertartás, amely az izmaelitáktól és a libanon-hegyi "Gyilkosokétól vette eredetét. Ez tény, azonban mégis inkább csak sejteti, mint bizonyítja, hogy a zsidóság és a szabadkõmûvesség titkos szervezetei között összefüggés létezik.

Van egy okmány, mély ezt a feltevést támogatja. Az okmány egy levél. Ezt a levelet 1806. augusztus 1-én Jean Battiste Simonini intézte Firenzébõl Abbé Barruelhez, kinek szerencsét kívánt könyvéhez, melyet éppen akkor olvasott. Deschamipsi idézi a levelet "Les Sociétés Secrétes et la Société" címû könyvében (III. kötet B) függelék). Ismeretes elõttünk Barruel abbé Métnoirs of Jacobirdsm címû könyvének . az a megállapítása, hogy

a francia forradalmat javarészt bizonyos szabadkõmûvesi szervezetek idézték elõ. Simonini közli az abbéval, hogy következtetései helyesek, de nem elég mélyrehatóak, mert hiszen a szabadkõmûvesség mögött a zsidóság áll. Ezután elmeséli, hogy a forradalom alatt" Piemontban tartózkodott és személyes biztonsága érdekében elhitette a zsidókkal, akik a forradalomban dolgoztak, hogy õ maga is zsidó eredetû. Rábeszélték, lépjen be a szabadkõmûvesek közé és amikor teljesen megnyerte bizalmukat, elmondták neki, hogy Maues és a Hegyek Remetéje zsidók voltak; hogy a szabadkõmûvesek és illuminátusok szektáit zsidók alapították; hogy minden keresztényellenes szekta tõlük ered és sok követõjük van az egyház kebelében is úgy Spanyolországban, mint. Itáliában, Elárulták neki, hogy a Bourbonok örökös ellenségeik; hogy uraivá lettek a keresztények vagyonának, melyet forradalmak felidézésére használnak; és végül, hogy fogadalmat tettek: 100 év múlva urai lesznek a világnak; megsemmisítenek minden más vallásfelekezetet; uralkodni fognak; a keresztény templomokból zsinagógákat csinálnak és rabszolgaságba fogják kergetni a keresztény népeket.

Barruel, aki mindennek sejtelme nélkül írta volt meg a könyvét, nem tudta, mit cselekedjék a levéllel. Nem akart olyan állításokat nyilvánosságra hozni, melyeket bizonyítani nem tudott és így elhatározta, hogy egyházi feljebbvalóinak adja át a levelet, akiknek levéltárában az még ma is feltalálható. Elõzõleg alomban rövid jegyzetekkel látták el, melyekben utalt arra, hogy a zsidók és a templáriusok Szép Fülöp kétoldalú üldözése folytán valószínûleg összefogtak és hihetõleg ez volt a szabadkõmûvesek Kados lovagrendjének eredete.

M. Copin-Albancelli a "La Conjuration Juive Contre le Monde Chrétien" (1909.) címû könyvében érdekes kísérletet tesz arra, hogy érvekkel pótolja a hiányzó adatokat. Bizonyítja, hogy a zsidókon kívül nincsen faj vagy érdekcsoport, mely képes lenne olyan állandó gyûlöletet sugallni Egyház és Állam ellen, mint amilyen a francia szabadkõmûvességben található. Továbbá bizonyítja, hogy a zsidóknak valamikor volt kormányuk, mely nem tûnt el nyomtalanul még szétszóródásuk után-sem. Állítja, hogy - bár maga a kormány a zsidó üldöztetések idején elmenekült - mint titkos szervezet még most is fennáll. - És Barruel, a szerzõ, hosszadalmas fejtegetések után eljut ahhoz a megállapításhoz, hogy a titkos hatalom, mely a szabadkõmûvesség mögött mûködik, nem egyéb, mint a zsidó nép titkos kormánya. (435. 1.)

Nem akarjuk vizsgálni okoskodása logikáját, arra azonban rámutathatunk, hogy gondolatmenete nem egyszer homályos. Többek között meg kell jegyezni, hogy a szabadkõmûvesség a XVIII században úgy Angliában, mint Németországban kizárta a zsidókat; ámbár feltételezhetõ, hogy ez a kizárás nem terjedt ki a kontinentális szabadkõmûvesség valamennyi titkos rendjeire.

IV. FEJEZET.

A zsidóság szerepe.
A zsidóságnak a titkos társaságokhoz való viszonya. - Albert. Pike. - Ortodox és disszidens szabadkõmûvesek. - Egy prófétai levél.

Láttuk, hogy M. Copin-Albancelli azt igyekszik bebizonyítani, hogy a forradalmár szabadkõmûvesség azonos a zsidók titkos kormányával. Ez az állítás magában foglalja azt a szörnyû vádat, hogy a zsidó fajnak oly titkos kormánya van, mely a keresztény nemzetek

megsemmisítésén dolgozik.

Ezt a kérdést Joseph Lémann abbé: l'Entrée des israélites dans la Societé francaise címû rendkívül érdekes könyve mérsékelt és valószínûen igazságos szellemben tárgyalja. Meg kell jegyeznünk, hogy maga Lémann zsidó volt, aki miután felvette a keresztségét, katolikus pappá lett.

Lémann a fenti állításokat túlzásoknak mondja - "une thése exagérée". - Azt azonban õ sem tagadja, hogy a zsidóság és a titkos társulatok között szoros összefüggés van. Az összefüggést annak tulajdonítja, hogy a zsidókat a kereszténység elleni õsi gyûlölet bírta rá arra, hogy "a titkos társulatokat többé-kevésbé saját céljaikra használják fel."

Lémann a titkos szabadkõmûves társulatok eredetét a "Kabalá"-ra vezeti vissza. - Kabala héberül "átörökölt hagyományt" jelent. Mózes idejétõl Krisztusig a Kabala, a héber vallás legfenségesebb igazságainak titkos szájhagyománya - a zsidók filozófiája, volt Szétszóródásuk idejében azonban borból ecetté vált. Átment az elmélyedés árnyékvilágába, vagy a mágiával, vagy borzalmas fogadalmakkal és sötét szimbólumokkal, végül a kereszténység ellen törõ összeesküvés munkájával foglalkozott. Apja volt a boszorkányságnak, astrologiának, alchimiának és a középkor minden hamis tudományának.

Itt azonban Lémann azzal a fontos fenntartással él. hogy ,A zsidók közül nagyon kevesen ismerték a Kabala tudományát, amelynek elvont része sötét és érthetetlen, gyakorlati része pedig gonosz. A legtöbb becsületes zsidó, ki napi teendõi után jár és patriarchális szokásait gyakorolja, bár nem szereti a világ Megváltóját és annak Egyházát, örömet még sem talál a Kabalában és mágiában."
Az Egyház és a keresztény uralkodók szigorú õrködése folytán nehéz, sõt majdnem lehetetlen volt összeköttetést létesíteni a héber Kabala és a titkos társaságok közt. Azonfelül a templárius vagy az, Albigens is restellt volna fegyverbarátságot tartani és közös rítusban élni egy zsidóval.

A XVIII. században megromlott a helyzet. Az elszórt titkos társaságok tömörültek a szabadkõmûvességben és általánosakká és demokratikusakká váltak. Nagy találkozó helyükké lett a wilhelmsbadi összejövetel.

Mennyi része volt ebben a zsidóságnak? Lémannt megfelel erre a kérdésre is. Azt mondja, hogy 1754-ben egy Martinez Paschalis nevû portugál zsidó Franciaországban titkos szektát szervezett, mely a Kabalára támaszkodott és melyet a Cohen Rendjének nevezett (Cohen zsidó szó - és annyit- jelent, hogy: pap). Paschalis halála utáni a hírhedt Saint-Martini fejlesztette tovább a szektát, mely Parisból és Lyonból egészen Oroszországig terjedt.

Ez volt bevezetése a zsidóság és a titkos társaságok kapcsolatának. A perverz zsidóság és a« elfajult társaságok közti viszony, - mondja Lémann, - nyugtalanító jelenség volt. Mert úgy rémlett, mintha így szólnának egymáshoz: "Holnap velem leszel, az én terveim a tieid lesznek."

Lémann ezután leírja a "felvilágosodott zsidóknak ezt a kicsi csapatát": Moses Mendelssohnt, aki zsidók és keresztények között magára vette a közvetítõ kényes szerepét. Wilhelm Dohmot, egy porosz tisztviselõt, aki felhasználta Rousseau okoskodásait a zsidók emancipálására. Cerfbeer bankárt, aki arra vállalkozott, hogy egymagában ledönti a

falakat, melyek a strassburgi zsidóságot bekerítik. Ezekhez az emberekhez csatlakozott Mirabeau, a keresztény forradalmár és szabadkõmûves.

Albert Pike könyvében, melyben az amerikai szabadkõmûves rítust ismerteti, a 14-ik fokot tárgyaló részének egyik jegyzetében olyan mondatra akadunk, mely sajnálattal beszél arról, hogy az ortodox szabadkõmûvességgel szemben egy disszidens szabadkõmûvesség tûnt fel", amely szakadásnak tulajdoníthatók "a francia forradalom szerencsétlenségei". Mialatt a szerzõ az ortodox szabadkõmûvesség ideáljait megkísérli védeni, így folytatja :

"Talán azt fogják tõlünk kérdezni: ha a szabadkõmûvesség tényleg oly magasztos és szent, miképp lehetséges, hogy az. Egyház elítélte és oly gyakran kárhoztatta? Erre a kérdésre már megfeleltünk, mikor a szabadkõmûvesség kebelében keletkezett schismákról és megszentségtelenítésekrõl beszéltünk . . . Mert nemcsak hogy megszentségtelenítették a szabadkõmûvességet, de Jacques de Molai halálának megbosszulói arra is felhasználták titkos befolyásukat, hogy mögéje rejtsék az anarchia összeesküvéseit ... Az anarchisták visszanyerték a szögmérõt, a négyszöget és a kalapácsot és rajok írták: Szabadság, Egyenlõség, Testvériség. Ez azt jelenti, hogy Szabadság a kapzsiaknak rablásra, Egyenlõség a legalacsonyabbakkal, Testvériség a rombolásban."

Az "ortodox" szabadkõmûvesek panaszos tiltakozásainak hitelt is adhatunk, meg nem is. Nem vállalhatjuk az ítélettel járó felelõsséget. Sokkal hasznosabb irányban folytathatjuk tanulmányainkat, ha azzal a kérdéssel foglalkozunk, hogy szorosabb értelemben véve mire vonatkozik a fenti idézet? Mint minden szabadkõmûves írás, ez is rejtélyes. Óvakodnunk kell attól, hogy túlságos határoltan és betû szerint értelmezzük. Az idézet két pontja azonban világos. A "disszidens" szabadkõmûvest megvádolja azzal, hogy a szabadkõmûvességet "mint fátyolt és ürügyet használja az anarchikus összeesküvések leplezésére". Az "ortodox" szabadkõmûvesrõl pedig megállapítja, hogy valóságban, vagy csak színleg, de irtózik ezektõl az összeesküvésektõl. Lássuk tehát, fel tudjuk-e fedezni ennek a szakadásnak a történeti eredetét?

1761-ben a Királyi Titok Fenséges Hercegeinek nagy Consistoriuma Parisban azzal a hatalommal ruházott fel egy bizonyos Stephen Morin nevezetû egyént, hogy átültesse Amerikába a Tökéletesség Rítusát. Az okmány aláírói között ott volt a Chartres-i késõbb Orleánsi herceg "Philippe Égalité", a Grand Orient és a Templáriusok Nagymestere. Magát Morint az okmány valamennyi szabadkõmûves rend Nagy, Tökéletes, Kiválasztott, Legfenségesebb Mesterének stb. stb. - nevezi. Morin - habár a Zsidó Enciklopédia kétségbe vonja, - állítólag zsidó volt. Annyi azonban mégis bizonyos, hogy Morin, mikor Amerikába érkezett, számos olyan kiküldöttnek adott felhatalmazást, akik kétségtelenül zsidók voltak, így többek között felügyelõ megbízottja Henry. Francken kinevezte Moses Hayest Bostonba. Hayes viszont mint fõfelügyelõ megbízottat Da Costa testvért küldte Dél-Carolinába, Solomon Busht Pennsylvániába és B. M. Spitzert Georgiába. 1783-ban Da Costa alapította meg Charlestonban a Tökéletesség Fenséges Nagypáholyát, a Jeruzsálemi Hercegek Tanácsát és a Kados-lovagok tanácsát. Charleston 1786-ban Németországból kapta nagy alkotmányát, 1801-ben pedig összejövetelt tartott abból a célból, hogy felállítsa a Régi és Elfogadott Skót Ritus 33. fokának Legfelsõbb Tanácsát. Mindezekben az intézményekben olyan zsidók, mint Meyers, Spitzer, John Mitchell és F. Dalcho, vezérszerepet játszottak. Dacára a Zsidó Enciklopédia állításának, hogy a zsidók nem irányították a mozgalmat és a legmagasabb fokon nem a zsidók voltak az eredeti mozgalmat megindítók, a nevekbõl mégis egészen bizonyosan kitûnik, hogy a charlestoni intézmények létesítésében a zsidóság befolyása döntõ, vagy legalábbis igen erõs volt.

1896-ban Parisban nagyon érdekes kiadvány jelent meg: "Le Diable au XIX-e Siécle". A sorozatos kiadvány támadás volt a szabadkõmûvesség ellen és gúnyos, visszataszító torzképekkel illusztrálva jelent meg. A címlapon dr. Bataille neve szerepelt; a British Museum katalógusa szerint azonban valódi szerzõi Gábriel Jogand-Pagés és Charles Hacks voltak. A könyv a szabadkõmûvesség és a forradalom közötti kapcsolatot akarta sok tudással és a hitelesség látszatával bizonyítani. Azonban hatáshajhászó jellege és az idézett okmányok kétes volta hitelességét megingatta. Azóta jóformán teljesen feledésbe ment, habár sok olyan állítást tartalmaz, melyet más források is bizonyítanak és sok olyan dolgot, melyet a legújabb események igazolni látszanak. Nevezetesen van a kiadványban egy levél, melyet állítólag, vagy tényleg Albert Pike, "a Világszabadkõmûvesség Legfelsõbb Fõpapja" intézett volna a charlestoni Supreme Orient Nagypáholy Tíz Vénjének segítségével "a nagyon elõkelõ testvérhez", Giuseppe Mazzinihez. Szabadkõmûves stílusban ennek a levélnek keltezési ideje 1871. augusztus 15. és ajánlja Mazzini-nek, hogy egyházellenes politikát kövessen Olaszországban. A javasolt eszközök: felekezetnélküli nevelés, a szerzetesrendek kiûzése, stb. stb. nem kötik le az érdeklõdésünket. Ami azonban ránk nézve fontos, azt a II. kötet 605-ik lapja foglalja össze, melyen azt magyarázza az író, hogy az egyházellenes politika el fogja hozni az idõt, amikor a pápát ki lehet ûzni Itáliából. Az intézményes vallás utolsó menedéke Oroszország lesz. Majd így folytatja:

"Ezért, amikor az autokrata orosz birodalom a pápai kereszténység (adonaisme papiste) erõdjévé válik, eleresztjük láncaikról a forradalmi nihilistákat és ateistákat és oly rettentõ társadalmi összeomlást fogunk elõidézni, mely a maga borzalmasságában megérteti a világgal, hogy a teljes hitetlenség véres zavart és elvadultságot idéz elõ. A forradalmárok eszeveszett kisebbségével szemben mindenütt védekezésre kényszerülnek majd a polgárok, míg ki nem irtják a civilizációnak ezeket a megsemmisítõit. A kereszténységbõl kiábrándult tömeg, melynek deista telke iránytû nélkül hányódik, ideál után áhítozva, de nem tudva, kit imádjon, elkészül arra, hogy felvegye magába az Igaz Világosságot úgy, ahogy az a tiszta luciferi tanban elterjedt a földön, akkor végre nyilvánossá válik a luciferi tan, mely az egyidejûleg legyõzött és elpusztított ateizmus és kereszténység megsemmisülését követõ reakcióból fog eredni."

Ez a levél, amennyiben hamisítvány, 1896-ból való. Ha azonban eredeti, az 1871. évben íródott. Ennélfogva figyelemreméltó, akár hamis akár hiteles. Mert eleve megjósolja azt, ami most Oroszországban történt, és szabadkõmûves írói nyíltan állítják benne, hogy õk készítik elõ az eseményeket, melyek - korunkban csakugyan be is következtek.

Ha lelkiismeretesen összehasonlítjuk a szabadkõmûves levélnek a szövegét az Oroszországban lejátszódó eseményekkel, látnunk kell, mennyire beváltották fenyegetésüket.

A szabadkõmûves levél:
" ... eleresztjük láncaikról a forradalmi nihilistákat és ateistákat és oly rettentõ társadalmi összeomlást fogunk elõidézni... borzalmasság ... véres zavart... -elvadultságot"

Mr. Churchill leírása:
... éppen úgy, mintha egy tífusz- vagy kolerabacilusokat tartalmazó üvegcsét küldenénk... hogy darabokra tépjen minden ... intézményt... hosszú belsõ terror ... az éhínség fenyegeti... szenvedések, melyek túlszárnyalják a jelenkor minden szenvedését . ..
Bármilyen magyarázat félé hajlunk is, annyit el kell ismernünk, hogy ezt az okmányt megmagyarázni nehéz. És hitelessége tanúságául el kell ismernünk azt is, hogy, miképp

késõbb látni fogjuk, Mazzini összeköttetésben volt a "forradalmi nihilizmusnak" a születésével, melyet Internacionálénak nevezünk.
Igaz ugyan, hogy az a körülmény, melyet Albert Pike Oroszország megsemmisítésének okául ad, nem következett be. Bármit is jelentsen az Adoniaismus kultuszában az a kifejezés, hogy a pápa Oroszországba menekülhetne, magában véve ez sohase bírta volna rá az összeesküvõk egyik testületét sem arra, hogy Oroszország megsemmisítését tervezzék. Ha azonban, - mint ahogy feltehetõ, - a charlestoni páholyt nagyrészt zsidók alapították és kormányozzák még ma is, a megsemmisítés motívuma mindjárt érthetõvé válik; mert a politikai zsidónak Oroszország és a kereszténység elleni gyûlöletében gyökereznék.

V. FEJEZET.

A XIX. század összeesküvõi.
Az Internacionálé megalapítása. - Karl Marx. - Giuseppe Mazzini. - Michael Bakunin. - Az elsõ Internacionálé vége. - A zsidó összeesküvés. - Cion Vénjeinek jegyzõkönyvet. - A kígyó szimbolizmusa. - Az orosz forradalom. - Disraeli Coningsby-jének tanúbizonysága.

Az elõzõ fejezetbõl az intelligens olvasó arra a következtetésre juthatott, hogy Albert Pike rejtélyes megjelenése némi összefüggésben lehetett az Internacionálé megalapításával. Ennek a jelentõségteljes mozgalomnak a története visszavisz bennünket a viharos 1848-49-ik éveket megelõzõ izgalmakhoz. Disraeli Benjámin Coningsby címû könyve, melyet 1844-ben írt, elõre megállapítja, hogy "a hatalmas forradalom, amely ebben a percben Németországban készülõdik - bár Angliában keveset tudunk róla, - tényleg egy második és nagyobb reformáció lesz, mely teljesen a zsidóság befolyása alatt fejlõdik".

Disraelinek mindenesetre igaza volt, hogy ennek a mozgalomnak két legeszesebb vezére zsidó volt: Ferdinánd Lassalle és Karl Marx. Ami a két embert illeti, nagyon érdekes közös vonások vannak bennük, melyeket eddig nem vettünk észre. És pedig nemcsak az, hogy mindkettõ zsidó volt, de az is, hogy ifjúságukban mindketten a bosszúnak szentelték életüket. Ferdinánd Lassalle zsidó szülõktõl származott. Breslauban 1825. április 11-én látta meg a napvilágot, hol tudvalevõleg csak 1843-ban emancipálták a zsidókat. Fiatal korában naplót írt. Naplójának 1840-41. évre vonatkozó részeit késõbb Paul Lindau adta ki. Ebben a naplóban (1840 február hó 1-én) Lassalle a következõket írja: „azt hiszem, én vagyok a legjobb zsidóik egyike, dacára annak, hogy semmibe sem veszem a szertartási szabályokat. Képes tennék, mint a zsidó - Bulwer "Leila" címû regényében, - életemet feláldozni, hogy a zsidókat felszabadítsam mostani lealázó helyzetükbõl". Beszél egykori álmairól: "felfegyverezni a zsidókat és én az élükön, szabadon". 1840. július 30-án bizonyos rituális gyilkosságra vonatkozó vádakra uralva, melyek akkoriban felhangzottak a zsidók ellen, így szól: "... nemsokára eljön az idõ, amikor mi valóban keresztény vérrel fogunk magunkon segíteni. (Segíts magadon és Isten is megsegít.) - "A kocka készen áll, a játékostól függ a siker." így beszél Lassalle

És most forduljunk Marx felé. John Spargo: Karl Marx élete és munkája címû könyvében azt mondja, hogy családjának valódi neve úgy látszik, Mordechai volt. Karl Marx nagyatyja Mordechai rabbinus volt: azoknak a rabbinus-családoknak egyikébõl származott, melyeknek tagjai hosszú láncban a XVI. századtól kezdõdõleg apáról-fiúra mindig rabbinusok voltak. Míg aztán Mordechai fia, Heinrich, Karl Marx apja, a papi pálya helyett a jogi pályát "Választotta. Anyai ágon szintén a rabbinusok hosszú

sorozatából kerültek ki Karl Marx õsei". Azonban 1824-ben, amikor Marx hatéves volt, szülei egyszerre kikeresztelkedtek és gyermekeiket is megkereszteltették.

Spargo azt igyekszik bizonyítani, hogy Heinrich Marx kikeresztelkedése vallásos meggyõzõdésbõl fakadt, mi azonban nem fogadhatjuk el ezt a magyarázatot és pedig a következõ okokból: Abban az idõben, amikor Heinrich Marx áttért a keresztény vallásra, a zsidók a rajnai tartományokban (a Marx-család Trierben lakott) a porosz hatóságok részérõl még üldöztetéseknek és zsarolásoknak voltak kitéve. Az 1808. március 17-iki Code-Napoleon a zsidók státusát a rajnai tartományokban csak tíz évre állapította meg. Ezenkívül Heinrich Marx lelkes tanítványa volt Voltairenak, a kereszténység nagy ellenségének. És mindenekfelett nem fogadhatjuk el Spargo érvelését azért, mert Liebknecht, aki zsidó és forradalmár volt és bensõ barátja Karl Marxnak, emlékirataiban egyenesen kijelenti, hogy Marx szülõi kényszer hatása alatt keresztelkedtek ki. A porosz kormány ugyanis elrendelte, hogy minden zsidó, aki hivatalos állást foglal él, vagy tudományos pályán mûködik, térjen ki, különben kénytelen lesz állásától megválni.

Ugyancsak Liebknecht mondja el, hogy a gyermek Karl Marxot érzékenyen sújtotta fajának, melyre õ oly büszke volt, ez a megszégyenítése és ezért egész életét a bosszúnak szentelte. Spargo és Karl Marx többi életírója elveti ezt a magyarázatot. És habár õk mindent elkövetnek, hogy megcáfolják Liebknecht állítását, - a körülmények-alapján, - az mégis valószínû.

A történet révén azonban mindenesetre egy olyan indító okra akadunk, melyet eddig aligha gyanítottak azok a keresztények, akik Marx vörös zászlóját követik: a keresztény népek bosszúból való megsemmisítése, a zsidóságon elkövetett igazságtalanságokért. Folytassuk azonban. Karl Marxnak 1844. szeptember 28-án sikerült megalapítania a munkások internacionális szervezetét, melyet Londonban a St. Martins-Hallban proklamáltak. Ennek a mozgalomnak a szervezése révén tûzött össze Marx Giuseppe Mazzinivel, az olasz munkások szervezõjével, aki a mozgalmat vezetni akarta. Mazzini tervet készített elõ, melyet átadott az internacionális tanácsnak. De a tanács visszautasította és azt a tervet fogadta el, melyet Marx szerkesztett, híres manifesztuma szellemében. Mazzini ezek után visszavonult az Internacionálétól és élete végéig Marx ellenfele maradt.

Marxnak ekkortájt Michael Bakunin személyében egy újabb és még súlyosabb ellenfele is támadt. Bakunint az orosz forradalmi oroszlánnak nevezték. Õ szláv volt és tana a pánszlávizmus és anarchizmus sajátságos keverékébõl származott. Tervei részben abból álltak, hogy egy nagy szláv hatalmat kell létesítem, mely magába foglalja Európa összes szláv elemeit. Bakunin aztán ennek a hatalomnak a segítségével akarta megsemmisíteni nemcsak az orosz birodalmat, hanem a német és osztrák császárságokat is.
Nincs módunkban, hogy a valódi indító okot, mely ezek mögött a gondolatok mögött lappang, kitaláljuk, de hogy szellemük legalább is annyira faji szellem, mint amennyire osztályszellem, az nyilvánvaló. Bakunin keserûen vádolja meg Karl Marxot és zsidó táborát; Karl Marx pedig ép oly keserûen vádolja Bakunint és pánszlávizmusát. Lehetséges-e. hogy a szocializmus és anarchia közötti harc egy másik, vadabb és ösztönösebb harcot takart el? A szláv és zsidó közti harcot? Annyi bizonyos, hogy Karl Marx közvetlen tervei nem foglalták magukban a német birodalom megsemmisítését. Dacára száműzetésének, Marx a porosz-francia háború alatt összeköttetést tartott fenn a porosz kormánnyal és az Internacionálénál egész befolyását a franciák gyengítésére és Németország megerõsítésére használta fel.

Térjünk azonban vissza a két forradalmár vitájára. Bakunio közben az Internacionálé tagja lett: Genfben belépett a Branche Romande-ba. és rögtön harcot indított, hogy az egész mozgalom élére jusson. Az Internacionálé kebelében létesítette az Alliance de la Démocratie Socialiste-et, melynek külön programja volt és szétágazott égése Európában. Mikor Marx errõl tudomást szerzett, rávette az Internacionálé tanácsát, vádolja meg az Alliance-t azzal, hogy szét akarja robbantani az Internacionálét. Bakunin megadta magát, feloszlatta az Alliance-t, de szétágazását, mint az Internacionálé ágazatait sürgõsen szervezte. Marx hallgatott; azonban 1869-ben a baseli kongresszuson rávette barátját, Eccariust, tegyen indítványt, hogy a kongresszus hatalmazza fel a tanácsot minden olyan szervezet feloszlatására, mely a gyûlés elveivel ellenkezik. Általános meglepetést keltett, hogy Bakunin támogatta az indítványt. Azt hitte, hogy a kongresszuson hívei többségben vannak Marx híveivel szemben. Csalódott! Sokáig kellett még dolgoznia, míg sikerült versenytársát legyõznie.

Karl Marx életírója, Spargo, így szól: "Bakunin felhasználva a francia-porosz háború és a kommün következtében kialakult európai helyzetet, tovább folytatta, különösen Spanyolországban és Olaszországban, az õ külön szervezetének kiépítését... Sokan nem tudták azok közül, akik az Alliance-ba beléptek, hogy Bakunin arra használja fel õket, hogy az Internacionálét károsítsa." A hágai internacionális kongresszuson 1872. szeptemberében érte ej a harc tetõfokát. Marx nem akart a kongresszuson megjelenni, Bakunin azonban tudtára adta, hogy ott lesz és le fogja leplezni õt és társait. Erre a kihívásra Marx és Engels felvették a harcot öt napig tartott a küzdelem. Végre legyõzték Bakunint és megakadályozták, hogy az Internacionálét hatalmába kerítse. Hogy azonban a további gáncsvetést megakadályozzák, elhatározták, hogy szervezetük fõhadiszállását New-Yorkba helyezik át. 1876-ban egy Philadelphiában megtartott kongresszuson formailag feloszlatták az Internacionálét. Ezek a harcok a homályban maradtak, de azért mégis magyarázatául szolgálnak Albert Pike rejtélyes mondásának: "a szabadkõmûvességet nemcsak profanálták, de Jacques de Molai halálának megbosszulói arra is felhasználták titkos befolyásukat, hogy mögéje rejtsék az anarchia összeesküvéseit".

Sejtések és feltevések gyertyafényénél mindeddig egy homályos földalatti tájékot kutattunk. A szõ szoros vagy történelmi értelmében nem bizonyíthattunk eddig semmit. Nem ... mi csupán annak a valószínûségére igyekeztünk utalni, hogy létezik egy titkos rend, "egy félelmetes szekta", amely a világforradalomért küzd, és hogy a jelek szerint ezt a szektát zsidó összeesküvõk - de nem ortodox zsidók - vezetik, akik a világuralomra törekednek. Abbé Joseph Lémann meglehetõs egyértelmûséggel ugyanezt a gondolatot fejezi ki: "l'Entrée des Israélites dans la Société francaise" címû könyvében, melyet már idéztünk s mely 1886-ban került nyilvánosságra."Létezik egy pokoli terv, - írja Lémann, - megvalósulása egyetlen csapással feloszlatná a keresztény társadalmat és a zsidók vallását és szokásait is, hogy azután olyan helyzetet teremtsen, melyben vallási alapon szólva, nem lesz többé se keresztény, se zsidó, hanem csakis emberek lesznek; melybõl hiányozni fog az istenség és politikailag szólva: a keresztény a zsidónak, ha nem is rabszolgája, de legalább is alárendeltje lesz . . .

A jelen órában, mialatt e sorokat írjuk, sötét horizontokon nagy, gyászos körvonalakban látjuk ennek a tervnek a kifejlését."
Mit jelentenek ezek a sorok? Jelentik, hogy tényleg létezik a hatalmas titkos szervezet "egy félelmetes szekta", melyet a zsidók irányítanak a társadalmi rend felforgatására. Jelenti, hogy ezek a zsidók nem ortodox zsidók, hanem olyanok, akik felszabadították magukat õseik vallása alól. Jelenti továbbá, hogy ezeknek az embereknek a tervük

nemcsak anarchia, hanem annak a világuralomnak létesítése is, amelyben a hitetlen zsidók lesznek az urak, míg a keresztény népek, ha nem is rabszolgáik, de mindenesetre alárendeltjeik lesznek.

Ismét úgy rémlik, mintha célzások és feltevések között homályos tájon mozognánk "gyászos vonató sötét horizontok elõtt. A világias gondolkozású ember, aki csakis azt hiszi el, amit kézzelfoghatóan be lehet neki bizonyítani, aki meggondolás tárgyává csakis határozott állításokat tesz, valószínûleg, mint bolondságot, félre fogja tolni ezeket a részleteket. Azonban a holdfénybõl és árnyékból most egyszerre éles világításba lépünk. Egy okmány van elõttünk, mely nyíltan és teljesen megmagyarázza a "félelmetes szektának" a társadalmi rend felforgatására irányuló csataterveit. Kutassuk elsõsorban, hogy mibõl áll ez az okmány.

1903-ban egy Serge Nilus nevezetû orosz könyvet adott ki. A könyv címe: "A nagy a kicsiben". A szerzõ az 1905-ben megjelent második kiadását a XII. fejezettel toldotta meg, melynek címe: "Az antikrisztus, mint közeli politikai lehetõség." Ebben a fejezetben körülbelül húsz lapnyi bevezetés után következett a tulajdonképpeni szöveg: "a Bölcs Cioni Vének" 24 gyûlésének jegyzõkönyvei. Ezután Nilus húsz lapnyi magyarázatával fejezõdik be a könyv, melyeket a jegyzõkönyvekhez írt. Közvetlenül a jegyzõkönyvek szövege után következik Nilusnak az az állítása, hogy: „a jegyzõkönyvet Cion képviselõi írták alá, akik a 33. fokhoz tartoztak. Ezeket a jegyzõkönyveket egy teljes jegyzõkönyvbõl lopták el titokban. Tudósítóm információit a Cionista fõkancellária titkos levéltárából merítette. Ez a kancellária jelenleg francia területen mûködik." A jegyzõkönyvek angol fordítása most jelent meg. A fordítás, melyet összehasonlítottunk a British Múzeum 1905-iki orosz kiadásával, nagyjában pontos. Egy ilyen fontos munkánál azonban mégis inkább saját fordításomat használom.

Nilus állítása szerint a jegyzõkönyvek a zsidóság egyik titkos társulatának vagy kormányának terveit foglalják magukban, melyek ennek a társulatnak vagy kormánynak Cionban való felélesztését célozzák, hogy azután a világ feletti uralmat a zsidóság kezébe juttassa. Nilus szerint ez a terv nem mai keletû, hanem hosszú idõn át fejlõdött ki. Általában cionista mozgalomnak hívják. Az, ami 1897-ben indult meg Baselben, szerinte a zsidóságnak nem újabbkeletû megnyilatkozása, hanem régen forralt terve, amely. vigyázatlanságból idõ elõtt került a napvilágra. A zsidóság igazi vezetõi és a zsidó nagytõkések rossz szemmel nézték a meggondolatlanságot, mely elárulta, hogy a cionista mozgalom tulajdonképpen titkos terveknek a kinyilatkoztatása. Egy bécsi újságíró és drámai kritikus, dr. Theodor Herzl volt az, aki az indiszkréciót elkövette és aki a zsidóság vezéreinek régen szõtt terveit kíméletlenül a világ tudomására hozta.

A kígyó szimbóluma - mondja Nilus - egy körülövezõ és kanyargó mozgalmat jelent, melynek folytán az erõszak minden eszközének segítségével, háborúval, hódítással és gazdasági nyomással, zsidó befolyás alá fog kerülni egész Európa és Európán keresztül a világ többi része is. Valamennyi állam - folytatja Nilus - Németországot is beleértve, melyen átkúszott a szimbolikus kígyó, látszólagos hatalmai dacára az alkotmányos liberalizmus és a gazdasági rendetlenség révén valóságban alá van aknázva. Gazdasági szempontból Anglia és Németország helyzete még kedvezõ, de ez csak addig tart, míg Oroszország feltartóztathatatlan meghódítása, amire jelenleg az összes energiák irányulnak, befejezést nem nyer . . . Jeruzsálemig Konstantinápoly a 8-ik és utolsó állomást"

Azt mondtuk, hogy ez az okmány világot vet a helyzetre, azt azonban, hogy ez az okmány eredeti-e vagy sem, hogy megállapításai valódiak-e vagy hamisak, csak belsõ okok és valószínûségek bizonyíthatják. Mindjárt elõrebocsájthatjuk, hogy Nilus az okmány valódiságának igazolására nem közöl egyetlen hiteles adatot sem. És annak a körülménynek az elbeszélése, hogy a jegyzõkönyv miképpen került kézébe, bizonyíték nélkül csakis állításokat tartalmaz. Abban az esetben azonban, ha az okmány nem eredeti, csak annyit mondhatunk, hogy nagyon különös hamisítvány, mivel csalhatatlanul megjósolja nemcsak az utóbb elkövetkezett nagy forradalmat, hanem kialakulásának módját és mechanizmusát is. Ezenkívül még mielõtt a forradalom bekövetkezett volna, megállapítja, hogy, a felfordulást egy zsidó szervezet, "egy félelmetes szekta" fogja végrehajtani. Amit eddig az orosz forradalomban tapasztaltunk, igazat ad a jóslásnak. így például Malone alezredes, országgyûlési képviselõ, aki Oroszországba ment a bolsevikiek látogatására és 1919. év végén tért vissza Angliába, november 5-én az alsóházban a következõket mondta:

"Nyíltan bevallják, hogy a szovjetkormány zsidó, Lenin kabinetjében nincs annyi tényleges vagy leplezett zsidó se, mint bármely más európai kabinetben. Trockij az egyetlen. De a befolyásos állásokban kétségen kívûl temérdek a zsidó. Ott rejtõznek a népbiztosságok árnyékában. És az is kétségtelen, hogy a zsidókat manapság nem üldözik úgy többé Oroszországban, mint ahogy azt a legrégibb idõktõl fogva tették". Malone alezredes kijelentését sok keresztény menekült támogatja, akik mind állítják, hogy a forradalom vezetõi zsidók, és hogy a forradalom megkímélte a zsidó burzsoáziát.

Két megegyezõ fontos tanúbizonyság van elõttünk. Az egyik az a tény, hogy az okmány megjelenése megelõzte a benne jósolt eseményeket; a második, hogy a forradalom vezérei csakugyan azok lettek, akiket már eleve összeesküvõknek nevezett. Magát az okmányt ne vizsgáljuk még egyelõre. Elégedjünk meg Disraeli Coningsby címû regényének egy idézetével, melyet a legújabb eseményekre való tekintettel érdemes ismét elolvasni. Mindazok akik ismerik a regényt, emlékeznek Sidonia titokzatos egyéniségére, aki azt vallja saját magáról, hogy spanyol zsidó és nemzetközi hatalom. Coningsby elmondja, hogy õsei a mór betörés elõtt Aragóniában telepedtek meg, de mivel üldözéseknek voltak kitéve, színleg felvették a kereszténységet, bár titokban zsidók maradtak. Elmondja, hogy Spanyolországot elárulták a móroknak; és mikor Ferdinánd és Izabella alatt ismét keresztény kormányzás lépett életbe és õk új üldöztetéseket szenvedtek, színleg megint keresztények lettek. Leszármazottjuk azonban, mihelyt Angliába ért, azonnal zsidó oltárt emelt. Említi nevelõjét, Rebellot is, "aki a forradalom ellõtt jezsuita volt, azután számûzött liberális vezér, majd tagja a spanyol Cortesnek, de közben mindig zsidó maradt". Beszél továbbá azokról a földalatti üzelmekrõl, melyekrõl a világ általában olyan keveset tud, de amelyeknek a látható eseményekre oly nagy befolyásuk van". Majd így folytatja: "sohase fordul elõ nagyobb-arányú szellemi mozgalom Európában, amelyben ne lenne hatalmas részük a zsidóknak. Az elsõ jezsuiták zsidók voltak. A titkos orosz diplomácia, mely olyannyira nyugtalanítja Nyugat-Európát, zsidó vezetés alatt áll. A nagy forradalom, mely jelenleg Németországban készülõdik és melyrõl olyan keveset tudunk itt Angliában, habár egy második és nagyobb reformáció lesz, teljesen a zsidók vezetése alatt fejlõdik.

VI. FEJEZET.

A bolsevista biblia.
A láthatatlan hatalom. - A végleges forradalom és a szabadkõmûvesség megvalósulása. -

Az arany hatalma. - Pénzügyi és ipari krízisek. - Színlelt érdeklõdés a munkások iránt. - Politika és erkölcs. - Egy cinikus filozófia.

Ennek a könyvnek a függelékében beszámolunk arról a nevezetes okmányról, amelyet 1905-ben az orosz Nikis adott ki. Az okmány 24 jegyzõkönyvbõl áll, mely körülbelül 30.000 szót tartalmaz és tulajdonképpen felolvasások sorozata "Cion bölcs Véneinek gyûlésérõl". A felolvasó némelykor úgy beszél, mintha a beavatottak, akikhez szól, a zsidók titkos kormánya lennének, máskor meg úgy, mintha a zsidó szabadkõmûves szervezet fejei lennének. A jegyzõkönyv szerint megbeszélt összeesküvés fõcélja, hogy a világ kormányzását egy Dávid vérébõl származó király kezébe juttassa. Meglátjuk a következõkben miként akarják ezt a célt elérni. Annyit azonban már most megállapíthatunk, hogy a szervezet a szabadkõmûvességet fátyolnak használja fel. A 4-ik jegyzõkönyvben olvassuk: "ki vagy mi lenne képes arra, hogy egy láthatatlan hatalmat felborítson? És a mi erõnk éppen ebben a láthatatlanságban rejlik. A szabadkõmûvességet, mely vakon szolgál bennünket, arra használjuk fel, hogy bár hatalmunk székhelye és tevékenysége elõtte rejtély marad, önmagunkat és céljainkat mögéje rejtsük".

A jegyzõkönyvben ezután egy nagyon világos megkülönböztetésre akadunk. A szónok, aki határtalan megvetéssel beszél a gojimról, t. i. a keresztényekrõl és a világ nemzsidó népeirõl, kétféle szabadkõmûvességrõl tesz említést és pedig a belsõ, vagy zsidó szabadkõmûvességrõl, mint a valódi hatalomról és egy külsõ, vagyis gojim szabadkõmûvességrõl, amely vakon követi azoknak az irányítását, akiknek a létezését nem is gyanítja. Olvashatjuk a 11. jegyzõkönyvben: "Milyen célból találtuk fel ezt a politikát és oltottuk bele a gojim (pogány) lelkekbe anélkül, hogy rejtett értelmének megvizsgálására módot, adtunk volna neki? Mi egyéb okból cselekedtük volna ezt, ha nem azért, hogy szétszórt törzseink részére kerülõ úton érjük el azt, ami egyenes úton elérhetetlen? Ez volt alapja titkos szabadkõmûves szervezetünknek, melyet a gojim barmok nem ismernek és amelynek céljait nem gyanítják, miután becsaltuk õket egy külsõ szabadkõmûves hadseregbe, hogy port hintsenek társaik szemébe".

Ha majd elérkezett az utolsó forradalom ideje, a szabadkõmûvességnek is véget kell vetnünk, mert betöltötte hivatását. "Azokat a pogány (t. i. nem zsidó) szabadkõmûveseket, akik túlsókat tudnak", vagy számûznünk, vagy állandóan számûzetés félelme alatt kell tartanunk. Mindaddig azonban szervezzük és irányítsuk a szabadkõmûvességet úgy, hogy eredeti tervünknek megfelelõen fegyverül használhassuk az egyház és állam ellen. Ez a terv nem új; nemzedékrõl nemzedékre öröklõdött át. Az 1. sz. jegyzõkönyvben a következõket olvashatjuk:
"Elõttünk áll a terv, mely megrögzíti a stratégiai vonalat. Ettõl nem térhetünk el anélkül, hogy ne veszélyeztetnõk sok évszázad munkájának az eredményét."

A tervet követve idézték elõ a francia forradalmat. "Elmúlt, messze idõkben", mondja az elsõ jegyzõkönyv, "mi voltunk a legelsõk, akik az emberek tömegének odakiáltottuk a három szót: Szabadság. Egyenlõség, Testvériség!"

"Ezek a szavak a föld minden részébõl légiókat vonzottak sorainkba, melyek vak ügynökeink munkája folytán eszközeinkké lettek, lelkesedéssel tömörülve zászlónk alá. A három szó azóta, mint a rákfene, rágja a gojim jólétét. Mindenütt megbontja a békét, a nyugalmat, az összetartást és mindenütt megingatja a gojim államok talapzatát. Gyõzelmünket, mint ahogy késõbb látni fogjuk, ezzel segítettük elõ. A három szó többek között lehetõvé tette, hogy kezünkbe kerüljön az ütõkártya: a kiváltságok megszüntetése, vagyis eltûnjék, az egyetlen ellenünk emelkedõ védbástya, a gojim arisztokrácia

létfeltétele. Csakis a gojim természetes születési arisztokráciája romjain építhettük fel a mi szellemi arisztokráciánkat, melyet pénzarisztokráciánk vezet. Ennek az arisztokráciának kvalifikációjává a vagyont tettük, melyek mozgását tudósaink szabják meg."

A 3. számú jegyzõkönyvben a következõ követelést találjuk: "Ne feledjétek el a francia forradalmat, amelynek mi adtuk a "nagy" jelzõt! Elõkészítésének titkait jól ismerjük, mivel teljesen a kezünk munkája volt". De a szónok nemcsak a francia forradalom érdemét tulajdonítja szervezetének, hanem azt is állítja, hogy a liberális és az alkotmányos mozgalmakat, amelyek Európát nyugtalanították és a kormányokat mindenütt meggyengítették, õk idézték elõ egy és ugyanazzal a módszerrel ugyanazon célból.

"Ez a szó: Szabadság rábírja az embereket, hogy minden erõ, minden tekintély ellen, még Isten és a természet törvényei ellen is harcra keljenek. Éppen ezért mihelyt céljainkat elértük és elfoglaltuk királyságunkat, ezt a szót, mint olyant, mely magában foglalja a nyers erõ fogalmát és a tömegeket vérszomjas állatokká változtatja, ki fogjuk törölni az élet szótárából." A jegyzõkönyv szónoka ezután azzal dicsekszik, hogy a liberalizmus és alkotmányosság segítségével elpusztították a királyok és arisztokraták hatalmát, hogy a népet védjék. Majd így szól:

"Vezetésünk alatt megsemmisítette a nép az arisztokráciát, mely nevelõanyja és egyedüli védõ ereje volt, mert hiszen az arisztokrácia jóléte szoros kapcsolatban van a nép jólétével." Az arisztokrácia megsemmisítése következtében a nép könyörtelen, pénzsóvár gonosztevõk karmai közé került, akik irgalom nélkül igájukba hajtották a munkásságot.

Miután a liberalizmus segítségével ennyit elértek, egyszerre feltûnnék a "munkásság megváltói" és felszólítják a munkásakat; hogy: "lépjetek be harcoló sorainkba: a szocialisták, anarchisták és kommunisták közé, akiket állandóan támogatunk".

Ezen a titkos hatalmán kívül még egy másik hatalma is van a szervezetnek: az arany hatalma. "Kezünkben van a mai világ legnagyobb hatalma: az arany. Raktárunkból két nap alatt annyit tudunk belõle elõteremteni, amennyit akarunk." A tõke felett uralkodó szervezet, amikor csak jónak látja, pénzügyi és ipari válságokat tud felidézni. Az utolsó és legnagyobb forradalom elõidézésére oly nagy pénzügyi krízist szándékoznak teremteni, mely a munkásokat el fogja juttatni az éhínségnek addig a végsõ határáig, melynél készek lesznek a legkétségbeesettebb cselekedetek végrehajtására.

„Fel fogjuk emelni a munkabéreket, de ez nem fog használni a munkásoknak, mivel ugyanakkor a fõ szükségleti cikkekben is óriási áremelkedést fogunk elõidézni".

"Hogy az idegenek, t. i. a keresztények idõ elõtt ne tekinthessenek bele a dolgok valódi jelentõségébe, szándékunkat álarc alá fogjuk rejteni, azt a látszatot keltve, hogy kívánjuk a munkásosztály javát. Erre a célra fogjuk felhasználni a gazdaságtant is, melyet gazdasági teoretikusaink buzgón fognak terjeszteni."

A megelõzõkben csak általánosságban jellemeztük azokat a jegyzõkönyveket, amelyeket Nílus 1905-ben hozott nyilvánosságra. Már most térjünk át a részletes vizsgálatra. Az elsõ jegyzõkönyv úgyszólván egy mondat közepén kezdõdik: "félretéve a széphangzású frázisokat, minden gondolat valódi jelentõségérõl fogunk beszélni; összehasonlítások és következtetések segítségével világot fogunk vetni a bennünket környezõ tényekre . . . meg kell azonban jegyeznünk, hogy az emberek között számosabban vannak a rosszak, mint a jók és ennélfogva akkor érünk el legtöbb eredményt, ha nem akadémikus vitákkal, de

erõszakkal és terrorral kormányozzuk õket."

A jegyzõkönyv azon állítása után, hogy minden ember hatalomra törekszik és a többség feláldozza a közjót saját érdekében, a következõket mondja: "A politikai szabadság eszme és nem tény. Ismernünk kell tehát a módját, miképpen lehet a tömegeket ezzel az eszmével a tekintély megsemmisítésére csábítani. A feladat könnyûvé válik, ha az ellenfelet is megfertõztük már a szabadság vagy liberalizmus gondolatával és ennek kedvéért hajlandó a hatalom egy részérõl lemondani. Itt tûnik ki legjobban elméletünk gyõzelme: a kormányzás meglazult gyeplõit az élet törvénye szerint azonnal magához ragadja egy új kéz. A nép vak hatalma egy napig sem maradhat vezetés nélkül és az új tekintély egyszerûen elfoglalja annak a réginek a helyét, a melyet a liberalizmus meggyengített." A szónok ezután arra utal, hogy ez a tan nem erkölcstelenebb a háború tanánál, mert "a politikának nincs köze az erkölcshöz", a politikában a nyíltság és becsületesség vétek, mert ezek nagyobb biztonsággal döntik le a trónokat, mint a leghatalmasabb ellenség, mivel szerinte a jog a hatalomban van. Minden olyan államban, melyben a tekintély megrendült, és amelyben a liberalizmusból eredõ jogáradatban törvények és törvényhozók elvesztették egyéniségüket, egy új jogot találok. Ez alatt a jog alatt értem az erõsebbnek azt a jogát, hogy megtámadja a gyengéket, legyûrje, felborítsa a fennálló rendet és törvényt, újjászervezzen minden intézményt és uralkodjék azok felett, akik önként lemondva hatalmukról, reánk ruházták jogaikat. A mi hatalmunk a hatalom jelen ingadozásában legyõzhetetlenné lesz, mert láthatatlan marad addig a pillanatig, míg annyira megerõsödött, hogy ravaszsággal többé legyõzni nem lehet".

Ezután következik az "erõszaknak és színlelésnek" és a nemes cél érdekében elkövetett "vesztegetés, csalás és árulás" igazolása. Továbbá azt is olvassuk, hogy az egyenlõség fogalma badarság, mivel: megváltoztathatatlan törvényeiben maga a természet olyan egyenlõtlenségeket teremtett szellemben, jellemben és tehetségekben, mint amilyen megváltoztathatatlanul megállapította törvényeivel szemben az ember alárendeltségét". A dinasztikus kormányzás igazi hatalma abban rejlett, mondja a szónok, hogy "az apa fiára ruházta át a politikai ügyek ismeretét. így a dinasztia tagjain kívül senki se ismerhette azokat és senki se árulhatta el a népnek".

"A politikai tudás" titka azonban elveszett és ez a veszteség "elõsegítette ügyünk sikerét".

"A szabadság elvont fogalma révén arról gyõztük meg az országok tömegeit, hogy õk az országok birtokosai és kormányuk nem egyéb, mint a nép akaratának végrehajtója, melyet kicserélhetnek, mint egy elhasznált kesztyût."

"A kormányok kicserélésének lehetõsége szolgáltatta õket kezünkbe és adta meg nekünk úgyszólván a kinevezés jogát."

És ezzel végzõdik az elsõ jegyzõkönyvben foglalt cinikus filozófia. A második jegyzõkönyv azzal kezdõdik, hogy azoknak a gazdasági harcoknak a hasznosságát mutatja ki, melyek a keresztényeket kiszolgáltatják az összeesküvõknek. Azokról az internacionális ügynökökrõl beszéd, kiknek "millió szeme állandóan "figyel"; azzal is dicsekszik, hogy a közalkalmazottak megválogatásában a szolgai engedelmesség lesz az irányadó; ezek az egyének nem ismervén a kormányzás mûvészetét, a legnagyobb könnyedséggel "zálogai lesznek a mi játékunknak tudós és tehetséges embereinknek kezében, akiket gyermekkoruk óta a világuralom mûvészetének elõsegítésére neveltettünk." A második jegyzõkönyv azután azzal a dicsekvéssel végzõdik, hogy "a sajtó a kezükben van"; majd késõbb: "a sajtó által befolyást nyertünk, míg magunk az

árnyékban maradunk."

Íme a két elsõ jegyzõkönyv szerint az õ kormányzási filozófiájuk oly cinikus, mely túltesz Macchiavellin. Végül a jegyzõkönyvek azt a nyugtalanító állítást is magukban foglalják, hogy ha a liberalizmust és modernizmust nem is a zsidók teremtették meg, de mindenesetre felhasználták arra, hogy félrevezessék a keresztény népeket és megsemmisítsék önvédelmüket.

VII. FEJEZET.

Cion Vénjei.
A népek szövetsége embrióban. - Az anarchia, mint
célhoz vezetõ eszköz. - Univerzális zsidó vallás. -
A jegyzõkönyvek kelte. - A jegyzõkönyvek összefüggése az orosz forradalommal.

A harmadik jegyzõkönyv a következõ nevezetes szavakkal kezdõdik: "Ma már azt mondhatom nektek, hogy célunkhoz egészen közel értünk. Csak egészen rövid utat kell még tennünk és a hosszú út. mely mögöttünk van. nemzetünk jelképét, a kígyó körét be fogja zárni. Mikor ez a gyûrû bezárul, Európa õszes államai fogva lesznek benne, mint egy présben.

Az alkotmányosság mérlege ezekben a napokban le fog törni, mert gondoskodtunk róla, hogy serpenyõi ne legyenek pontos egyensúlyban és folytonos ingadozásukkal, lengéseikkel elkoptassák tengelyét. A gojim azt képzeli, hogy a mérleg szilárd, és szüntelenül várja, hogy ismét egyensúlyba jöjjön; azonban a tengely - királyok a trónon - nem mûködik, mert képviselõik gátolják õket, akik a bolondját járják saját felelõtlen és korlátlan hatalmuktól elkábulva. Ezt a hatalmat annak a terrornak köszönhetik, amely a palotákba hatolt. Az elõrelátó legfelsõbb hatalom és a nép vak ereje közt olyan tátongó ûrt létesítettünk, hogy mindkettõ elvesztette értelmét, mert mint a vak ember és a bot külön-külön tétlenségre van kárhoztatva mindegyik".

Miután eldicsekszi a jegyzõkönyv, hogy Cion Vénjei miképpen szították az osztálygyûlöletet a népben, így folytatja: "Ez a gyûlölet még nagyobbra fog nõni a gazdasági válság folytán, mely megállítja majd a kereskedelmet és ipart, összes földalatti eszközeinket és a rendelkezésünkre álló aranyat arra fogjuk felhasználni, hogy általános gazdasági válságot idézzünk elõ, mely egyidejûleg Európa minden országában az utcára, fogja dobni a munkanélküli munkások tömegeit. Ezek a tömegek mámorosan rontanak majd azoknak a vagyonos osztályoknak, vérüket ontják és megfosztják õket tulajdonuktól, melyeket tudatlanságukban gyermekkoruk óta irigyelnek."

"A mienkhez nem fognak, nyúlni, mert mi ismerni fogjuk a támadás pillanatát és elrejtjük vagyonunkat."

Ez tehát Cion Vénjeinek terve, kik a következõ jegyzõkönyvben felsorolják az eszközöket is, melyeknek segítségével a tervet megvalósíthatják. Például - meg fogják támadni a vallást:
"Okvetetlenül szükséges, hogy minden vallást aláássunk. A gojim gondolkozásából ki kell tépnünk az istenség és a lélek fogalmát és helyébe a számítást és anyagi érdekeket kell ültetnünk." A jegyzõkönyvnek vannak olyan részei is, melyek a népek szövetségére céloznak. Többek között:

"Mindezekkel az eszközökkel úgy lenyûgözzük majd a gojt, hogy olyan nemzetközi hatalmat lesz kénytelen reánk ruházni, melynek segítségével, erõszak nélkül képesek leszünk rá, hogy a világ összes nagy hatalmait uralmunk alá hajtsuk és felszívjuk magunkba. Azután a mai uralkodók helyébe odaállítjuk azt a kísérteties hatalmat, melyet kormány-feletti hatalomnak fognak nevezni, melynek indái minden irányban elágaznak majd, szervezete pedig olyan óriási lesz, hogy a világ valamennyi népét le fogja gyõzni."

Ezután mint a forradalom felidézésére alkalmas eszközökrõl, a nevelésrõl, politikáról, törvényekrõl és színházról beszél. A jegyzõkönyvet leírhatatlan gyûlölet szelleme hatja át a keresztény népek ellen. Példaként a 11-ik jegyzõkönyv egyik mondatát idézzük: "A gojim a birkanyáj és mi vagyunk a farkasok."

Ezek után igazságos megállapításnak látszik, ha azt mondjuk a különös okmányról, hogy míg felerészben a jelenlegi rend elpusztításának tervével foglalkozik, felerészben egy új rend körvonalát rajzolja meg, olyan világrendnek a körvonalát, melynek kormányhatalma a szekta kezében lesz.

Cion Vénjei nem anarchisták. Ellenkezõleg. Tanácskozásuk jegyzõkönyvébõl kiviláglik, hogy az anarchiát csakis mint célhoz vezetõ eszközt használják fel és rendíthetetlenül hisznek a társadalomnak osztályok szerinti természetszerû tagozódásában, végül egy erõs kormányzás elõnyeiben. Az a kormány ne legyen szabad. Cion Vérijeinek igazi szándékuk voltaképpen az, hogy a szabadságnak még a fogalmát is kitöröljék a világ összes szótáraiból. A fajok egyenlõségét sem ismerik el. "A keresztény barmok" a felszabadulás minden reménye nélkül fognak dolgozni zsidó gazdáik javára. A kormány különben rendszeres és igazságos lesz. Nagy gondot fog fordítani a törvény és igazságszolgáltatás reformálására. A királyt körültekintéssel Dávid király házának leszármazottjai közül fogják megválasztani. A gyenge vagy rossz hajlamú uralkodót ellenben ki kell majd cserélni és mindent el kell követni, hogy a király népszerû legyen. A jegyzõkönyv szónoka külön tanulmányozza a tekintély értékét és a sajtóra és rendõrségre vonatkozólag részletes utasításokat ad.

Szerinte a nevelési rendszernek olyannak kell lennie, hogy kitörülje a gojim emlékezetébõl elõbbi állapotukat. "Az ateizmust csak addig fogjuk tûrni, amíg a forradalom tart; mikor azonban befejezte a munkáját, akkor világvallássá kell tennünk a zsidó vallást." A szónok úgy véli, hogy ezekkel az eszközökkel képesek lesznek békés társadalmi rendet teremteni: "A keresztény kormányok tévedéseit a legélénkebb színekben fogjuk ecsetelni. Oly gyûlöletet fogunk elleniük felidézni, hogy a népek jobb szeretik majd békés szolgaságukat, mint annak a hírhedt szabadságnak jogait, mely az emberi fajt megkínozta és életforrásait kiapasztotta... A felesleges kormányváltoztatásokkal, melyekre államhatalmuk aláaknázása céljából mi biztattuk fel a gojim népeket, úgy kifárasztottuk õket, hogy inkább alávetik magukat bármilyen szenvedésnek, semhogy újra átéljék azokat az izgalmakat és nyomorúságukat, melyeket elõzõleg elviseltek." (14. számú jegyzõkönyv)

Az utolsó jegyzõkönyvek extatikus lelkesedéssel beszélnek az új rendrõl. Mielõtt azonban az új rend bekövetkeznék, el kell sepernie az eredetileg elõkészítését és céljait szolgáló anarchia és forradalmi szabadkõmûvesség minden formáját, hogy útjában ne legyen "se csomó, se szilánk". A jegyzõkönyv szónoka így folytatja:
"És akkor azt mondhatjuk majd a világ népeinek: adjatok hálát Istennek és hajtsatok térdet az elõtt, akinek a homlokán- a kiválasztottság pecsétje van, akinek csillagát maga Isten vezette. Mert kívüle senki sem szabadíthat meg bennünket az elõbb említteti hatalmaktól és rosszaktól".

Ezek után a jegyzõkönyvek hitelességének igazolására a következõ belsõ, bizonyítékokat fogadhatjuk el. Magáról Nílusról, aki a jegyzõkönyveket a világnak kiszolgáltatta, nem tudunk egyebet, minthogy jónevû orosz családból származik és lehet, hogy él, de az is lehetséges, hogy már meghalt. A Jegyzõkönyvek kiadatására vonatkozólag saját állításán kívül semmi bizonyíték sincsen.
Egy kétségtelen tényre azonban mégis támaszkodhatunk és ez a tény a jegyzõkönyvek kiadásának kelte. Szerencsére ehhez nem férhet kétség, mert az 1908-iki kiadásnak egyik példányát még ma is õrzik a British Múzeumban.

Oroszok állítása szerint a könyv annak idején jóformán semmi hatást sem keltett. Némelyek szerint orosz zsidók összevásárolták az egész kiadást, de ezt az állítást igazolni nem lehet. Annyi azonban mégis bizonyos, hogy az intelmet, melyet a jegyzõkönyvek tartalmaznak, figyelemre nem méltatták és jelentõségüket csakis akkor kezdték gyanítani, fontosságuk csakis akkor tûnt fel, amikor a forradalom szellemüket betû szerint megvalósította. Ma már minden orosz beszél róluk. És olyan okoknál fogva hisznek valamennyien hitelességükben, melyeket õk kétségen felül állóknak tartanak. "A tészta minõségérõl akkor gyõzõdünk meg, amikor megesszük."

Ami a jegyzõkönyvek keltezésének idõpontját illeti, Nilus szerint, már a baseli cionista kongresszuson ismerték azokat. Ezt a kongresszust 1897-ben tartották. Arra nézve azonban nem létezik bizonyíték, hogy az okmánynak köze lett volna a cionista mozgalmakhoz; mert a bennük foglalt világuralmi tervek látszólag valóban feleslegessé teszik a cionizmust.

A jegyzõkönyvek egyik részletében arról a lehetõségrõl esik szó, hogy: "Európa fõvárosait levegõbe lehetne röpíteni, ha aknákat raknánk a földalatti vasutak mentén". Ebbõl megállapíthatjuk, hogy az okmány új keletû. Ezenkívül a jegyzõkönyvek egy olyan élõ európai államférfiról is beszélnek, aki tudvalevõen közel áll a szabadkõmûvességhez, elõharcosa a felekezetnélküli nevelésnek és a Népek szövetségének és akit a szónok "egyik legjobb ügynökünknek" nevez. Aztán még egy különös idézetre akadunk:

"Hogy terveink célhoz vezessenek, olyan elnököket fogunk választani, akiknek múltjában valami rejtett folt, valaminõ panama van. Így megbízható ügynökökre fogunk szert tenni, akik inkább elõsegítik majd terveink megvalósítását, semhogy, világosságot derítsünk sötét múltjukra."

Az elsõ Panama-társaság 1889-ben, mondott csõdöt és a felkavart botrány utóbb 10 éven át foglalkoztatta a francia közvéleményt.
Angolországról nem történik említés a jegyzõkönyviekben, csupán Nilus mondja, hogy a jegyzõkönyveket többek között egy nagyon gazdag és befolyásos angol zsidónak is megmutatták, aki azóta meghalt. Ezt az állítást azonban maguk a jegyzõkönyvek nem említik. Mindent összevetve tehát, a jegyzõkönyveket valamikor 1889 és 1905 között szerkesztették. És ha nem is döntõ, de nagyon erõs tanúbizonyság rejlik abban is, hogy a jegyzõkönyvek a nagy forradalmi mozgalmat, amelyben jelenleg élünk, elõre látták és elõre megjósolták. Az eszközök, melyekkel azt fel akarták volt idézni: a háború, az áremelkedés, a kormányok korrupciója, zsidó ügynökök alkalmazása... mindez vonatkozik az orosz forradalomra és azokra a forradalmakra, melyeket Németországban és Magyarországban; megkíséreltek. Például tudvalevõ, hogy Németországban a két spartakista vezér zsidó volt, hogy a magyarországi forradalmaknak nemcsak Kun (Kohn) Béla és Szamuely, de jóformán valamennyi vezére a zsidó fajból került ki, és hogy az összes keresztény orosz menekültek tanúbizonysága szerint a szovjet-népbiztosok

majdnem egytõl-egyig zsidók. A kimagasló forradalmi alakok között Lenin jóformán az egyedüli, aki nem zsidó, bár róla is mondják, hogy a felesége zsidó.

A jegyzõkönyvékbõl világosan kitûnik, hogy az anarchia vezére nem lehet az a Cioni Király, akirõl a Vének beszélnek. Az anarchia vezére csak az irányt mutatja. Késõbb õt is félre fogják tolni, hogy a legkisebb szálka se kerüljön a Dávid házából származó király útjába. A 4. jegyzõkönyvben a forradalom fejlõdésének igen pontos leírását találjuk. "Korai stádiumában a tömegek elvakult vad dühöngése ... Második stádiumában demagógia, majd ennek eredménye: az anarchia következik, mely aztán elkerülhetetlenül a kényuralomra vezet."

Világos, hogy nemcsak Oroszországnak, de az egész világnak át kell esnie ezeken a stádiumokon, mielõtt Cion királyát majd kikiáltják.

Annyi mindenesetre bizonyos, hogy az orosz forradalom hátterében, még Maione ezredes szerint is, zsidók állanak és végeredményben ez az, amit a jegyzõkönyvek alítanak. Azok az utalások, melyek a "nemzetközi, kormány-feletti uralkodásunk" kifejezést illetik, vonatkozhatnak is és nem is a Népek szövetségére. Annyi azonban máris világos, hogy egy ilyen "kormány-feletti uralkodás" a zsidók kezére fogja játszani a hatalmat és meg fogja gyengíteni a népek szuverenitását.

A Jegyzõkönyvek dicsekvõ és felfuvalkodott jellege élénken emlékeztet Disraeli Coningsbyjének azokra a részleteire, melyek Európa ügyeinek intézését úgy a forradalmi, mint a konzervatív oldalon a zsidóknak tulajdonítják. De azért, ha az okmányok hitelesek, hivalkodó hangjuk mégis némi vigasztalást nyújthat a: keresztény népeknek, mert mint a közmondás tartja, a gõg a bukás elõfutárja.

Mindenesetre kétségtelen, hogy a zsidók abban a mozgalomban, amelyet alfajában "modernizmus"-nak, a politikában pedig "liberalizmus"-nak nevezünk, jogosan tulajdonítják maguknak az oroszlánrészt. Emlékezünk még Lémannak arra az állítására, hogy azok a zsidók, akik a forradalmat megelõzõleg Németországban ennek a mozgalomnak a szolgálatában állottak, egyénileg hûek maradtak a zsidóság nemzeti és faji elveihez. Feltehetjük tehát, hogy ezek a zsidók a modernizmust nem önmagáért karolták fel, hanem csakis eszköznek használták a keresztény nemzetek meggyengítésére.

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyeznünk, hogy 1869-ben Lipcsében, a zsidók egyetemleges konferenciáján, az Alliance Israélite Universelle alapításakor dr. Philippson (Bonn) a következõ határozati javaslatot terjesztette be, amelyet Astrup belga fõrabbi támogatásával a konferencia örömmel elfogadott:

"A synodus elismeri, hogy a modern elvek kifejlesztése és megvalósítása a zsidóság jelen és jövendõ fennmaradásának legfõbb biztosítéka. Mert a modern elvek "a zsidóság terjedésének és magasabb fejlõdésének legszükségesebb életfeltételei."
Némely demokrata annakidején lealázónak találta, hogy az õ világmozgalmuk kizárólagosan csakis ,egy faj külön céljainak elõmozdítására szolgáljon. De ha tekintetbe vesszük, hogy az Alliance Israélite Universelle 1869-iki konferenciájának látszólagosan ártatlan határozata tulajdonképpeni a világforradalom félelmetes jegyzõkönyve,, akkor a modern világ a megaláztatáson kívül irtózatot is érezhet. A forradalmi és politikai zsidóság tevékenységének a jegyzõkönyvek következtetéseivel való kapcsolatáról csak ennyit kívánunk megjegyezni. Az egésznek összefoglalását megtaláljuk Ábrahám Lincoln ravasz szavaiban:

"Egy rakás feldolgozott fa hever elõttünk. Tudjuk, hogy részeit különbözõ helyen és idõben különbözõ munkások készítették kiket például Istvánnak, Józsefnek, Jakabnak, vagy Jánosnak nevezhetünk. Ha azután ezeket a különbözõ kidolgozott faalkatrészeket összeállítva látjuk magunk elõtt és ráeszmélünk, hogy egy háznak, esetleg egy malomnak a tetõzetét alkotják, vagy ha észrevesszük, hogy a szerkezetbõl még hiányzik egy darab, de a darab pontos méret szerint elkészítetten már ott van és várja, hogy a neki szánt helyre beillesszék, ilyen esetben lehetetlen el nem hinnünk, hogy István, József, Jakab és János kezdettõl fogva egyetértettek és hogy közös terv szerint dolgoztak, mely már készen volt, mielõtt õk az elsõ fát kivágták."

Mindennek dacára kifejezést kell adnunk annak a meggyõzõdésünknek, hogy hitelessége esetén sem tekinthetjük az okmányt olyan vádanyagnak, mely valamennyi zsidóra vonatkozik. A jegyzõkönyvek tartalma a zsidóságnak csakis azt a részét illeti, mely a szabadkõmûvesség leple alatt a kereszténység közt lappangó forradalmi pártok felhasználásával oly célok elérésén dolgozik, melyek minden valószínûség szerint a zsidóság többsége elõtt is rejtve maradnak.

VIII. FEJEZET.

A Világforradalom.
Szabadkõmûvesség és a jegyzõkönyvek. - Társszabadkõmûvesség és annak céljai. - A forradalom elõidézésének okai. - Franciaország és Oroszország példája. - Nagybritannia szakszerû ipari gépezete.

Eddig csak általános szemlét tartottunk a jegyzõkönyvek felett, összefoglaltuk tartalmukat Utaltunk arra a körülményre, hogy jogi értelemben az okmány hitelességét nem tudjuk bizonyítani, mert létezését csakis egy ember bizonyítja és ez az egy ember az orosz Nilus. Ha ellenben a belsõ bizonyítékokat vesszük tekintetbe, azokat a következõkben foglalhatjuk össze: az okmány olyan világforradalmat jósol, melyet a zsidó szervezetek idéznek elõ, és ha a most fejlõdõ forradalom (bolseviki forradalom) tényleg a zsidók mûve, akkor ez nem egyéb, mint a világforradalom megkísérlése.
Ennyibõl áll a belsõ bizonyíték.

Ha az olvasó azt hiszi, hogy határozott tudás nélkül valamilyen fanatikus antiszemita jósolhatott ily módon, akkor persze nem fogja az okmányt eredetinek elismerni. Ha azonban belátja, hogy ez a hipotézis tarthatatlan, akkor el kell fogadnia a másik lehetõséget, hogy t. i. az okmány eredeti. Ha az olvasó az elõbbit hiszi, akkor nyugodtan alhatik tovább, ha azonban az utóbbi lehetõségben hisz, akkor az okmányt egy félelmes veszedelem nagyon komoly intésének kell tartania, mellyel szemben egyetlen vigasztalása az lehet, hogy az, aki elõre lát, az elõre fegyverkezik.

Mielõtt azonban ettõl a tárgytól megválnánk, tüzetesebben meg kell vizsgálnunk még egy oldalát. És pedig a jegyzõkönyvéknek a szabadkõmûvességre vonatkozó részét. A legfontosabb idézet a 15-ik jegyzõkönyvbõl ered:

"Szabadkõmûves páholyokat fogunk létesíteni és szaporítani fogjuk azokat a világ minden országában, hogy felszívják magukba a közéletnek kiválóságait és mindazokat, akik kiválókká lehelnek. Ezekben a páholyokban fog összpontosulni a legmagasabb intelligencia, a mi befolyásunk leghatásosabb eszköze. A páholyokat egy olyan központi

igazgatás alá fogjuk rendelni, melyet bölcs Vérijeink vezetnék és melyet kizárólagosan csakis mi ismerünk, míg mások elõtt teljesen ismeretlen marad. A páholyoknak, melyek minden forradalmi és liberális elemet összekapcsolnak, olyan képviselõik is lesznek, akik a jelszavakat és a programot beledobják a nyilvánosságba. Ezekben a páholyokban megkötjük azt a csomót, mely a forradalmi és liberális elemeket összetartja."

A figyelmes olvasó itt összefüggéseket fog találná az elõzõ idézetekkel. Emlékezzünk meg például Louis Blanc-nak, a francia forradalom történetét tárgyaló könyvérõl, melynek egyik lapján azt mondja, hogy: "Égõ lelkeknek fenntartott titkos páholyokat létesítettek... Árnyékos szentélyeket, melyeknek ajtai csakis a próbák hosszú sora után nyíltak meg a beavatottaknak, mikor már bebizonyították a forradalmi nevelésben tett elõrehaladásukat."
Az olvasó emlékezni fog Albert Pikenak A szabadkõmûvesség szertartásai címû könyvébõl vett nevezetes idézetünkre:

"A szabadkõmûvességet Jacques de Molai haláláénak megbosszulói titkos befolyásukkal nemcsak hogy megszentségtelenítették, hanem ürügy és lepel gyanánt az anarchisztikus összeesküvések elrejtésére is felhasználták."
Gondoljunk továbbá arra az idézetre, mélyben ugyancsak Pike, az Egyesült-Államok déli igazságszolgáltatásának szertartáskönyvére utal:

"Testvér! Egy olyan Rend kötelékébe óhajtasz lépni, amely, ha eddig csak részleges eredményt is ért el, több mint 500 éve csendben és titokban dolgozik egyetlen cél megvalósítása érdekében. A kötelesség, melyet most vállalsz, veszélyt is hozhat reád, mert ez a Rend a nemzetek ügyeivel foglalkozik és a jövõben világhatalomra törekszik."

Emlékezetes, hogy ezek a szavak olyan szabadkõmûves rend rituáléjából valók, amelyet fõleg zsidók alapítottak és melyben minden valószínûség szerint még most is zsidó befolyás uralkodik.
Idézeteinket továbbfolytathatnók. Általános az a meggyõzõdés, hogy a Nagy Oriens Franciaországban héber befolyás alatt áll. A Nagy Oriens 1889 április 2-án körlevelet közölt, amely így kezdõdik:
"A szabadkõmûvesség, mely felidézõje volt az 1789-iki forradalomnak, folytatni köteles ezt a munkáját."

Cion Vénjeinek Jegyzõkönyvei a válás megsemmisítésérõl, mint a társadalom aláaknázásának eszközérõl beszélnek. Lássuk már most, mit mond a Nagy Oriens a vallásról:

1902 szeptember 20-án a Nagy Oriens elnöke, Delpech szenátor, a következõket mondja:

"A Galileai diadala kétezer évig tartott, most rajta a sor, hogy meghaljon. A titkos hang (Julián apostata), mely egykor Pán halálát megjósolta, most annak a csalfa istennek a halálát jósolja, aki békességet és igazságot ígért azoknak, akik hisznek benne. A szabadkõmûvesek örömmel állapítják meg, hogy nagy részük van a hamis prófétáik megbuktatásában."

Ezekhez az idézetekhez kétség nem férhet, mert a Nagy Oriens hivatalos Írásaiból valók. Az olvasó tehát maga döntheti el, vajon mindez csupán fanatikus istentagadók képzelõdése-e, vagy pedig részlete a világforradalom azon tervrajzának, melyre a jegyzõkönyvekben akadtunk? A jegyzõkönyvek azt bizonyítják, hogy a forradalom elõmozdítására szaporítani fogják a szabadkõmûves páholyokat. Mi történik jelenleg?

Tudjuk, hogy az angol szabadkõmûvesség általában véve nem politikai jellegû és lojális magatartást tanúsít a brit intézményekkel szemben. Ha tehát az összeesküvõk Angliában is meg akarják valósítani terveiket, forradalmi irányú keleti vagy skót szabadkõmûves páholyokat kell Angolországban meghonosítaniuk.

1893-ban a Les Libres Penseurs (Szabadgondolkozók) elnevezésû francia páholyt újjászerveznék: La Grandé Loge Symbolique Écossaise de Francé, Le Droit Humain néven. Ennek a rendnek különlegessége volt, hogy tagjai sorába nõket is felvett. Ezt a mozgalmat társ-szabadkõmûvességnek nevezik, mellyel sajátságos módon összekeveredett a teozófia kultusza. Akik a mozgalmat tanulmányozták, arról gyõztek meg, hogy a teozófia vezérszellemei rendszerint tagjai a társ-szabadkõmûves páholyoknak. Az imént említett új Nagypáholy 1900-ban azután átalakult a Régi és Elfogadott Skót Rítus legfelsõbb tanácsává, melynek fennhatósága alatt jelenleg 100 páholy dolgozik, elszórtan Franciaországban, Belgiumban, Angliában, Skótországban, Indiában, Hollandiában, Jávában, Svájcban, Norvégiában, Dél-Afrikában és Dél-Amerikában. A rendnek angol nyelvet használó páholyai külön tanácsnak vannak ugyan alávetve, de azért szoros összefüggésben álló alkatrészei a kontinentális Rendnek. A 33-ik Fok tanácsának 9 tagja közül 3 angol, így tehát az angol képviselõk száma úgy aránylik a többihez,- mint egy a kettõhöz.

Szükségtelen megjegyeznünk, hogy az angol nagypáholy ezt a mozgalmat nem ismeri el és a francia Nagy Oriens ateizmusa és felforgató politikai irányzata miatt, minden összeköttetést megszakított vele. A társ-szabadkõmûves mozgalomnak francia alapító tagjai azonban még a forradalmár párisi Nagy Oriensnél is szélsõségesebb álláspontot képviselnek.

Mint említettük, az angol társ-szabadkõmûves páholyoknak külön Nagy Tanácsuk van, mely Angol-országban visszahelyezte a szertartásokba Isten nevét és a Bibliát. De minthogy a Nagy Tanács 6 tagját felülrõl választják ki gondosan és maga a tanács a Parisban székelõ 33-ik fokozatnak van alávetve, vele szemben az alsó fokok képviselõi mindenkor reménytelen kisebbségben maradnak. Ilyenformán tehát a párisi legfelsõbb tanács jóváhagyása nélkül új páholyt alakítani nem lehet, bárha a kérvényt elõzetesen az angol tanácsnak kell is jóváhagynia. Ebbõl látható, hogy a körültekintéssel kieszelt társ-szabadkõmûves szervezet ténykedései egy Párizsban dolgozó láthatatlan kéz ellenõrzésének vannak alárendelve.

Nem állíthatjuk, hogy a társ-szabadkõmûves mozgalom valamennyi tagja összeesküvõ. Sõt hisszük, hogy közöttük sok a becsületes rajongó vagy az "olyan könnyelmû ember", akirõl a jegyzõkönyvek annyi megvetéssel beszélnek. De erõs meggyõzõdésünk, hogy mindennek dacára a mozgalmat valószínûleg forradalmi célok elérése érdekében indították.

Mrs. St. John, ki Nagy-Britannia és tartományai területére az általános társ-szabadkõmûvesség fõtitkára, a Morning Postnak 1910 július 24-én azt írta: "határozottan visszautasítom, hogy a Rendnek bárminõ politikai jelleget tulajdonítsanak". És levelét azzal fejezi be: "mint testület nem érdeklõdünk a politika iránt, mely nem tartozik a mi tisztán filozófiai és elméleti természetû munkakörünkhöz." Lásd a Morning Post július 26-iki számát.

Egyelõre nem kívánunk a társ-szabadkõmûves mozgalommal bõvebben foglalkozni, csak azt akarnók még megjegyezni, hogy míg tagjai között vannak olyanok, akik

tiszteletreméltóknak és ártatlanoknak látszanak, vannak viszont olyanok is, akikrõl tudjuk, hogy kapcsolatot tartanak fenn azokkal a forradalmi és lázító mozgalmakkal, melyek a közelmúltban a Brit birodalom békéjét megzavarták, sõt létét veszélyeztették. Erre a tényre vonatkozólag hiteles bizonyítékok, állnak rendelkezésünkre.

Egyelõre azonban csakis arra kívánunk szorítkozni, hogy óva Intsük a mindkét nembeli közönséget, tartózkodják mindezektõl a mozgalmaktól, bármily kecsegtetõ alakban is kínálkoznak. Azok, akik részt vesznek bennük, talán csak akkor fognak meggyõzõdni arról, hogy a "forradalom árnyékos szentélyeibe" tévedtek, mikor már késõn lesz.

Hasznos lenne, ha egybefoglalva az elmondottakat általánosságban tanulmány tárgyává tennõk a forradalom jellegét és eredményeit, összefoglalásunk elsõsorban arra a megállapításra vezetne, hogy minden eddig megvizsgált forradalmi mozgalomban tervszerûséget fedeztünk fel. Ezek után tehát a tervszerûség feltétlenül bizonyos. Másodsorban megállapíthatjuk, hogy a szabadkõmûvesség bizonyos rendjei állandóan annak a tervszerûségnek az alapján cselekszenek, melynek mozgató ereje mindenkor a keresztény egyház és a nemzeti állam elleni vad gyûlölet volt. Végül megfigyelhetjük, hogy a felvilágosodott vagy politizáló zsidóság bizonyos típusa nemcsak a szabadkõmûves szervezkedésekben, de magukban a forradalmakban is tevékeny részt vesz. Igaz ugyan, hogy a támadásokat nem vezették õk maguk. És igaz, hogy ritkán láttuk õket akár a barikádokon, akár a vérpadon, azonban cselekvõen és ármánykodón, a céltudatosság benyomását keltve, ott lappangnak a háttérben mindenütt.

Láttuk, hogy a zsidó eredetû Abbé Lémann gondosan megkülönbözteti a felvilágosodott vagy politizáló zsidót, - akinek, habár vallásának törvényei alól már felszabadult, nagy ambíciói vannak saját maga és faja számára, - azoknak a zsidóknak a tömegétõl, akik megelégszenek azzal, hogy országuknak jó polgárai legyenek és idealisztikus hajlamaikat vallásuk követeléseinek teljesítésében elégítsék ki.

Feltehetjük tehát, hogy ezek a fanatikus politizáló zsidók oly politikai álmot álmodnak, amelyben a messiási jövendölések modern kifejlõdését látják. És feltehetjük azt is, hogy a keresztény nemzeteknek hagyományos gyûlölése úgyszólván vérükké vált, mivel a keresztények a múlt idõkben, népükkel rosszul bántak. A zsidó gondolkozásnak ezt a gyûlöletét láttuk az orosz anarchia szellemi megalapítójának, Alexander Herzennek forradalmi rendszerében. Láttuk továbbá Lassalle és Marx felforgató nemzetgazdasági elméletében és Heine szenvedélyes álmában. Heine szinte kéjeleg abban a kilátásban, hogy: "a germán zivatar lassan jön, de biztosan)" és "ha olyan dörgést hallunk, amilyen még nem volt a történelemben, tudni fogjuk, hogy lecsapott a germán villám... És akkor a germánok olyan tragédiát fognak megélni, mélyhez képest a francia . forradalom csak idill volt." Aztán Oroszország szerepét jövendölve mondja: "Nem bánjuk, ha több vagy kevesebb rabszolgaságban van is részünk, hiszen Oroszország révén fogunk megszabadulni a feudalizmus és klerikalizmus maradványaitól."*

Heine sorainak idézete gr. Soissonsnak egy rendkívül érdekes cikkébõl van véve, mely a zsidókról, mint a forradalom kovászáról szól s a Quarterly Review 1920. januári számában jelent meg.

Az elmondottakat összevetve, immár világosan láthatjuk, hogy mindezek az elemek a zsidó és szabadkõmûves forradalmi propaganda érdekében egyesültek. És ugyancsak õk bujkáltak azelõtt is minden forradalmi mozgalom mögött, úgy a XIX., mint a XX. században és valószínûleg már a XVIII. században is.

Ezeket a következtetéseket, Nilus könyvétõl eltekintve is, - mely könyvnek hitelessége teljesen belsõ érvekre támaszkodik, - leszûrhettük magunkban.

Így tehát, ha következtetéseink alapjai helyes, akkor a forradalmak nem közvetlen társadalmi fellobbanások, hanem tervszerû munkának az eredményei. Egy ház sohase gyullad ki magától, de porrá ég, ha meggyújtják és anyagjai száraz, korhadt és gyúlékony. Ha azonban a ház tûzbiztos anyagból épült és olyan emberek lakják, akik megóvják a tûztõl, akkor a ház minden valószínûség szerint nem fog kigyulladni. Ugyanez áll a nemzetekre nézve is. A nemzetek szociális szervezetét csakis akkor lehet lángba borítani, - bármennyi titkos társaság munkálkodjék is rajta, - ha a körülmények a forradalom kitörésére elõnyösek. Hogy milyen körülmények elõnyösek a forradalom kitörésére, azt államférfiak és történetírók rég megállapították. Nem tartozik tehát könyvünk feladatához, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzunk. Célunk nem az, hogy egy tûzbiztos házat tervezzünk, hanem az, hogy a gyújtogatok tervét leleplezzük. Röviden azonban mégis megemlíthetjük az okokat, melyek a változó korokban a nemzeteket fogékonyakká teszik a forradalom iránt.

Mindenekelõtt forradalmasító okok rejlenek a háborúkban, melyek után a katonák foglalkozás nélkül maradnak és különösen a sikertelen háborúkban, melyek az embereket elkeseredett cselekedetekre ragadtatják. Ugyancsak a legfõbb okok közé tartozik a kereskedelem pangása, mely sok embert az utcára kerget, rosszra ösztönöz, míg végre is hinni kezdik az emberek ezrei, hogy bármilyen változás is jobb a meglevõ viszonyoknál. Ha figyelmesen vizsgáljuk ezt a kérdést, látni fogjuk, hogy valamennyi forradalmat a kereskedelem pangása és a munkanélküliség elõzte meg. A forradalmaknak felidézõi a rossz termések és az élelmiszerhiány is, mely a tömegekben kiváltja az éhséget és irigységet. Okok a pártoskodás és belsõ versengések is, melyekkel a fennálló kormány ellen uszítják a tömegeket azok, akik saját céljaik elérésére akarják megbuktatni. Továbbá a forradalmak okozója az uralmon levõ kormánynak a jellege is, legyen az akár túlságosan konzervatív, elnyomván a nemzet szabadságát, akár túlzottan engedékeny az árulással és gonoszsággal szemben, vagy elérhetetlen ideálok után törtetve vészthozó az állam fennmaradására. Oka tehet a forradalomnak maga az uralmon levõ kormány is abban az esetben, ha megvalósíthatatlan eszmék terjesztésével olyan nagyarányú egyéni szabadságok igényét dobja bele a tömegekbe, hogy azáltal mások károsodnak. Végül oka lehet a könnyû meggazdagodásnak olyan lehetõsége, mely megközelíti a rablást.

Ezenkívül elõfordult már a történelemben az is. hogy valamely ravasz és lelkiismeretlen uralkodó, - mint például Nagy Frigyes - propagandaútján úgynevezett békés behatolással forradalmat lobbant fel a szomszéd államaiban.

Bizonyára az az ország, melynek tiszteletreméltó kormánya van, ipara virágzik és alattvalói jómódban élnek, olyan nemzeti épület, mely nem egykönnyen gyullad ki. Államférfiaink feladata tehát, fontolóra venni, hogy Angolország jelenleg ilyen konszolidált állapotban van-e.

Ellenben, ha a fentebb elsorolt forradalma okok részben, vagy összességükben megvannak, akkor megindul a munka a forradalom árnyékos szentélyeiben, mert könnyû meggyõzni a népet, mely megérett a felizgatásra, hogy bajai orvoslását csakis a társadalmi rend felborításával fogja elérhetni.

Végzetes, megtévesztés!... Minden nemzetnek, különösen pedig a modern nemzeteknek, rendkívül komplikált életrendszerük van. Fejlõdésük millió apró résznek szorosan

összefüggõ együttmûködésétõl függ. Európa valamennyi országa közül Oroszország volt az, amely leginkább ellenállhatott a forradalomnak, mert ipari szervezettsége még nagyon alacsony fokon állt. Lakosságának 90 százaléka falun él, összes szükségleteit saját maga fedezi és így meg, ha a modern ipari gépezet be is szünteti munkáját, létét tovább folytathatja. Dacára ennek, a nagy városok lakosai és a nemzet életének szükséges alkatrészei: a közép- és felsõ osztályok, még Oroszországban is jóformán egytõl-egyig elpusztultak az olyan idegenek kivételével, akik a félelmetes szektával meg tudtak alkudni. Az orosz nagyvárosok lakossága sok helyen teljesen megsemmisült. Egész osztályok tûntek el vagy menekültek el.

Gondoljuk meg, mi történnék forradalom esetén például Angliában, ahol a lakosságnak csak kisebbik fele falusi lakos, míg nagyobbik hányada teljesen attól a bonyolult ipartól függ, melyben specialista és amelynek nyereségével fedezi szükségleteit. Ne feledjük azt sem, hogy Angliában az élelmiszerek nagyobb része nem a falvakból kerül ki, hanem messze távolból, idegen országokból, hajón, vagy vasúton érkezik. Ennek folytán tehát, ha Anglia ipari gépezete megállnia, közlekedése csak két hétre is szünetelne, a városi lakosság elvesztené létfeltételeit. Az emberek mint egyének tehetetlenekké. válnak és éhen kell pusztulniuk. Még abban az esetben is, ha a kétségbeesett tömegek megrohannák a boltokat, kirabolnák a raktárakat és gazdagabb szomszédaikat, ha fosztogató bandákban lepnék el az országot, csak ideig-óráig tarthatnák fenn életüket, de végpusztulásukat mégsem kerülhetnék el. Ha a forradalmárok szempontjából bármilyen forradalom sikerülne, vagyis, ha a forradalom folytán: megbénulna a kapitalista rendszer élete, a lakosságnak legalább is fele, de valószínûleg háromnegyed része éhen halna. Ne mondjuk, hogy ez lehetetlenség, mert eddig még nem következett be. Ha forradalomra sor kerül, ez a helyzet okvetlenül bekövetkezik.

Franciaország a terror uralma idején aránylag szerencsés volt, mert abban az idõben lakosságának nagy része a földmíves osztályhoz tartozott. Annyi azonban bizonyos, hogy ennek dacára lakosságának roppant tömege elpusztult. Az emberek részben éhen haltak, részben pedig lemészárolták õket.

Prudhomme számítása szerint a terror idején a halálesetek száma Franciaországban, a polgárháború áldozatait is beleértve, elérte az 1,025.711-et. Magában Nancyban 32.000 ember halt meg a, guillotine alatt, vagy egyéb kivégzések, tömeges vízbefojtások és pestis által. Taine szerint a terrornak csakis a. tizenegy nyugati tartományban közel félmilliónyi áldozata volt; Most már tudjuk, mennyire világosan látták a forradalmárok, hogy a lakosság képtelen életét tovább fenntartani és ezért készakarva irtották.

Robespierre házában talált iratok között Courtois egy tervet fedezett fel, mely szerint akkoriban 12-15 millió franciát akartak kiirtani. Egy illuminátus, Gracchus Babeuf kijelenti, hogy a néptelepítés elkerülhetetlen. Prudhomme azt állítja, hogy a terror nem egyéb, mint egy néptelenítési terv részlete, melyet Marat és Robespierre eszelt ki. Carrier, a terror egyik végrehajtója, így szól: "Inkább változtassuk temetõvé Franciaországot, semhogy elmulasszuk újjászervezni saját módszerünk szerint." Larevelliere Lépeaux feljegyzése szerint Saint-André Jean Bon azt állította, hogy ha Franciaországban biztos alapokra óhajtják helyezni a köztársaságot, akikor lakosságát felényire kell apasztani.

És ezek a tömeggyilkosok nem tettek különbséget ember és ember közt. Modern kutatások szerint az áldozatok névsora bebizonyítja, hogy nagyobb részük nem arisztokratákból állt, hanem egyenesen a szegény néposztályhoz tartozott; kis boltosokból, szürke emberekbõl került ki. A nagy terror 1366 párisi áldozata javarészt a közép- és munkásosztályhoz

tartozott. Teljesen ismeretlen okból sok száz munkásembert és munkásasszonyt vittek a guillotine alá.

Valószínû, hogy míg részbeni az árulkodó rémület áldozatai lettek, részben hazug rágalmak folytán kerültek a vesztõhelyre. Az emberek öltek, hogy meg ne öljék õket. És a törvényszék azért követelt oly nagy számban áldozatokat, hogy állandó rettegésben tartsa az életben maradottakat.

Ilyen események történnek, mikor a társadalmi rend felbomlik, amikor gonosztevõk és fanatikusak bitorolják a hatalmat, és mindehhez még egy veszély fûzõdik: a forradalmasított nemzet szomszédos ellenségei felhasználják az alkalmat a támadásra és megszállás és belsõ háború tetézi be a pusztítást Nincs olyan nemzet, mely anélkül, hogy a legvégzetesebb szerencsétlenséget idézné fel, lerombolhatná társadalmi és ipari rendjét és megdönthetné fegyelmét.

IX. FEJEZET.

Az Összeesküvés tetõfoka.
A jelen események menete. - Moszkvai személyiségek. - A zsidók mindent átfogó hatalma. - A bolsevizmus céljai.

"Ínség és meggyõzés - ez az a két erõ, mely az embereket tettekre bírja. Támassz ínséget, kormányozd a véleményeket és felboríthatsz minden meglevõ rendszert, bármilyen szervezett is legyen az."

A forradalmi szabadkõmûvességnek az a kijelentése, melyet Barruel abbé a XVIII. század végén "A jakobinizmus memoárjai" címû könyvében idéz, magában foglalja azt az idegenszerû hitvallást, melynek fejlõdését követtük. A hitvallás titokzatos kijelentései 1776-ban, az Illuminátusok Rendjének Bajorországban való megalapításával veszik kezdetüket És miután menetüket követtük a Cion Bölcs Vénjei tanácskozásának immár híressé vált jegyzõkönyvekig, melyeket 1905-ben adott át a nyilvánosságnak az orosz származású Sergius Nilus, következtetéseinket abban a megállapításban összegezhetjük, hogy fokról-fokra régóta fejlõdik a földön egy összeesküvés, mely a keresztény civilizáció megdöntésén dolgozik, melynek fõügynökei zsidók és forradalmár szabadkõmûvesek; célja pedig, - miután állítólag már az érés stádiumába jutott, - nem egyéb, mint hogy a választott nép világuralmának az útját elõkészítse.

Nem állítjuk, hogy ezeket a következtetéseket be tudnók bizonyítani, egyelõre csakis azokra a nagy erõkre akarjuk felhívni a figyelmet, amelyek az elmúlt években a kormányokat és a közvéleményt átalakították. Egyelõre csakis Hatni akarjuk, hogy ezek az erõk önmagukban és következményeikben hasonlóak-e az álmokhoz és tervekhez, melyeket elszánt és buzgó fanatikusok szõttek. A jelenlegi világmozgalmakat tanulmányozók szemébe elsõsorban az a tény ötlik, hogy igenis folyik a munka. Ha õseink életét a gondolat és cselekvés terén összehasonlítjuk a mai élet szüntelen tevékenységével, úgy az szinte alvásnak rémlik. Merész forradalmár ideálok, merész forradalmár mozgalmak kergetik a világot új mennyország, vagy új örvény felé, aszerint, hogy milyen szempontból nézzük. Az embereik cselekesznek és az erõ, mely õket mozgatja, megint csak az ínség és a meggyõzés! A sztrájkok szédületest gyorsasággal és olyan erõvel követik egymást az egész világon, mint ahogy a hulláin veri a partot, a sztrájkolok pedig kijelentik, az ínség kényszeríti õket, hogy béremelésért küzdjenek. Ezzel kapcsolatban:

érdemes újból idéznünk a jegyzõkönyveket:

"Fel fogjuk emelni a munkabéreket, de ez nem fog használni a munkásoknak, mivel egyidejûleg a legfõbb életszükségleti cikkek ára is emelkedni fog."

Elég ennyit mondanunk az ínségrõl. Ami a közvéleményt illeti, napjainkban a különbözõ nemzetekhez, fajokhoz, vallásokhoz, osztályokhoz, és foglalkozásokhoz tartozó embereik nagy tömegét egy új Evangélium kergeti és emészti, amely vakmerõen törekszik arra a helyre, melyet a régi világban a kereszténység foglalt el. Ez az Evangélium nem egyéb, mint maga a bolsevizmus, mely attól a zsidó Marxtól ered, aki elõször mondotta ki az új tan boldogságait. Jelenlegi kútforrása Moszkva. A bolsevizmus nyíltan keresztényellenes és forradalmár. Célja, hogy a magántulajdont megszüntesse, a proletárdiktatúrát felállítsa és a világot internacionális ellenõrzés alá helyezze. Az a tény, hogy majdnem valamennyi bolseviki zsidó, iszonyú jelentõségû. Egy névsort fogok közölni, mély nagy munkát igényelt, összeállításán többen dolgoztak, mert a névsor feltünteti az orosz szovjetkormány megalapítóinak és jelenleg is uralkodó 50 fõemberének álnevét, valóságos nevét és faji eredetét:

1. Lenin Ouilanov orosz
2. Trockij Bronstein zsidó
3. Steklov Nachamkess "
4. Martov Tsederbaum "
5. Zinoviev Apfelbaum "
6. Goussiev Drapkin "
7. Kamenev Rosenfeld "
8. Souhanov Ghimmer német
9. Sagersky Krachmann zsidó
10. Bogdanov Silberstein "
11. Gorev Goldmann "
12. Ouritzky Radomislsky "
13. Volodarsky Kohen "
14. Sverdlov Sverdlov "
15. Kamkov Katz zsidó
16. Ganetzky Fürstenberg- "
17. Dann Gourevics "
18. Meshkovsky Goldiberg "
19. Parvus Helphandt "
20. Riazanov Goidenbach "
21. Martinov Zimbar "
22. Csernomorsky Csernomordik "
23. Piatnitzky Levin "
24. Abramovics Rein "
25. Solntzev Bleichmann "
26. Zverzdics Fonstein "
27. Radek Sobelson "
28. Litvinov, Wallack "
alias Finkenstein
29. Lounacsarsky Lounacsarszky orosz
30. Kolontai Kolontai "
31. Peters Peters zsidó
32. Maklakovsky Rósenblum "

33. Lapinsky Levenson "
34. Vobrov Natansson "
35. Ortodoks Akselrode "
36. Garin Gerfeldt "
37. Glazounov Schulze "
38. Lebedieva Simson "
39. Joffe Joffe "
40. Kamensky Hoffmann "
41. Naout Ginzburg "
42. Zagorsky Krachmalink "
43. Izgoev Goldmann "
44. Vladimirov Feldman "
45. Botinskov Foundamentzky "
46. Manouilsky Manouilsky zsidó
47. Larin Lourie "
48. Krassin Krassin orosz
49. Csicserin Csicserin "
50. Goukovsky Goukovsky "

Némelyek szerint Lenin, hasonlóképpen Kerensky anyja is zsidó volt. Krassin felesége szintén zsidó. Ezek a nevek ma már annyira ismeretesek, hogy hordozóik életrajzát közreadni felesleges. Csak a kevésbé ismert egyénekrõl tartom szükségesnek a következõ rövid adatok közlését:

Martov (4. szám) az 1893-iki híres londoni konferencián a mensevikiek vezére volt. Ekkor használták elõször a bolsevik és mensevik elnevezést. Lenin akkoriban, mint a bolsevikiek képviselõje, Martov ellenfele volt. Õ az egyedüli nevezetesebb mensevik, aki a bolsevista uralomban résztvett, dacára annak, hogy szüntelenül jósolta a jelenlegi kormány végleges katasztrófáját.
Kamenev (7. szám) Trockij sógora és a bolsevisták legkiválóbb szónoka. Modora egyáltalán nem demokratikus. Bizonyos értelemben mûveltnek mondható. A moszkvai szovjet elnöke volt. lehet, hogy még most is az.

Volodarsky (13. szám) már meghalt. Londoni zsidó szabó volt. Kezdettõl fogva résztvett a mozgalomban és mint az elsõ népbiztosok egyike, a leggyûlöltebb alakok közé tartozott. Egy munkáscsoport megölte. Nagy érdemei voltak a bolsevizmus terjesztésében.

Ganetzky (16. szám) hosszú idõn át mint összekötõ tiszt szerepelt a német hadvezetõség és a bolsevista vezérek közt. Számtalanszor ment titokban Berlinbõl Moszkvába. A szovjet neki köszönheti, hogy a németek katonai erõvel segítették a vörös hadsereget. És ugyancsak õ volt az, aki az észteknek 15 millió arany rubelt kieszközölt. A pénzt maga vitte el egy stockholmi bankból Révaiba.
Lunacsarsky (29. sz.) a mozgalomban résztvevõ kevés idealistának egyike. Befolyása mérséklõén hatott a vörös terrorra.

Kolontai (30. sz.) a bolsevista mozgalom hõsnõje. Dybenkóval, a tengerészek vezérével kötött házasságot. Ezt a házasságot a forradalom regényének nevezték el. Rövidesen a jelenlegi kormány uralomra jutása után ment férjhez. Férjével Ukrajnába indult nászútra, hogy ott nem kommunizmust, sem bolsevizmust, de anarchiát prédikáljon. Emiatt a szovjetkormány rossz szemmel nézte. Késõbb azonban megváltoztatta nézeteit Dybenkoné, úgy hogy jelenleg a szovjet népjóléti biztosi állásait tölti be. Állítólag nagyon

szenvedélyes természetû. Családja a nemességhez tartozik.
Akselrode (35. sz.) volt az, aki a háború után az összes újságokat beszüntette és a nyomdákat lefoglalta. Ettõl kezdve Oroszországban csakis bolseviki lapok jelenhetnek meg. Akselrode jelenleg a sajtó népbiztosa.

Gukovsky (50. sz.) feje volt az Észtországba küldött bolsevista missziónak, melynek tagjai majdnem kizárólag zsidók voltak.
Barát, vagy ellenség, bárki, aki a bolsevikiekkel érintkezett, egyhangúlag vallja, hogy jóformán valamennyien zsidók.

Czernin gróf, a kettõs monarchia külügyminisztere volt egyike az elsõknek, aki hivatalos minõségben érintkezett velük. "Vezéreik" - írja a gróf 1917 november havában, - "majdnem mind fantasztikus eszmékkel telített zsidók. Nem irigylem az országot, melyet kormányoznak," A Brest-Litovski tárgyalásokban résztvevõ bolsevikiek közül Trockij volt az. aki Czerninre a legnagyobb benyomást gyakorolta. "Trockij" - írja Czernin - "kétségtelenül érdekes, eszes fickó. Nagyon veszedelmes ellenfél. Rendkívül tehetséges szónok, aki válaszaiban oly gyorsaságot és ügyességet fejt ki, amilyennel ritkán találkoztam. Ezenkívül benne megvan fajának egész szemtelen merészsége. Ilyen volt Trockij a lealázó brest-litovski napok alatt. Vajon milyen lehet szemtelensége most, miután legyõzte Koltsakot, Judenitset, Denikint és a lengyeleket, miután megszervezte a gyõzelmet és fõtényezõjévé lett annak a lépésnek, mellyel Anglia és szövetségesei a békekonferencia asztalához közeledtek?

Idézek itt még egy tanúbizonyságot, melyet sok más közül találomra ragadok ki. Dennis R. B. észak-nyugat-amerikai egyetemi tanár, 1917 novemberétõl egészen 1918 szeptemberéig, eleinte az amerikai Y. M. C. A. szolgálatában, késõbb a konzuli pályán dolgozott Oroszországban. Helyszínen tanulmányozta a bolseviki propagandát és, miutáni beutazta egész Oroszországot és Rostovban, Charkow-ban, Moszkvában, Nisnij-Novgorodban és Petrográdban tartózkodott, a következõket mondta:

"Nagyon érdekes felfedezést tettem a vezetõ "állásokban levõ népbiztosokra vonatkozólag, kikkel Oroszországban itt is, ott is találkoztam Közülük megelõzõleg sokan éltek amerikai ipari központokban. Ennek dacára kénytelen voltam részükrõl, Amerikát illetõleg, olyan természetû támadásokat meghallgatni, melyeket itt senkitõl sem fogadnék el. És ezek az emberek kivétel nélkül orosz zsidók voltak."

A zsidók vezetõ-szerepére vonatkozólag, melyet az orosz forradalomban betöltenek, minden tanúbizonyság között talán a legmeggyõzõbb az angol Gerard Shelleynek tudósítása, ki 1918-ban tartózkodott volt Oroszországban. Shelley többek között azt mondja, hogy az orosz anarchisták teljesen külön álnak a bolsevikektõl. A szláv vérmérsékletûeknek sokkal inkább megfelel a szélsõséges individualizmus, mint az az erõsen koncentrált kormányzási rendszer, melyet Trockij és társai képviselnek. Az anarchisták Moszkvában és Petrográdban sok épületet foglaltak le, melyeket tanítási és egyéb célokra használtaik. Legkiválóbb mesterük, Cherny, az ismert anarchista volt és Shelley végig hallgatta egyik elõadás-sorozatát, melyet Moszkvában 1918 április havában, a tisztek gazdasági társulatában tartott. Ezek a felolvasások óriási izgalmat idéztek elõ.

Különösen az utolsó, melyben a felolvasó a bolsevizmust tárgyaltai és arra utalt, hogy a marxizmus, mely alapja a bolsevizmusnak, nem fejezi ki az orosz jellem politikai természetét, miután a bolsevikiek nem õszinte szocialisták és kommunisták, hanem zsidók, akik a zsidóság végcéljaiért dolgoznak. Cherny ezeket a zsidókat három osztályba sorozza

és pedig a pénzügyi szakmába tartozó zsidók osztályába, akik a nemzetközi piszkos vizekben gázolnak, a cionista zsidók osztályába, akiknek céljai ismeretesek, és végül a bolsevista zsidók osztályába, beleértve a zsidó szövetséget. Az elõadó szerint ezeknek a bolsevistáknak a hite röviden abban foglalható össze, hogy az országok proletariátusa nem egyéb, kocsonyaszerû tömegnél, mely martalékul fog esni a zsidóknak, mihelyt sikerül nékik az országok intelligenciáját kipusztítani.

Ezután rátérünk ennek az ügynek nevezetes befejezésére. Ugyanazon az éjjelen, melyen Cherny utolsó felolvasását tartotta, a bolsevisták úgy Moszkvában, mint Pétervárott, tüzérséggel, lovassággal és gépfegyverosztagokkal megtámadták az anarchisták összes hadiszállásait és mindenkit meggyilkoltak, akit ott találtak. Cherny maga azonban megszökött.

A bolsevista zsidók programjára vonatkozólag a Gazette de Hollande 1919 március végén nagyon érdekes okmányt közölt. Ez az okmány a külföldön tartózkodó bolsevista ügynököknek szóló részletes utasításokat tartalmazza, melyeket a Kremlben 1918 novemberében tartott tanács adott ki. Ezen a tanácskozáson Lenin elnökölt és Trockij, Radek, Csicserin is részt vett. Az okmánynak egy példánya az ukrajnai fõvezérség kezébe került. Fordítását Miljukovnak, a bolsevizmusról írt könyvébõl vesszük, párhuzamos oszlopokba tüntetve fel a bolsevisták 1918-ból eredõ utasításait és azokat az útmutatásokat, amelyeket Cion Vénjei 1897-ben szövegeztek meg:

A bolsevista (kommunista) párt forradalmi munkája.

A bolsevista szervezet munkáját idegen országok részére következõkben határozzuk meg:
1. Az internacionális politika terén:
a) Soviniszta mozgalmak és nemzetiségi összeütközések támogatása.
b) Belsõ nyugtalanságok elõidézése, hogy ebbõl nemzeti összeütközések származzanak.
c) Idegen hatalmak képviselõi ellen elkövetendõ merényletek.
Ezekkel az eszközökkel belsõ zavargásokat és puccsokat idézünk elõ és fokozzuk a szociáldemokraták izgatásait.
2. A belpolitikai téren:
a) Minden eszközzel kompromittálnunk kell az ország befolyásos embereit. Merényleteket kell elkövetnünk a hatalmon levõ személyiségek ellen. Bizalmatlanságot kell szítanunk a kormányokkal szemben.
b) Általános és részleges sztrájkokat kell elõidéznünk, gépeket és gõzkazánokat kell megrongálnunk, propaganda-irodalmat terjesztenünk.
Ilyen eszközökkel megkönnyítjük a puccsokat és kezünkbe ragadhatjuk a legfelsõbb hatalmat.
A bolsevista (kommunista) párt forradalmi munkája.
3. A gazdasági téren:
a) Vasúti sztrájkok elõidézése, vasúti hidak és vonalak felrobbantása és a forgalomnak minden eszközzel való megállítása.
b) A városok élelmiszerrel való ellátásának megakadályozása, pénzügyi bonyodalmak elõidézése és a piacnak hamis pénzzel való elárasztása. Erre külön bizottságok alakítandók.
Gazdasági felfordulás következik majd be, amely maga után vonja az elkerülhetetlen összeomlást és így a puccs a tömegek rokonszenvével fog találkozni.
A hadsereg teljesen meg fog semmisülni. A katonák el fogják fogadni a szociáldemokrata programot.

"Cion bölcs Vénjei"-nek jegyzõkönyvei :
Internacionális Ügynökségünk, melynek millió szeme van, határtalan vagyon felett rendelkezik. (2. jegyzõkönyv.) Nem szabad meghátrálnunk a vesztegetés, csalás és árulás elõtt (1. jegyzõkönyv.)
Lényeges eszközök, a fegyverkezés elõmozdítása és a rendõri hatalom megerõsítése . . . Lázongást, egyenetlenséget és ellenségeskedést kell teremtenünk Európaszerte és kapcsolatosan más világrészeken is ... Abban a helyzetben kell lennünk, hogy szomszédaik által háborút üzentethessünk mindazoknak az országoknak, melyek nekünk ellenszegülni mernek. Ha azonban velük együtt a szomszédos államok is szembeszállanának akaratunkkal, akkor világháborúval kell felelnünk. (7. jegyzõkönyv). Ügynökeink felhasználásával elkövetett gyakori merényletekkel letörtük a gojim királyok nimbuszát (18. jegyzõkönyv.)

Hogy céljainkat elérjük, a választásokat oly jelöltek érdekében fogjuk irányítani, akiknek múltjában valami rejtett sötét folt, valami panama lappang. Mert a leleplezéstõl való félelem megbízható munkatársainkká teszi õket. (10. jegyzõkönyv.)

Mint a munkásság állítólagos megváltói jelenünk meg a színen, hogy felszólítsuk, lépjen küzdõ sorainkba: a szocialisták, anarchisták és kommunisták közé. Az ínség, irigység és gyûlölet lesz az az indító erõ, mellyel a tömegeket mozgósítjuk, hogy kezükkel semmisítsük meg mindazokat, akik utunkat állják.
És mikor majd üt az óra, melyben a világ legfelsõbb urát megkoronáztatjuk, ugyancsak a tömegek keze fog elõttünk minden akadályt elsöpörni. (3. jegyzõkönyv.)
Nemsokára óriási monopóliumokat fogunk létesíteni, melyekben mérhetetlen gazdagságot halmozunk fel. Ettõl a gazdagságtól olyannyira függni fognak, még a leggazdagabb gojim tõkék is, hogy a felfordulást követõ napon az államhitellel együtt azok is alámerülnek. (6. jegyzõkönyv.) A pénzpiacot nagyszabású állami hitelintézetekkel fogjuk helyettesíteni. Intézeteink abban a helyzetben lesznek, hogy egyetlen nap alatt 500 millió ipari papírt dobnak piacra. (22. jegyzõkönyv.)
Minden elképzelhetõ titkos földalatti módszerrel és az arany segítségével, mely a maga egészében a mi rendelkezésünkre áll, olyan általános gazdasági krízist fogunk elõidézni, mely a munkásság tömegeit Európa minden országában egyidejûleg fogja munka nélkül az utcára dobni. (8. jegyzõkönyv.)
A legfelsõbb úr, aki a létezõ és általunk demoralizált társadalmakban tengõdõ kormányok helyébe jön... kénytelen lesz ezeket a társadalmakat még a saját vére árán is kiirtani, hogy azután újra feltámaszthassa rendesen szervezett hadseregek alakjában, melyek tudatosan fognak harcolni minden métely ellen, mely az állam testét sebekkel boríthatná.

Ennyit Oroszországról és arról a szereprõl, amelyet a zsidók játszottak a bolsevista tárnok és szervezet kiépítésében.

X. FEJEZET.

Intelem a nemzetekhez.
Forradalmi mozgalmak Európában. - Szabadkõmûves-zsidó összeesküvés Törökországban. - A haladás és egység bizottsága. - Mustafa Kemal céljai. - Az 1910-iki portugál forradalom.

Jelentõségében az orosz forradalom felülmúlja a jelenkor minden forradalmát. Már az

elõzõkben bebizonyítottuk, hogy a bolsevikiek, akik az orosz forradalmat elõidézték, legnagyobb részt zsidók voltak. És feltártuk, hogy haditervük alapját azok az utasítások képezték, melyeket "Cion bölcs Vénjei"-nek jegyzõkönyveiben találunk. Vizsgáljuk meg már most korunk egyéb forradalmi mozgalmait. Lássuk, melyek voltak közös vonásaik, kik voltak közös ügynökeik. Kutassuk, mennyiben lehet a kapcsolatukat azokkal a szervezetekkel megtalálnunk, amelyek uralomra juttatták Lenint és Trockijt és megtették Moszkvát a világforradalom központjává.

A háborút megelõzõleg és azzal párhuzamosan is mutatkoztak már forradalmak, vagy komoly forradalmi kitörésiek Törökországban, Portugáliában, Poroszországban, Bajorországban és Magyarországon. Jelentõs összeesküvések pedig sok más országban, nevezetesein Hollandiában, Svájcban és ebben az évben Franciaországban és Dániában. Valamennyi mozgalomban nagy szerepet játszottak az idegen befolyások. Szinte magától adódik a kérdés, vajon idegen befolyások érvényesülése nélkül sikeresek lettek volna-e ezek a forradalmak, vagy pedig szükségképpen ki kellett törniük? Abból a ténybõl, hogy valamely forradalom kitört, még nem következik sem az, hogy a kitörés, kívánatos, sem az, hogy elkerülhetetlen volt. Egy hasonlatot alkalmazhatunk: a leromlott testet megtámadják a bacilusok. Mihelyt az állam elgyengül és a korrupció és bizonytalanság erõt vesz rajta, az elcsigázott szervezetet azonnal ellepik a forradalmi bacilusok és megkezdik bomlasztó munkájukat.

Némely államban, nevezetesen Magyarországon és Bajorországban, hamarosan kiirtották a bacilusokat, a forradalmak rövid életûek voltak. Más államokban ellenben, például Törökországban és Portugáliában a bacilusok állandóan letelepedtek. Ami Portugáliát illeti, vannak olyanok, akik elõtt kétséges, hogy a bacilusok térhódítása használt-e az államnak, vagy sem. Törökország esetében azonban nem lehet kétség. Azok a forradalmárok, akik Konstantinápolyt hatalmukba ejtették és Abdul Hamidot trónjától megfosztották, ezáltal rabszolgául adták el országukat a németeknek. Enver, Talaat és a többiek csakis kész eszközök voltak Bieberstein és Wangenheim kezében. A török forradalom a török birodalom halálharangja volt. Törökország példájából látjuk, hogy a forradalmak nem mindig - bár drasztikus - de egészséges folyamatok, hanem ellenkezõleg, hatásuk romboló is lehet.

Határozottan állíthatjuk, hogy a török forradalom tisztára szabadkõmûves zsidó összeesküvõk munkája volt. Az ifjú-törökök fõképp zsidók, görögök és örmények voltak. Terveik megvalósításában eleinte nem kísérte õket a siker. Csak akkor kezdett melléjük szegõdni, amikor a kontinentális szabadkõmûvességgel érintkezésbe léptek és az kezdte az ügyet mozgatni. Az ismert francia szabadkõmûves szemlének, az Acacia-nak 1908 októberi száma rövid magyarázatát adja az eseményeknek:

"A mozgalmat Szalonikibõl irányították. Legalkalmasabbnak látszott erre a célra, mivel minden európai város közt Szaloniki lakosainak a legnagyobb százaléka a zsidó (110.000 lakosból 70.000 a zsidó). Ott alakult hát meg az ifjú-törökök titkos bizottsága. Ezenkívül Szalonikiben még több szabadkõmûves páholy is mûködött, melyben a forradalmárok zavartalanul dolgozhattak. A páholyok az európai diplomácia védelme alatt álltak, míg a szultán védtelenül állt velük szemben és bukását nem tudta megakadályozni."

Valóban azt állíthatjuk, hogy a Haladás és Egység Bizottsága a "Macedónia Risorta" nevû páholyban született meg, melynek alapítója a szaloniki-i zsidó Carasso Emma volt A fent idézett szemle említi 1907-ben, hogy bár Törökországból a szabadkõmûvesség ki volt tiltva, mégis volt Szalonikiben két páholy, mely az olasz Nagy Oriens alá tartozik. Az

egyik a "Macedónia Risorta", míg a másik a "Labor et Lux" nevû páholy. Érdekes megállapítás az, hogy Carasso késõbb tagja lett annak a bizottságnak, mely Abdul Hamidot trónjától megfosztotta.

A párizsi Temps 1908. augusztus 20-iki számában interjút közöl, melyet Refik Bey, a Haladás és Egység Bizottságának egyik vezetõ tagja adott. Ebbõl az interjúból még pontosabban értesülünk a szereprõl, melyet a forradalom elõidézésében a szabadkõmûves páholyok játszottak. A Temps levelezõjének erre vonatkozó kérdésére Refik Bey így felelt:

"Igaz, hogy a szabadkõmûvességben erkölcsi támaszt találtunk. Különösen az olasz szabadkõmûvesség támogatott. A "Macedónia Risorta" és a "Labor et Lux" nevû páholyok nagy szolgálatot tettek és hajlékot adtak nekünk. Ott gyûltünk össze, mint kõmûvesek, mert közülünk sokan voltak szabadkõmûvesek, valóságban azonban azért találkoztunk, hogy szervezkedjünk. Azonkívül ezekbõl a páholyokból választottuk ki társaink javarészét. Bizottságunk a páholyt rostának használta, mivel ott szokásban volt, hogy nagy elõvigyázattal tudakozódjanak a felveendõ tagokról. Konstantinápolyban sejtették a titkos munkát, mely Szalonikiben folyt. A rendõrségnek azonban nem sikerült a páholyokat felfedeznie, melyek oltalomért az olasz Nagy Orienshez folyamodtak. A Nagy Oriens válaszában szükség esetére megígérte az olasz nagykövet közbenjárását."

A Haladás és Egység Bizottsága a forradalom után is megtartotta szabadkõmûves és túlnyomóan zsidó jellegét. Befolyását élénken bizonyítja az, hogy Ahmed Riza Bey, a kamara elnöke, mikor az alkotmányra kellett esküdnie, azzal az indokolással tagadta meg Allah nevének említését, hogy mint Senhor Machado Portugáliában, õ is pozitivista. Különös kapcsolat ez a forradalmi Portugália és a forradalmi Törökország között.

Az 1909-ik évben következett be az ellenforradalom. Érdekes megjegyezni, hogy az április 13-iki lázongás, melyet a bizottság Abdul Hamidnak tulajdonított, valóságban a szaioniki-i bizottság csapatainak mûve volt, melyeknek parancsnoka a szaloniki-i szabadkõmûves zsidó Renzi Bey ezredes volt. Megállapítható, hogy nyomban az ellenforradalom letörése után a Haladás és Egység Bizottságának zsidó elemei mind nagyobb hatalomra tettek szert. Djavid Bey, a pénzügyminiszter; Talaat Bey, a bizottsági párt elnöke, aki mindenekelõtt felelõs azért, hogy Törökország - vesztére - Németországnak szolgáltatta ki magát; Djahid Bey, - a Tanin szerkesztõje, - mind szabadkõmûvesek voltak, Djavid Bey még zsidó is volt. A politikai szabadkõmûves páholyok, mint a gombák lepték el Konstantinápolyt, hol 1909 április 1-én már 45 török páholy képviselõje gyûlt egybe, hogy megalapítsa az Ottomán Nagy Oriens páholyt. Nagymesternek Mahomed Orphi Pasát választották. A legmagasabb tisztviselõk pedig a következõ "törökök" lettek: Dávid Cohen, Raphaelo Ricci, Nicholas Forte, Marchione, Jacob Souhami, George Sursock. A késõbbi török pénzügyminisztert, a zsidó David Beyt, Konstantinápoly egyik páholyának mesterévé" választották.

Csak ezután következett el a terror és megfélemlítés minden neme és ezzel kapcsolódik Konstantinápoly sorsa Moszkva és Budapest sorsához. A rendõrminisztériumot beszüntették és francia forradalmi minta szerint egy közbiztonsági osztállyal helyettesítettek, melyet a szabadkõmûves Ghalid Bey vezetése alá helyeztek. A forradalmak láncolatának egyik érdekes mozzanata, hogy az ifjútörökök sok tekintetben utánozták a francia forradalmat. Így például az egyik bizottsági tag azt javasolta, hogy az "alattvaló" kifejezés helyett mindenütt a francia "Citoyen" szó használtassák, míg az "ifjú-török" új pénzre a francia "Liberté, Egalité, Fraternité"-t verték.

Itt ismét idézhetjük az elsõ jegyzõkönyvet: "Elmúlt, messze idõkben mi voltunk a legelsõk, akik az emberek tömegének odakiáltottuk a három szót: Szabadság, Egyenlõség, Testvériség... Ezek a szavak légiókat vonzottak sorainkba a föld minden részérõl, melyek vak ügynökeink munkája folytán eszközeink lettek, lelkesedéssel tömörülve zászlónk alá. A három szó azóta, mint a rákfene, rágja a gojim jólétét. Mindenütt megbontja a békét, a nyugalmat, az összetartást és mindenütt megingatja a gojim államok talapzatát. Gyõzelmünket, mint ahogy késõbb látni fogjuk, ez segítette elõ. A három szó többek között lehetõvé tette, hogy kezünkbe kerüljön az ütõkártya : a kiváltságok megszüntetése, vagyis eltûnjék az egyetlen ellenünk emelkedõ védbástya, a gojim arisztokrácia létfeltétele. Csakis a természetes és születési keresztény arisztokrácia romjain építhettük fel a mi szellemi arisztokráciánkat, melyet pénzarisztokráciánk vezet Ennek az arisztokráciának kvalifikációja a vagyon, mely ami kezünkben van és a tudás, melyet a mi bölcs Véneink irányítanak."

Visszatérve Törökországra, megjegyezzük, hogy az ifjú-törökök a sajtót, Nejib Fazili Bui, "Directeur de la Presse Intérieure" ellenõrzése alá helyezték, míg a külföldi sajtót egy másik zsidónak adták a kezébe. David Bey pénzügyminiszter irodafõnöke a. zsidó szabadkõmûves Messim Russo volt. A kamara Bizottsági Pártjának 90 tagja szintén szabadkõmûves volt és Talaat utasítása szerint szavazott Magában a kabinetben egy belsõ szabadkõmûves kabinet alakult, melynek tagjai Talaat, David, a Seik-ül-Islain, Mussa, Küasim és a tengerészeti miniszter, Mahmud Muktar Bey voltak. Cion Vénjeinek jegyzõkönyvei, mint ténylegesen kormányzó hatalomról, egy belsõ, vagy zsidó szabadkõmûvességrõl beszélnek és egy külsõ, vagy keresztény szabadkõmûvességrõl, mely vakon követi az irányítást, melynek eredetét még csak nem is gyanítja. A nagyvezér, Hilmi pasa eltûnt, mihelyt megkísérelt ellenszegülni. Helyébe Hakki pasát nevezték ki, kinek magántitkára zsidó voit. Utóbbinak sógora, Jacques Menashe volt a közvetítõ Djavid Bey, a pénzügyminiszter és a párisi Bernhard Dreyfus-csoport közt, mellyel egy kölcsön és egy koncesszió ügyében és egyéb pénzügyi kérdésekben folytatott tárgyalást. Szóval, a török állam egy zsidó szabadkõmûves csoport kezében volt, mely páholyokat és klubokat létesítve, hatalmát a vidékre is kiterjesztette.

A török forradalommal kapcsolatban még néhány pontot kell kiemelnünk. Közvetlenül Abdul Hamid detronizálása után két újság indult meg Konstantinápolyban: a német-zsidó Osmanischer Lloyd, melynek kiadója dr. Moritz Grünwald német zsidó és a Jeune Turc, melynek tulajdonosa Sami Hochberg egy askenázi szabadkõmûves zsidó volt. Mindkét újság a török szabadkõmûvesség és a cionizmus álláspontját képviselte. A Jeune Turc ezenfelül még kifejezetten egy olyan zsidó-török állam létesítése mellett is kardoskodott, mely hivatva lenne a török birodalom többi népét leigázni.

Ugyanakkor egy Semon Santo nevû zsidó, aki valaha Sir W Willcocks csatornázási társulatának volt tagja, felolvasásokat tartott Konstantinápolyban, Szalonikiben és más városokban és mindenütt arra törekedett, hogy a törököket Mezopotámia kérdésével az angolok ellen lázítsa. Ugyanilyen irányban dolgozott a hivatalos "török" tudósító iroda, az "Agence Ottomane", melynek vezetõje Guirgi Salih bagdadi zsidó volt. Felesleges újból rámutatnunk, hogy ebben az esetben a szabadkõmûves zsidó érdek és a német érdek azonos. Csak a Morning Post 1911-iki számából vett idézetre szorítkozunk, melyben a lap szaloniki-i levelezõje a következõket írja:

„A hadsereg tisztjei és a törökök általában már régóta elégedetlenséggel látják, hogy olyanok ragadják magukhoz a hatalmat, akik nem igazi törökök, akik az európai zsidókkal vannak kapcsolatban. Ezáltal a cionizmus ügyét mozdítják élõ. A törökök úgy vélik: al

cionizmus célja az, hogy önálló zsidó államot létesítsen Kis-Ázsiában. Az a gyanú merül fél. hogy a zsidó gyarmatok, mélyeket a cionisták Szíriában létesítenek, idegen és pedig különösen német érdekek elõmozdítását szolgálják. A törökök már régóta figyelik azt a sajátságos jelenséget, hogy a zsidók, különösen pedig az askenázi, vagyis orosz-lengyel-német zsidók valamennyien a német birodalom hívei."

Ezek valóban prófétai szavak és a német sajtóban akárhány cikket találhatunk, mely német szempontból helyesli a cionista állam eszméjét.

Ezután még csak egy pont szorul magyarázatra. Az egyik jegyzõkönyvben a következõket olvastuk: "Konstantinápoly a nyolcadik és utolsó állomás Jeruzsálem elõtt". A moszkvai Pravda egyik legutóbbi számában egy gyûlésrõl közöl tudósítást, melyet nemrég tartottak a moszkvai Polytechnikum nagytermében. Ezen a gyûlésért Bucharin, aki a szovjet népbiztosai nevében beszélt, kijelentette, hogy a bolsevikiek egy nagy és hatalmas szocialista Oroszország újjáépítésén dolgoznak, melynek fennállása lehetetlen, ha a Dardanellákot nem tartja kezében. A hallgatóság közül valaki közbekiáltott: "Ez Miljukov politikája!" Bucharin a közbeszólót gazembernek nevezte, mert a proletár Oroszország valódi érdekeit nem tudja felfogni és kijelentette: "Ha Miljukov velünk akarna dolgozni, sorainkban örömmel adnánk neki elõkelõ helyet."

A "Daily Express" szerint Mustafa Kemal pasa 1920 július 20-án Angorából terjedelmes proklamációt intézett az "Iszlám testvéreihez és kommunista elvtársaihoz."

"Kommunista Elvtársak! Undok bûncselekmény van készülõben, A Nagyhatalmak elhatározták, hogy egy új áldozatot végeznek ki, melynek vérét Európa kapitalistái fogják kiszívni. Parasztjaink fegyverrel kezükben mennek a halálba. Biztosíthatjuk õket, hogy közeledik a nap, melyen az Iszlám, - a kommunizmus szövetségese, meg fogja õket bosszulni."

Késõbb Mustafa Kemal a következõ proklamációt adta ki. (Morning Post, július 20.)

"Seregeink készek, hogy Perzsiából Anatóliába menjenek. A bolsevikiek, lengyel gyõzelmeik után, Romániába fognak hatolni. A románok a mozgósítási parancsra azonban általános sztrájkkal válaszolnak. A bolgárok, is készek a bolsevikiekhez csatlakozni. Hadseregeink feladata függetlenségünk megóvása és fõvárosunknak az angoloktól való megszabadítása."

1910-ben Portugálián, volt a sor. Ott is megdönthetetlen bizonyítékok vannak arról, hogy a forradalom mozgató erejét a kontinentális szabadkõmûvesség szolgáltatta. Dr. Friedrich Wichtl: Weltfreimauerei, Weltrevolution, Weltrepublik (Világszabadkõmûvesség, Világforradalom, Világköztársaság) címû könyvében a következõket írja: "Némely olvasónk méltán kérdezheti tõlünk, melyek voltak azok a körök, amelyek leginkább hozzájárultak a portugál uralkodó ház bukásához? Annak a bukásnak az elõmozdítói a legelõkelõbb családok voltak: a Castro-k, a Costajk, a Cohen-dk, a Peirera-k, a Ferreira-k, a Teixera-k, a Fusesa-k stb. Leszármazóik szétágaznak túl Portugálián Spanyolországba, Hollandiába, Angliába és Amerikába, ahol vezetõállásokat foglárnak el. Valamennyien rokonok és a szabadkõmûvesség- és... az Alliance Israélite Universelle, szorosan kapcsolja õket egymáshoz".

A kontinentális szabadkõmûvesség és a portugál forradalmárok közötti szoros összefüggés a forradalom kitörésekor azonnal láthatóvá lett. A portugál forradalmi párt egyik feje és

franciaországi kiküldöttje, Senhor Magalhaes Lima, szabadkõmûves Nagymester volt. 1910 október 3-án, a forradalom kitörésekor Parisban tartózkodott Akkoriban kiadott: Forradalmár Portugália címû röpiratában így szól:

"Ez a forradalom gyümölcsöket fog teremni, mert a köztársaság kikiáltása Portugáliában nem marad elszigetelt esemény. Hatása szét fog terjedni az egész világra és elsõsorban Spanyolországra,"
Senhor Luciano Decastro, az állítólagos monarchista, valóságban kimagasló szerepet vitt a forradalmárok közt és nagyban hozzájárult a monarchia megbuktatásához. Megelõzõleg már felemlítettük Senhor Machado Bernardinot is, a köztársaság elnökét, ki elõkelõ szabadkõmûves.

A portugál köztársaság vadul keresztényellenes jellege, fõképp elsõ napjaiban, annyira közismert, hogy felesleges erre bõvebben kitérnünk. De ennél talán kevésbé ismert a németeknek az egész mozgalomhoz való szoros kapcsolata. És éppoly kevéssé ismeretes a német sajtó állásfoglalása, mely a forradalom kitörésekor arra irányult, hogy Angliát, mint megbízhatatlan szövetségest tüntesse fél, mely nem tudta megmenteni a királyt. Németország, mint ahogy az Ifjú Törökök gyõzelme után kezébe ragadta volt a török közigazgatást, ekkor a portugál gyarmatokra vetette magát.

Azok, akik olvasták Lichnowsky apológiáját, emlékezni fognak, hogy a volt német követ Londonban 1914-beni egyezményt létesített Angliával, melyben a két nagyhatalom: a portugál gyarmatokat Portugália utólagos jóváhagyásának feltételével megosztotta egymás közt. Ez az egyezmény nem válik becsületére az angol diplomácia szövetségesi hûségének. Merész cselekedet volt az Entente Cordiale egyik tagja részérõl annál is inkább, mert a tervbevett osztozkodás komolyan veszélyeztette volna Németországgal szembeni a franciák afrikai gyarmatait. És most már történelmi tény, hogy annak idején Párizs komoly szemrehányásokkal illette ezért Sir Edward Grey-t. Szerencsére a tervbevett elosztás nem jött létre, mert a Wilhelmstrasse, illetve a német fõhadvezetõség attól való féltében, hogy egy ilyen természetû diplomáciai egyezmény bizonytalan idõre elodázhatná a Nagy Nap virradását, beszüntette a tárgyalásokat. Azonban Németország, dacára annak, hogy nem fogadta el az egyezményt, mégsem mondott le a gyarmatokról és meghódításukra lisszaboni barátjai útján hadjáratot indított és kedvenc eszközét használva fel, hittérítõket küldött ki Afrikába, kik a háború kitörésekor már tényleg ott is voltak.

Azt láthatjuk tehát mindkét forradalomban, hogy egy idegen mozgalom magához ragadja a hatalmat, felborítja a kormányzás és vallás elfogadott formáit és nyomában a prédasóvár német megjelenik, hogy elkobozza a zsákmányt.

A porosz, bajor és magyarországi forradalmaknál figyelemmel fogjuk kísérni az idegen hatalom befolyását, mely ezekben az esetekben világosan visszavezethetõ a bolsevizmusra.

XI. FEJEZET.

Lenin tevékenysége.
Poroszország, Bajorország és Magyarország. - Liebknecht és Luxemburg Róza. - Különféle módszerek. - Magyarországon a hazaszeretetre hivatkoznak. - A várakozás mûvészete.

A nemzetközi összeesküvés ügyében új helyzetet teremtett a bolsevizmusnak Oroszországban való uralomra jutása. Az elõzõleg említett török és portugál forradalmak elõidézésének kijelölt eszközei a kontinentális szabadkõmûvesség titkos szervezetei voltak. De mióta Lenin Moszkvában magához ragadta a hatalmat és egész Oroszország mögötte áll, azóta a nemzetközi összeesküvés leplezetlenül használ bolsevista ügynököket, hogy segítségükkel nyugtalanságot és egyenetlenséget szítson mindenütt.
Ebben a fejezetben a Porosz- és Bajorországban és Magyarországon kifejtett munkájukkal akarok foglalkozni. Ismeretes tény, hogy a németek a bolsevizmust saját gyõzelmük elõmozdítására használták fel (tanúság: Brest-Litovsk). Egyidejûleg azonban aggódva gondoltak arra, hogy milyen következményekkel járhat a bolsevizmus terjedése saját országukra nézve. A németeknek a bolsevizmussal szemben tanúsított magatartása, bár felette rejtélyes, mégis megfelel mentalitásuknak. Hajlandók most a versaillesi békeszerzõdésre a bolsevizmus fenyegetésével nyomást gyakorolni, anélkül, hogy megfontolnák, milyen következményei lehetnének annak, ha a szovjetkormány hazájukban életbe lépne. Ez az eljárásuk azonos azzal a másik eljárásukkal, melyet akkor követtek, mikor az entente legyõzésére felhasználták a tengeralatti háborút és nem gondolták meg, hogy mi vár reájuk, ha Amerika részt vesz a háborúban. Mindenesetre egy bolsevista Németország lehetõségét mindig szem elõtt kell tartanunk. Ha tekintetbe vesszük is a német kétszínûséget, a jelenlegi helyzet nagyon komoly, mert a moszkvai zsidók Németországban dolgozó kémjeinek máris sikerült ellentétet támasztani Porosz- és Bajorország és a város és vidék közt.

Magyarország esete rendkívül érdekes, mert minden más országnál élénkebben tünteti fel a bolsevizmus nemzetközi jellegét. Magyarország Tisza intoleráns, de erõteljes egyéniségének szellemében elszántan ott áll Európa közepén és bátran szembe száll a kelet felõl áramló destruktív szellemmel. A bolsevizmus felszólítja összes európai híveit - beleértve az angolokat is - hogy egyesült erõvel törjék le a magyar védõbástyát.

Mikor a forradalom Németországban kitört, nem volt új és elszigetelt jelenség. A háborús viszonyok elõször Oroszországban idéztek elõ forradalmat, melyben Lenin szerepe az volt, hogy felismerte a forradalom kitörésére lélektanilag alkalmas pillanatot és akkor fogott munkába. Akciója sikerrel járt. Õ azonban Oroszországban elért sikerét csakis az általános, egész világra kiterjedõ siker felé tett elsõ lépésének minõsítette. Célját nem tévesztve szeme elõl és tekintettel mindenekfelett a német forradalomra, kész volt Oroszországban bármilyen képtelenségeket támogatni és nem rettent vissza még attól sem, hogy országától mindig újabb és újabb áldozatokat követeljen. Hajlandó volt például a békét elodázni és folytatni a háborút, hogy elõmozdíthassa szélesebbkörû politikáját. Csak mindezeket a körülményeket szem elõtt tartva érthetjük meg a bolsevisták breszt-litovszki mesterkedéseit és Kelet-Poroszországra vonatkozó késõbbi terveiket. És csakis ezeknek a körülményeknek az ismeretével érthetjük meg a maga teljességében a németországi forradalmi kísérletek jelentõségét.

Ha Oroszországban Lenin terve szerint, - mely jóformán fedi a jegyzõkönyvekben foglalt tervet, - azonnal sikerül is a forradalom, ha viszont a forradalmi mozgalom Németországban a szocialisták és spartakisták küzdelmének váltakozó sikerei szerint, csakis lépésrõl-lépésre halad, - az orosz és német fejlemények mögött mégis az az igazság rejlik, hogy a forradalmi mozgalmak mindkét esetben egy és ugyanazon összeesküvésre vezethetõk vissza. Lenin a tervezett internacionális felfordulás érdekében itt is-ott is, mindenütt opportunista.

A szovjet, a bolsevista zsidó Joffe személyében már 1918 májusában akkreditált ügyvivõt tartott Berlinben. Míg vissza nem küldték hazájába, november elejéig õ volt a vörös követ Németország fõvárosában, honnét azért utasították ki, mert nyíltan szövetkezett a spartakistákkal és a független szocialisták legszélsõségesebb elemeivel, melyeknek segítségét a többségi szocialisták ekkor már nélkülözhetõnek tartották.

A független szocialisták sohasem tagadták, hogy Joffe révén összeköttetésben voltak Moszkvával és ez úton készítették elõ a forradalmat Németországban. Egyik fõügynökük, Barth, csakis azt tagadja, hogy erre a munkájukra Moszkvából pénzt kaptak volna. Ellenben azt maga Barth is beismeri, hogy a pénz kivételével az orosz bolsevisták mindennemû támogatásban és segítségben részesítették õket. Joffe a pénzsegély letagadásában nem azonosítja magát Barth-tal A kiutasított vörös követ épp ellenkezõleg azzal dicsekszik, hogy Barthnak "sok százezer márkát adott." Annyi mindenesetre bizonyos, hogy a forradalmasító munkában tetemes pénzösszegek álltak Joffe rendelkezésére, aki a spartakisták címére nagy összegeket továbbított. Lenin szavait idézve: "a forradalmak láncolatát kovácsoljuk és ennek a láncolatnak legfontosabb szeme a német forradalom". 1918 nyarán a forradalmak Berlinben dolgozó munkása: Joffe, céljai elõmozdítására négy millió márkát kapott a szovjetkormánytól.

Mihelyt Joffe eltûnt Berlinbõl, helyét máris Radek (Sobelson) foglalta el. Zsidó ment és zsidó jött. Joffet még mint követet küldték a császár kormányához. A spartakistákkal fennálló titkos összeköttetése csak késõbb derûit ki. Radek ellenben titokban lépte át a német határt és Lenin képviseletében egyenesen azzal a céllal érkezett, hogy a spartakistákkal, különösen pedig a zsidó Liebknechttel tárgyaljon. Liebknecht ekkor már kiszabadult a fogságból és közte és a forradalmi kormány közt, melynek legerõsebb embere Noske volt, ebben az idõben kezdõdött el a kötélhúzás játéka. Radek azonban Liebknecht oldalára állt. 1918. év végén Liebknecht és Radek egy "Forradalmár Kommunista: Munkáspárt" megalakítása érdekében, a német spartakisták csoportján belül, már nyíltan léptek fel. Szavahihetõ forrás szerint 1919 legelsõ napjaiban okmányba foglalták a moszkvai és berlini "elvtársak" szövetkezését és ezt az okmányt Liebknecht, mint a jövendõ német szovjetkormány elnöke és Radek, mint az orosz szovjetkormány teljhatalmú követe írta alá.

Miljukow Pál közli ennek az állítólagos szerzõdésnek feltételeit, melyet hír szerint a zsidó Luxemburg Róza lakásán kötöttek. A szerzõdés szerint Lenin kötelezte magát, hogy:

"1. Elismeri Liebknechtet, mint a német szovjetköztársaság elnökét.
2. Tetemes összegeket ad a spartakisták propaganda-alapja javára.
3. Képzett ügynököket bocsát a spartakisták rendelkezésére.
4. Elrendeli, hogy a szovjet-hadsereg átlépje a német határt és a spartakisták berlini lázadásával egyidejûleg offenzívát kezdjen."
Ezzel szemben Liebknecht a következõ kötelezettségeket vállalta:

"1. Uralomra jutása után azonnali kikiáltatja a szovjet-köztársaságot.
2. Híven követi és alkalmazza Lenin összes tanait.
3. Ötszázezer emberbõl álló hadsereget toboroz, melyet azonnal alárendel a moszkvai hadügyi népbiztosnak."

De néhány nappal késõbb Noske csapatai leverték a fölkelést, melyet Eichhorn vezetett, aki tudvalevõleg már megelõzõleg Joffe szolgálatában állott és a Lenin-Liebknecht-szövetséghez tartozott.

Liebknechtet és Luxemburg Rózát meggyilkolták és miután a többségi szocialista kormány felismerte a szerepet, melyet az orosz szovjet ebben a lázadásban vitt, megfenyegette az oroszokat, akik a mozgalomban részt vettek. Radeket elfogták, de addigra már hozzávetõlegesen harminc bolseviki szervezetet létesített volt Németországban, úgy hogy bár õt kikapcsoltaik és még vagy ötven-száz spartakista vezért letartóztattak, mégis lehetségessé vált a március 6-tól 13-ig terjedõ forradalmi kísérlet. A kísérlet a független szocialisták segítsége dacára is meghiúsult. Ellenben újból napvilágra hozta az egyesült német-orosz bolsevisták erejét.
Lenin sohasem tette tojásait egyetlen kosárba, de még féltucat kosárba sem. Ha a tojások azután akár az egyik, vagy akár a másik helyen is össze-zúzódtak - azt õ csak helyi kudarcnak tekintette. Célja a világforradalom volt és diadaláért mindenütt dolgozott.

Radek túl Oroszország határain és Berlinen is túl terjesztette ki mûködését. Bizonyítják ezt a márciusi zavargások, melyek Hamburgban és a Rajna mentén ütötték fel fejüket, valamint a bajor forradalom, melyben nagy sikereket ért el.

A zsidó Kurt Eisner (Salomon Kusnovszki) miniszterelnök legyilkolása és a bajor szovjetkormány kikiáltása után, hirtelen egy orosz bolsevista lépett az elõtérbe. Max Liven, a moszkvai zsidó ekkor már a helyszínen volt - ott várta be az eseményeket, melyeknek elõkészítésén közremûködött. Mindenütt, ahol a forradalom fellobbanóban volt, ott ólálkodott Lenin valamely kémje. A bajor fõvárosban is így történt és Livent azonnal beválasztották a müncheni végrehajtó bizottságba, hol õ rögtön kijelentette, hogy az orosz bolsevizmussal azonos politikát fog folytatni. Ne legyen tehát nemzetgyûlés, hanem csak proletárdiktatúra. Bajorországnak azonban megengedtetik, hogy Poroszország beleszólása nélkül önmaga dolgozza ki kormány formáját, mert Németország egész területén önálló szovjetköztársaságokat kell alakítani. És ebben megtaláljuk Lenin világforradalmi politikájának minden ismertetõ jelét: az állam széttagolását, a kommunizmus hatalomra jutását és mindenek fölött Moszkva uralmát! A bajor terv már elejétõl fogva csak részben sikerült, késõbb megbukott, azonban beletartozott az általános tervbe és elõsegítette azt.

És Lenin munkájának ez képezi nagy erejét. Még ott is, ahol közvetlenül sikertelen, beleillik az általános tervbe és elõmozdítja a végleges sikert. Németország még nem érett meg a szovjet-eszme diadalára. De a kísérletek, melyek arra irányultak, hogy a bolsevizmus útjára tereljék, még sikertelenségükben is elõmozdították, Lenin szavait idézve, azt a "szenvedések okozta elgyengülést", mely szerinte, a világot a bolsevizmus igájába fogja hajtani.

Ez magyarázza meg, hogy Moszkva Liebknecht halála dacára is változatlanul ragaszkodott ahhoz a szerzõdéshez, melyet a meggyilkolt elvtárs is aláírt és mely szerint a szovjetnek csapatokat kellett volna Németországba küldenie. Ez a hadmûvelet csak egyike lett volna a szovjet több tervbe vett offenzívájának, melyet a bolsevikiek egyidejûleg akartak megvalósítani, többet markolva, mint amennyit meg tudtak fogni. De ha ez az egy katonai vállalkozás balul ütött is ki, ne feledjük, hogy a többi tervbe vett offenzíva, így a szövetségesek ellen Észak-Oroszországban és Denikin és Kolcsak ellen Dél-Oroszországban indított hadmûvelet nagyrészt ugyan a szövetségesek hibái folytán, de sikerrel járt, mert Lenin mindig be tudta várni az alkalmas pillanatot.

És a körülmények annyiból kedveznek neki, mert valahányszor szembe került a többi opportunistával, mindig õ volt az, aki rá ért legtovább várakozni. Emlékezzünk itt meg arról, hogy míg Lenint Németország adta vissza hazájának, Trockijt az angolok küldték

Oroszországnak abba a szerencsétlen részébe, mely ma a vörösek uralma alatt sínylõdik. Az a politika, mely pillanatnyi elõnyök kedvéért a világ felrobbantásán céltudatosan dolgozó irányzattal megalkudott,, nem járhatott sikerrel. És az a segítség, melyet a világforradalom a minden oldalról elkövetett hibák révén nyert, idõbelileg annyira pontosan érkezett, hogy kézenfekvõ, ha feltételezzük, hogy a hibák szintén a világfelfordulás érdekében" folytatott céltudatos munka eredményei voltak. Utalva erre a körülményre, méltán kérdezhetjük, miképp történhetett meg, hogy Lenin, és Trockij éppen akkor juthattak haza Oroszországba, amikor roppant tervük kivitelének az órája ütött? Leninnel mindkét német kormány, úgy a császári, mint a köztársasági kormány opportunista játékot ûzött.

Lenin, hasonlóan cselekedett, csakhogy a két játékos közül õ volt az ügyesebbik. Ismerjük Trockij breszt-litovszki jelentéseit és így tudjuk, hogy Moszkva nyugodtan bevárta, míg a látszólagos német gyõzelem maga után vonja a császár bukását. A késõbbi nemét, szocialista kormányok hasonló játékot ûztek a bolsevikiekkel és a spartakisták sikerei vagy vereségei szerint udvarolták vagy fitymálták Moszkvát. A játszma azonban még nem ért véget. Lenin legértékesebb záloga: a III. Internacionálé, melynek megteremtésén a két elõbbi Internacionálé bukása után, a háború alatt és azóta is szüntelenül fáradozott. Jellemzõ az a körülmény, hogy a III. Internacionálé a német forradalmat fölébe helyezi minden egyéb forradalomnak és attól várja a saját megerõsödését. A közelálló megfigyelõk a Kapp-féle felkelésben is észrevették a bolsevisták kezét, mert hiszen a monarchista vereség végeredményben a spartakisták ügyét érlelte Németországban. Hasonló tervet észlelünk az újabb eseményekben is. Többek között a bolsevistáknak abban a rendeletében, mely Kautskyt, a hatalmas vetélytársat, számûzte a német függetlenségi szocialisták táborából. Ezt a kiközösítést úgy kell értelmezni, hogy Moszkvában, a lengyelekkel szemben elért sikerek következtében ismét bízni kezdtek abban, hogy õk fogják irányítani a németországi forradalmi politikát.

A magyarországi forradalom különösen tanulságos. A bolsevikiek Magyarországon ravaszul kihasználták a békefeltételek nyomán támadt elkeseredését egy büszke nemzetnek, melyet a békefeltételek régi és megvetett ellenségeivel szembeni alárendelt helyzetbe juttattak. A bolsevistáknak jó minden fegyver, még a nacionalizmus is, mely pedig törekvéseiknek fõ akadálya. így, ha valamely elvben vagy elõítéletben bármilyen lehetõségeket fedeznek fel a maguk számára, kihasználják azokat. Mikor aztán céljukat elérték, félrelökik. Ebben a körmönfont következetlenségben rejlik hatalmuk egyik titka. Magyarországon hasznosnak bizonyult a nemzeti eszmére való hivatkozás és Lenin ugyanilyen sikerre számít most, mikor az oroszok nemzeti önérzetét akarja felébreszteni és Lengyelországnak ítélt orosz területek visszaszerzését és Konstantinápoly meghódítását ígéri.

A "Nemzeti Tanács", mely a magyar kormányt megbuktatta, a Daily Telegraph külön kiküldött levelezõje, Ashmead-Bartlett szerint, a szociáldemokratáknak, a zsidó maffiának és a régi függetlenségi párt radikális szárnyának vezetõibõl állott. A zsidó bolsevisták propagandájukkal gondosan elõkészítették a talajt. Egy magyar hölgy, Geöcze Sarolta leírása szerint, - aki nem ismerte a "Jegyzõkönyveket", mikor cikkét megírta, - a magyar kommunisták munkája feltûnõen hasonlított a tervhez, melyet Cion bölcs vénjei jegyzõkönyve kifejtett. Huszár Károly volt miniszterelnök könyvében összefoglalt cikksorozat egyik írója, a Nemzeti Újság szerkesztõje kijelenti, hogy a bolsevizmus nem indokolható pusztán a háború okozta gazdasági válsággal, sem pedig azzal, hogy a forradalmi eszmék a levegõben voltak. El kell fogadnunk azt a tényt, hogy a forradalom mozgató erejét a zsidók titkos és szívós összetartása szolgáltatta. Még egy pozíciót nyertek

az orosz zsidóknak Magyarországba való kelet felõli állandó bevándorlásával, amely bevándorlás rendszeres körforgással folyt le. A zsidók a rutének közt telepedtek le, mint pénzkölcsönzõk, és miután tönkre tették a parasztokat és meggazdagodtak, ismét hazatértek. Ebben a mozgalomban a zsidóknak egy külön válfaja, a kazárok, nagy szerepet vittek.

Kun Béla, a magyarországi bolsevisták vezére, zsidó volt csak úgy, mint minisztereinek nagy része: Friedländer, Wertheim, Dovcsák és Kohn.

/Ez az állítás megfelel a valóságnak, de a nevek részben tévesek. Kun (Kohn) Béla népbiztosai jóformán kizárólagosan zsidók. Többek között: Szamuely (Sámuel), Pogány (Schwarz), Vágó (Weiss), Kunfl (Kunstatter), Lukács (Löwinger), Kalmár (Kohn), Landler, Rónai (Grünfeld), Hamburger, Böhm stb. stb. Dovcsák ellenben nem volt zsidó. (A fordító megjegyzése.)/

Kun Béla szoros kapcsolatot tartott fenn Leninnel. Minden cselekedetét az õ sugalmazása irányította. Moszkva és Budapest között drótnélküli összeköttetést létesítettek. Az így váltott üzenetek közül némelyik rendkívül érdekes. Egy ismert üdvözlõ táviratban Lenin Budapestrõl a következõ értesítést kapta:

"A magyar proletárság, mely tegnap átvette az államhatalmat és az egész országban kikiáltotta a proletárdiktatúrát, üdvözli önt, mint a nemzetközi proletariátus vezérét."

Szabó tanárnak "A bolseviki propaganda titkos okmányai" címû könyve, melyet a szerzõ egy év elõtt adott ki Budapesten, sok ilyen üzenetet tartalmaz. Az egyik sifrírozott szikratávirat, melyet Csicserin, a bolseviki külügyi népbiztos küldött Kun Bélának, a londoni talaj elõkészítésére vonatkozik: "Hasznos lenne az orosz nép londoni tudósító irodájával összeköttetésbe lépni. Sylvia Pankhurst segítségével legkönnyebben tehetné ezt a Daily Herald útján."

És azután nemrég, a következõ üzenet jelent meg a Daily Herald-ban "Mrs. Despard, Róbert Dell és Grenfell Harold, mint az orosz nép tudósító irodájának adakozó bizottsága" tudatják, hogy az adósságok kifizetésére és az iroda elõrelátható jövõ évi deficitje fedezésére, 500 fontra van szükségük. Az iroda célja, mint legtöbb olvasónk tudja, az orosz helyzetre vonatkozó adatok gyûjtése, kiadása és forgalomba hozatala."

Mrs. Despard jól ismert személyiség. Dell Róbert pedig a Manchester Guardian párisi tudósítója volt, kit a francia kormány a háború alatt kiutasított. Grenfell elõbb a tengerészetnél szolgált, utóbb a petrográdi követség tagja volt. 1920 július 1-én Raiper az alsóházban miatta interpellálta meg a miniszterelnököt. Azt kérdezte Bonar Lawtól, a miniszterelnöktõl, van-e tudomása arról, hogy okmányok érkeztek Finnországból, az ottani angol követtõl, melyek bizonyítják, hogy Sir Hubert Gough tábornok, a szövetségesek katonai missziójának feje, továbbá Commander Grenfell és Cotter tanár Helsingforsban "összeköttetésben állanak egy hírhedt bolsevista ügynökkel". Bonar Law válaszában azt állította, hogy minderrõl nem volt tudomása. Késõbb, július hó 13-án, Raper egy újabb interpellációjára a ház elnöke felelt. Válaszában kijelentette, hogy elolvasta ugyan a kérdéses leveleket, de nem találta szükségesnek valamely intézkedést tenni.

Kun Béla bukása a legnagyobb csapások egyike volt, mely a bolsevizmust érte. Figyelemre méltó azonban az a körülmény, hogy mielõtt a franciák és a többi szövetségesek bevonulhattak volna Budapestre, Smuts tábornok nyert megbízatást azon

rejtélyes prinkipói missziók egyikének teljesítésére, melyeknek az volt a céljuk, hogy a bolsevikiekkel megállapodást létesítsenek.

Mióta Magyarországon újból civilizált kormány jutott hatalomra, a bolsevikiek feltûnõ rosszindulatú és széleskörû propagandát indítottak ez ország ellem. Kun Béla Oroszországból importált zsidai, - míg õk voltak uralmon, - hallatlan atrocitásokat követtek el, bukásukat ellenben csak néhány elszórt, kisebbszerû mészárlás követte, melyeket azok a felbõszült tisztek rendeztek, kiknek hozzátartozóit, nagyrészt nõket, a bolsevisták szégyenletesen megkínoznák volt. A magyar kormány azonban mindig elkövetett és jelenleg is elkövet minden tõle telhetõt, hogy ezeknek a kihágásoknak véget vessen. Dacára ennek, a bolsevista érzelmû sajtó, az angolt is beleértve, nem gyõzte Európaszerte a világot azoknak az állítólagos atrocitásoknak hajmeresztõ leírásával telekürtölni, melyeket szerinte az antibolsevista magyar kormányok követték volna el.

Ezek a híresztelések oly konokul állandóak voltak, hogy a szövetséges missziók budapesti vezetõi vizsgálatot indítottak az ügyben, A vizsgálatoknak az eredménye, melyet az angol Fehér Lapokban hoztak nyilvánosságra, világosan kiderítette, hogy a valóságban egyáltalán nem történtek atrocitások és a felkoncoltak állítólagos ezrei helyett a magyar bíróság mindössze ötven halálos ítéletet hozott. De az információk nem változtattak a helyzeten, az internacionális munkástanács mégis kimondotta Magyarország bojkottálását, bár egyidejûleg tiltakozott a szövetségesek minden olyan antibolsevista rendszabálya ellen, melyet Oroszországgal szemben akartak életbeléptetni és pedig azzal a megokolással, hogy ez idegen ország belügyeibe való beavatkozást jelentene.
A moszkvai zsidók, úgy Németországban, mint Magyarországon, vereséget szenvedtek. A küzdelem azonban még nincs befejezve.
Mialatt ugyanis a forradalmi mozgalmakat vizsgáltuk, melyek a háborút megelõzték és követték, olyan közös tervnek a nyomait fedeztük fél, melyek egy általános összeesküvésre vezethetõk vissza. Ennek az összeesküvésnek titkos munkása a szabadkõmûvesség, nyílt munkása pedig a bolsevizmus.

XII. FEJEZET.

A békekonferencia.
A zsidók munkája. - Washington és Moszkva tanítása. - A Népek Szövetsége és a III. Internacionálé. - Az önrendelkezési jog. - A méreg hatása Írországban, Egyiptomban és Indiában. - Lengyelország sorsa. - Lengyelország gyengesége, mint zsidó és német érdek.

A zsidók nem hivatalos tevékenységének leírása a párisi konferencia idején, azonos lenne magának a konferenciának történetével. Zsidók vették körül Wilsont Clémenceaura is zsidók figyeltek; ami pedig a brit delegáltakat illeti, Lord Reading (Isaac Rufus) és Mr. Montagu nevét és azt az érdeklõdést kell felemlítenünk, mellyel a zsidók a tárgyalások menetét követték. Fel kell idéznünk emlékezetükbe azt a körülményt, milyen erõs mozgalom indult meg, hogy az angol igazságügyminiszter, Sir Isaac Rufus is tagja legyen a delegációnak. Ez a terv azonban meghiúsult, mert Angliában nagy ellentmondásra talált.

A Parisban egybegyûlt férfiakat, épp úgy, mint a bolsevistákat, általános elvek vezérelték. Ez a párizsi békekonferenciának legjellegzetesebb vonása. Ebben a vonatkozásban idézzük a Békekonferencia Történetét, melynek elsõ kötete éppen most jelent meg. Az egyik érdekes fejezet, mely a bolsevikiek breszt-litovszki magatartását tárgyalja, így zárul:

"Az év végével világosan láthatóvá vált, hogy az önrendelkezési jog és az idegen csapatoknak Oroszországból való visszavonása, bolsevik felfogás szerint, azt jelentette, hogy most már joguk van szabadon "bolsevizálni" és jelentette azt is, hogy breszti békeformulájuk régen elvesztette eredeti érteimét. A bolsevikiek ennek dacára a németekkel folytatott vitáikban: merész és messzemenõ értelmezést adtak az önrendelkezési jognak, melynek hatása sok felé elterjedt; mikor Posenrõl, Elszász-Lotharingiáról és Örményországról volt szó, Írország, Bosznia, Egyiptom és Perzsia is feltûntek a láthatáron. Az orosz jelszó: "kárpótlás és annektálás nélküli béke", melyet a bolsevikiek magukévá tettek és kibõvítettek, meg nem határozható, de mély benyomást keltett. Számtalan antibolsevista testület követelte, hogy ne legyen többé gazdasági bojkott. A titkos diplomácia eltörlésének a kísérlete se ment még egészen feledésbe. Ezek az eszmék, melyek nagyjában lerázták magukról bolsevistát természetüket, ellentétes és jórészt ellenõrizhetetlen hatást keltettek. Wilson elnök elveivel kapcsolatban azonban oly tömegeknek a véleményét irányították, hogy azáltal közvetlen és mély befolyást gyakoroltak a békekonferenciára."

Nem elõször történik, hogy Wilson elnök elveit kapcsolatba hozzák az új tanokkal, melyeket Moszkvában hirdetnek. Elhihetõ, hogy egy kiváló európai államférfi, a párizsi Sinai Hegynek az õ hazája sérelmeivel szemben tanúsított közömbössége feletti elkeseredésében egész nyíltam azzal vádolta az elnököt, hogy Leninéivel azonos tanokat hirdet és alig van különbség a 14 pont és a Kremli Kiáltványok közt. És valóban, ha romboló hatásukat vesszük tekintetbe, kevés az eltérés köztük. Wilson és Lenin tanainak szellemében a Sinn Feiner is, az egyiptomi nacionalista is igazolhatja a gyilkolást és a lázadó fülének egyaránt édesen fog hangzani "a világdemokrácia biztosítása" és a "proletárdiktatúra" kifejezése. Washington és Moszkva közös elve: a világ internacionális ellenõrzése; az egyik a Népek Szövetségének, a másik a III. Internacionálénak nevezi ezt az elvet. A gondolat ugyanaz, csak az eszközök különbözõk. Nehéz eldönteni, ki követelte leghangosabban az önrendelkezési jogot. Trockij és zsidai mindenesetre készek voltak ezért a szent elvért feláldozni az egész Orosz birodalmat.

Miért? Mert miként "Cion bölcs vénjei", messzebbre láttak õk is a tudatlan jelenlevõknél. Brest-Litovsk idejében nem volt nagy jelentõsége annak, milyen elveket alkalmaznak majd az orosz birodalomban, melyet a háború teljesen tönkre tett és Hoffmann korbácsa fenyegetett Ellenben ugyanazok az elvek a brit birodalomra alkalmazva, melynek különbözõ nemzetiségei a fejlõdés különbözõ fokain vannak, olyan hatással lennének, mint valamilyen arzén-adag. A bolsevikiek, amikor nagy csalódásukra a háború az entente-hatalmak tökéletes gyõzelmével végzõdött, szükségesnek találták az effajta mérgek alkalmazását. Ilyen gyanánt használták ki az önrendelkezési jog csatakiáltását is, melyet Moszkva nagy örömére Washington átvett tõlük és nem egy hangzatos frázis képében ajánlott fel a francia szenátoroknak és a brit munkásságnak.

Ez a kiáltás mindennél jobban terjedt és terjed. Írországban, Egyiptomban, Indiában és ki tudja talán nemsokára már Közép-Afrikában is. Az egyedüli hely, ahol úgy látszik nem szabad alkalmazni, maga: Palesztina. Ott Sir Samuel Herbert vezetése alatt a zsidók, akik a lakosságnak a 20 százalékát teszik ki, nemzeti államot akarnak létesíteni a 80 százaléknyi arab lakosság rovására*. Bizonyára új eszme rejlik abban, hogy egy idealisztikus politikai elvnek feláldoznak egy birodalmat. A bolsevisták kezében az önrendelkezési jog a legerõsebb fegyver. Trockij bátran lehetett adakozó Finnországgal szemben, ha ezzel elõsegítette az egyesült királyság felbomlását; bátran osztogathatott alkotmányt a balti tartományoknak és a kaukázusi tatároknak, ha ennek a bõkezûségének a hírével hasonló vágyakat ébresztett a brit birodalom politikailag éretlen népei lelkében. Trockij számításai

csodálatosan beváltak. Sajnálkozva ismeri ezt el a brit adófizetõ, mikor Egyiptom, Írország és Mezopotámia katonai budget-jeire gondol. Eszmékkel éppen úgy lehet háborút viselni, mint aknavetõkkel.

A brit birodalom a jelen pillanatban azoknak a forradalmi zavargásoknak a következményeit szenvedi át, melyeket nyers nézeteivel, mandátumaival, népszavazásaival és nagyhangú demokratikus szónoklataival a békekonferencia idézett elõ. Az önrendelkezési jog elárasztja az egész birodalmat idétlen magzataival. Ellenben érdekes megfigyelni, milyen csendesen viseli magát mindenütt, ahol a bolsevizmus uralkodik. Az önrendelkezési elv apályát éljük, ellenben a nacionalizmus dagályban van. Bizonyítja ezt Bukharinnak, a népbiztosok szovjetje nevében tett kijelentése egy nagy és hatalmas szocialista Oroszország újjáépítése érdekében, "melynek létfeltétele a Dardanellák birtokbavétele." Ez a példa is élesen világítja meg, hogy a bolsevisták miképpen használják fegyvereiket, melyeket eldobnak, mihelyt céljukat betöltötték.

Washington és Moszkva között, eltekintve attól, hogy a tõke kérdésében eltérõ álláspontot foglalnak el, érdekes összhang van. Mindkettõnek ugyanegy az ütõkártyája: - a nemzetközi ellenõrzés. Lenin a Népek Szövetségét csak azért gyûlöli, mert kapitalista, nem pedig azért, mert internacionális. És vajon honnan vette Wilson 14 pontja anyagát? Nagy érdeklõdést keltett ez a kérdés Parisban a békekonferencia alatt. És sokat írtak azokról a kiváló zsidókról, akik az elnököt körül vették. Pertinax 1920 április 28-án a következõket írja az Echo de Parisban:

"Max Warbung, a hamburgi Max Warburg és Társa bankház fõnöke. A Hamburg-Amerika és német Lloyd hajózási társulatoknak fõrészvényese. Testvérei Pál és Félix a frankfurti Jákob Schiff sógornõjével és leányával kötöttek házasságot és Schiffnek társai lettek a new-yorki Kuhn Loeb Co. bank élén. Az amerikai hadüzenetig, 1917 április haváig ez a pénzcsoport volt a legerõsebb kapocs a washingtoni és berlini politikusok között. És 1914-1917-ig ez a hatalmas szindikátus nagy tevékenységet fejtett ki az entente ellen."

Ugyanabból a forrásból tudjuk, hogy Jacob Schiff az Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft hazájában, majnai Frankfurtban született, õ volt "nagy pénzügyi támasza a német zsidók szövetségének, amely akkor, csak úgy mint valószínûleg ma is, sok szállal fûzõdött a legmagasabb német körökhöz. A háború alatt az amerikai intervenció elõtt Schiff létesítette az amerikai semleges konferencia bizottságát, melynek az lett volna célja, hogy békét közvetítsen a gyõzelmes Németországgal. Ebben a bizottságban ötlöttek fel elõször a Népek Szövetségének összes formulái, valamint a régi diplomácia ellen irányuló anatémák, melyet a háború elõidézéséért vontak felelõsségre. Erre vonatkozólag olvassuk el Schiff kollégájának, Heubsnek 'Miképpen idézték elõ a diplomaták a háborút?' címû könyvét."

Charles Maurras, a ragyogó tollú francia író, ugyanezt a kérdést tárgyalja; Les Trois Aspects du Président Wilson címû könyvében. "Döntõ befolyást gyakorolt Wilsonra az a nagyon kicsi társaság, mely Hamburgban, Frankfurtban és New-Yorkban tartózkodó pénzemberekbõl állt". Aztán így folytatja: "Ezek az emberek azonosították magukat a Szabad Népek szövetségével, melynek székhelye Amerika és tagjai többek között Félix Frankfurter, a Háborús Munkabizottság elnöke, a nagy bankár, Jacob Schiff, továbbá a Cohen-ek, a Blumenthai-ok, a Chapiro-k és Mary Sunkovnich". Maurras, írásbeli bizonyítékok tanúsága mellett állítja azt is, hogy Wilson idõvel egészen ennek a társaságnak a befolyása alá került, mely eszméi terjesztésére véleménye szerint - a szabadkõmûvességet használta fel.

Az elmondottak révén a következtetéseknek új és gazdag tere nyílik meg elõttünk. Folytassuk tehát okoskodásunkat. Az önrendelkezési jog elve, nemcsak hogy bomlasztóan hat a fennálló birodalmakra, de komolyan megnehezíti azoknak az új államoknak az alakulását is, amelyeket a párisi bûvészek hoztak létre. Az a feltevés, hogy a népszavazás útján nemzeteket lehet teremteni, és hogy államokat tisztán a nemzetiség elvére lehet alapítani, anélkül, hogy részükre megfelelõ gazdasági biztosítékokról és stratégiai határokról is gondoskodás történnék, oly hamis okoskodás volt, amelynek Európa békéjére nézve a legszomorúbb következményei lettek. Törökországban ezek a hamis feltevések nevetséges állapotokat idéztek elõ. Független Örményországot létesítettek, melynek függetlenségéért Viscount Bryce és a világ humanitáriusai állnak jót; különben senki sem törõdik vele.

És még abban az esetben is, ha Örményországot biztos alapra fektették volna, az önrendelkezési jog más hívei, - például az assyro-chaldeusok is, - tiltakoznának ellene. A gyönyörû elvek szerint a Habsburgi monarchiát is csodálatosan csupa oly államra osztották fel, mely szemmelláthatólag képtelen a saját lábán megállni. Szóval, a békekonferencia képtelen volt politikai megállapodást teremteni és ennek következtében sínylõdünk most gazdasági bizonytalanságban, magas árak, béremelési követelések, sztrájkok és általános bolsevizmus súlya alatt. Cion vénjeinek jegyzõkönyvei így szólnak:

"Minden létezõ földalatti eszközzel és az arany ?segítségével, amely egészen a mi kezünkben van, általános gazdasági krízist fogunk felidézni".

Ennek a kísérletnek, mely biztos alap és megfelelõ gazdasági és stratégiai határok nélkül teremtett államokat, Lengyelország a legbeszédesebb példája. Foglaljuk röviden össze ennek az országnak az esetét. Franciaországnak az a politikája, mely a Keleten keresett szövetségest, hogy megakadályozza a németek esetleges térfoglalását a Rajnán túl, végig húzódik az egész történelmen. Erre a célra használta fel Törökországot, Svéd- és Oroszországot. Az utóbbinak bukása után a francia államférfiak egy erõs Lengyelország megteremtésén fáradoztak, mely hivatva lenne a történelmi hivatás szolgálatára. Lengyelország megerõsítése tehát francia érdek volt és mint Franciaország szövetségesének egyben érdeke volt Nagybritanniának is. Tényleg, amint erre utal is Lloyd George Disraeli egyik beszédébõl vett idézetével, brit szempontból erõs Lengyelország nemcsak Németországgal, de Oroszországgal szemben is elõnyös volna.

Mi történt azonban Párizsban? Lengyelország alapját stratégiai és gazdasági szempontból rosszul építették meg. A lengyel bizottság háromszor javasolta, hogy Danzig Lengyelországhoz csatoltassék, - Lloyd George pedig háromszor utasította vissza javaslatukat. A felsõ-sziléziai kérdésben a bizottság Wilson elnök támogatásával kedvezett Lengyelországnak. Egy szép napon azonban az elnök megváltoztatta álláspontját és népszavazást követelt. Ez az eset a békekonferencia titokzatos eseményeinek egyike, melyek egykor talán a nyilvánosság elé fognak kerülni. A kelet-galíciai kérdésben ugyanez a bizonytalan határozatlanság ismétlõdik. Így aztán Lengyelország olyan, életbevágó kérdések esetében, mint amilyen a tengeri forgalom, a szén és petróleum, kezdettõl fogva hátrányban volt.

Miért van ez így? Mert az erõs Lengyelország ellentétes a zsidó érdekkel. Kérdem, hogy az angolok közül hányan vannak tudatában annak, hogy Lengyelország etnográfiai határain belül milyen óriási helyet foglal el a zsidóság.? 1910-ben a zsidók száma az egész világon 12,506.238 volt és 1900-ban csupán lengyel területen körülbelül 5 millió zsidó élt. Érdekes megjegyezni, hogy az 1905-iki orosz forradalom óta határozott mozgalom indult

meg Lengyelországban, hogy megszabaduljon attól a monopóliumtól, melyet a zsidók valamennyi kereskedelmi és pénzügyi kérdésben gyakoroltak. Ezt a célt lengyel gazdasági szövetkezetek létesítésével akarták elérni. Világos, hogy egy erõs és nemzeti irányú lengyel kormány ezt a politikát tovább fejlesztené és idõvel oly rendszabályokhoz nyúlna, melyek nem volnának ínyére az ország területén tartózkodó, óriási számú zsidó lakosságnak.

Az erõs Lengyelország éppoly kevéssé német, mint zsidó érdek. Itt találkoznak a német és zsidó érdekszférák. A félhivatalos Deutsche Allgemeine Zeitung 1919 január 30-iki számában nyíltan elismeri a német és zsidó érdekek szolidaritását. Az elõzményeket tanulmányozza, amelyek azonosak a fentebb elsoroltakkal és ezeket a következtetéseket vonja le belõlük:

"Tekintettel arra, hogy a zsidó lakosság, javarésze bírja a német nyelvet és ismeri a német civilizációt, e zsidó elem nagy hasznára lehet Németországnak azoknak a nemzetközi összeköttetéseknek megújításában, melyeket a háború szakított szét Németország érdeklõdése a keleti kérdések iránt nem szûnt meg. A zsidó Palesztina alapítását helyesléssel kell üdvözölnünk. A fentemlített okoknál fogva Palesztina elõ fogja segíteni Németországnak a Kelet gazdasági és intellektuális életébe való bele-kapcsolódását. A zsidókérdés érdekelni fogja Németországot, mert a közel Keleten olyan országokkal határos, melyekben a zsidók tömegesen laknak. A keleti országok nyugalmának és rendjének a zsidó autonómia a fõfeltétele.

Látjuk, hogy a zsidó követelések és a német érdekek közt nincsenek ellentétek. Németország tehát már csak azért is támogatná fogja a zsidó követeléseket a békekonferencián".

A békekonferencia tartama alatt könnyû volt megfigyelni,, hogy valahányszor Lengyelország javára történt döntés, Londonból zsidó elõkelõségek azonnal Parisba siettek, hogy a határozat megváltoztatását megkíséreljék.

Mint elõbb megjegyeztük, a Parisban teremtett Lengyelország kedvezõtlen viszonyok között indult útjára. Késõbbi története ugyanilyen szerencsétlenül alakult. A bolsevikiek mindenáron kezükbe akarták keríteni azt az államot, mely keresztény vallása és nyugati tradíciói révén útjukat állta a Nyugat felé való törtetésükben. Trockij a francia szocialistáknak már 1919 októberében írt levelében azzal dicsekszik, hogy legközelebb Lengyelországot fogják hatalmukba ejteni. 1920 március havában meg is indították a bolsevista offenzívát. Sikertelenségének okait Maurice tábornok, a Daily News katonai levelezõje magyarázza.

Nem igaz tehát, hogy Pilsudsky marsall támadta meg Oroszországot, ahogy azt Európa összes pacifistái és bolsevistái hirdetik. Pilsudsky marsall csakis azt tette, amit a szerbek nem tudtak megtenni, t. i. megelõzte az ellenség offenzíváját. Offenzívája kezdetén Angolországban azonnal heves lengyelellenes hadjárat kezdõdött, amely felszólította az angol hajósokat és vasutasokat, akadályozzák meg a Varsóba menõ muníció-szállításokat. A jelen pillanatban Oroszország és Németország kezet fognak Lengyelországi alélt teste felett. Ha a két országnak sikerül Lengyelországot legyõznie, akkor a versaillesi békeszerzõdés nem egyéb, mint üres papírlap és az egész háború hiábavaló volt
Dr. Dillon, a párisi békekonferenciáról írt könyvében azt mondja:

"Valamennyi csoport közül, melyek érdekeit a konferencia elõmozdította, a zsidók csoportjának voltak legügyesebb és mindenesetre legbefolyásosabb elõadói. Voltak ott zsidók Palesztinából, Lengyelországból, Oroszországból, Ukrajnából, Romániából, Görögországból, Nagy-Britanniából, Hollandiából és Belgiumból; de a legnagyobb és legelõkelõbb csoport az volt, amelyet az Egyesült Államok küldtek oda".

A kisebbségi szerzõdésekrõl, a zsidók legnagyobb párizsi vívmányáról így szól: "Csodálatosan hangzik és mégis feltétlenül bizonyos, hogy a delegátusok nagy része hitte, hogy azok a tényleges befolyások, amelyek az angol-szász népek mögött rejlettek, szemita befolyások voltak. Az elnöknek a vallások különbözõségére vonatkozó javaslatát és annak sajátos indokolását szembeállították azokkal a rendszabályokkal, melyeket késõbb a kisebbségek védelme érdekében ráerõszakolt a kisebb államokra. Ezeknek a rendszabályoknak vezérgondolata Kelet-Európa területén a zsidó elemeknek kielégítése volt. Mindebbõl azt következtették, hogy a kényszerítõ rendszabályokat azoknak a zsidóknak a sugallatára alkották, akik azért gyûltek össze Párizsban, hogy gondosan kieszelt terveiket megvalósítsák. Törekvésük sikerrel járt És akár igazuk volt a zsidó delegátusoknak ebben a feltevésükben, akár nem, végzetes hiba Jenné nézeteiket semmibe se venni, mivel azóta a helyzet állandó elemeivé váltak. A konferenciának azok a tagjai, akiknek országát ez a politika érintette és akik Kelet-Európa békéjének veszélyeztetését látták benne, a következõ mondatban fejezték ki aggodalmaikat: ezentúl a világot az angol-szász népek fogják kormányozni, melyeket viszont zsidó elemeik vezetnek".

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a zsidók eredeti követelései sokkal nagyobbak voltak, mint azok, melyeket a békekonferenciai jóváhagyott. A Jewish Guardian az angol zsidóság mérsékelt lapja szerint: "A kisebbségi szerzõdések hõse" ugyanaz a Lucien Wolf, aki nemrég a jegyzõkönyveket támadta. Israel Zangwill mondja: "a kisebbségi szerzõdések voltak a Népek Szövetségének, ennek a jellegzetesen zsidó törekvésnek próbakövei". Az pedig, aki a kisebbségi szerzõdések mögött állt, maga Lucien Wolf volt".

És most foglaljuk össze röviden a fenti elmélkedéseket. A bolsevizmusnak és wilsonizmusnak - beleértve a nemzetközi ellenõrzés és az önkormányzati jog követelését - sok közös vonása van. Ez a követelés a brit birodalomban lázadásra izgat és ugyanakkor olyan mesterséges államok létesítésére vezet,-melyek nélkülözik a megfelelõ gazdasági és stratégiai biztosítékokat Ilyen államnak példáját szolgáltatja Lengyelország. Ezzel az országgal olyan ellenzék ál szemben, melyekben zsidók, bolsevikiek, németek és angol bolseviki-barátok tömörülnek és jelenleg megsemmisítéssel fenyegetik. Pedig, ha Lengyelország elmerül, akkor a nyugati entente-hatalmak elvesztették a háborút.

XIII. FEJEZET.

Az összeesküvés bizonyítékai.
Németország bukása. - Akik a tûzzel játszanak. - Forradalmi üzelmek a Keleten. - Kelet Nyugat ellen. - A vattás mint alárendelt fegyver. - Curzon Wyttie ezredes legyilkolása.

Az elõbbi fejezetekben olyan összeesküvésekkel (foglalkoztunk, melyek akár sikeresen, akár sikertelenül, de befejezést nyertek. A jelen fejezet ellenben olyan, még fejlõdésben lévõ összeesküvést tárgyal, mely méreteiben bármely megelõzõ mozgalomnál nagyobbnak, következményeiben félelmetesebbnek ígérkezik. Azonkívül közelrõl érdekli a brit birodalmat, bár nem irányul kizárólagosan ellene. Megmondhatója bárki is, aki a Keletet jól ismeri, hogy egész területén Európa és a kereszténység ellen szervezett intrika

lappang. Minél jobban tanulmányozta az illetõ-a keleti kérdést és minél gondosabban kutatta Ázsia bonyolult politikáját és annak titkos irányítását, információja annál megdöbbentõbb és fenyegetõbb lesz, annál világosabban fogja bizonyítani annak a forradalmi szervezetnek a létezését, amely hálózatát Európából és Amerikából terjeszti ki egész Észak-Afrikára és Ázsiára.

Mielõtt a veszélyt tárgyalnék, amellyel szemben állunk, jó lesz megvizsgálnunk a leginkább fenyegetett hatalomnak: Nagy-Britanniának a belsõ helyzetét, hogy meggyõzõdjünk róla, képes lesz-e a komoly veszélynek ellenállni. Az orosz forradalom után a zsidó sajtó egy része veszedelmesen rokonszenves hangon terjesztette a bolsevista eszméket és nyílt bolsevista propagandát csinált Nagy-Britanniában. A Morning Post felhívta a figyelmet erre a vészthozó hadjáratra, mellyel a hazafias zsidóság vezérférfiai nem azonosították magukat, amint azt ugyanennek a lapnak hasábjain megjelent következõ levél bizonyítja:

"Uram! A legmélyebb aggodalommal és õszinte sajnálattal olvastuk azokat a cikkeket, melyek a bolsevizmusról és annak ideáljairól nemrég jelentek meg két egymással szoros összeköttetésben lévõ zsidó újságban. Véleményünk szerint ezeknek a cikkeknek nem lehet más hatásuk, mint hogy terjesszék az orosz bolsevizmus elméleti elveit azok között az idegen zsidók között, akik Angliában találtak menedéket, örömmel üdvözöljük tehát az ön indítványát, hogy az angol zsidóság tagadja meg azt az irányzatot, amely az egész világon csak ártalmára van a zsidó népnek. Midõn ezt az igazságot a saját nevünkben és számos brit zsidó nevében, kikkel errõl a kérdésrõl tárgyaltunk volt, elfogadjuk, a leghatározottabban megtagadunk minden közösséget a kártékony és megtévesztõ tanokkal, melyeket a fent említett cikkek terjesztenek.

Visszautasítjuk azokat, mint önmagukban véve veszedelmes tanokat és mint olyanokat, melyek ellentétben vannak a zsidóság tanaival és hitével.

A Brit Zsidók Szövetsége 1917 novemberében részben a fent említett újságok tévútra vezetõ politikájának ellensúlyozására alakúit. A szövetség nézeteit és eljárását a Jewish Opinion címû havi értesítõben adja közre, mely a szövetség irodájában, 708-709, Salisbury House E. C. 2. kapható és amely késõbb esetleg egy gyakrabban megjelenõ nagyobb újságba fog beleolvadni. Mert teljesen egyetértünk az ön kritikájával, mely helyesen mondja, hogy a fentemlített zsidó lapok rossz szolgálatot tesznek a brit zsidó társadalomnak, mely ezzel a "nacionalista" keresztes hadjárattal nagyrészben nem azonosítja magát. Egyelõre megragadjuk az alkalmat, hogy a nyilvánosság elõtt visszautasítjuk ezeknek az újságoknak állításait, melyeknek veszedelmes voltára ön kötelességének tartotta a figyelmet felhívni.
Tisztelettel:
Lionel de Rotschild Leonard L. Cohen
Swaythling J. Gottancz
Philip Magnus John Monash
Marcus Samuel Claude G. Montefiore
Harry S. Samuel Isidore Spidmann
1919 április 22-én".

Sajnos ezeknek a hazafias zsidóknak magatartását nem helyeselte a brit zsidóság összessége és hevesen támadta lépésüket. Azt sem mondhatjuk, hogy a Nagy-Britannia kormányzatában részt vevõ zsidók magatartása megnyugtató volna. Sõt azt sem mérnõk állítani, hogy Sir Alfréd Mond politikai mûködésével kiérdemelte volna a miniszterséget.

Az angol igazságügyi miniszter, Lord Reading Isac Rufus szerepe a Marconi ügyben, enyhén szólva, legalábbis nem volt összhangban közéletünk hagyományaival. Még komolyabb ügy Sir Herbert Sámuelnek. Palesztina kormányzójává történt kinevezése, mert ennek a kinevezésnek a révén a zsidó az, akinek igazságot kell tennie az arab többség és a zsidó kisebbség közt, a fondorkodások e melegágyában. Továbbá jelentõségteljes az is, hogy Montagu államtitkár lett Indiában, dacára annak, hogy rokoni kapcsolatok fûzik egy olyan cég vezetõjéhez, mély monopolizálja az ezüstpiacot.

Montagu elárulta magát, mikor az angol Alsó-Házban a Dyer-vita alkalmából megnyitó beszédét oly izgatott hangon adta élõ, hogy ez a felszólalása egyáltalán nem volt alkalmas arra, hogy megvédje kormányának politikáját, amit pedig jogosan elvárhatunk minden államférfiútól, akinek lelkiismerete nyugodt. Beszéde az indiai lázadás mesterkélt letompítását tükrözte és illett ahhoz, aki büszkén vallotta magáról, hogy Ghandinak, a lázadók vezérének barátja. Ingerültségében Montagu "terror"-ral vádolja a brit kormányt és ez a vád méltán helyet foglalhat a Rupert Gwyrme idézte hirdetmény mellett: "Gyõzzétek le bátorsággal az angol majmokat. Ez Mahatma Gandhi parancsa. Készüljetek a háborúra és Isten gyõzelmet fog adni Indiának".

A háború elõtt az átlag angol nevetségesnek -és lehetetlennek tartott volna egy oly összeesküvést, mely világszerte a törvény és rend felbontására és a keresztény civilizáció megsemmisítésére törekszik. 1914 augusztus havát megelõzõleg senkinek se jutott volna eszébe, hogy összeesküvést keressen a portugál forradalom, egy angolországi sztrájk és egy indiai gyilkosság közt. A háború ebben a tekintetben is megváltoztatta gondolkodásunkat, mert azóta világosan bebizonyosodott, hogy igen is van kapcsolat az írországi lázadás és az egyiptomi. villongás, az orosz forradalom és India elidegenedése közt, hogy csak egynéhányat említsünk azok közül a zavarok közül, melyeket Németország idézett elõ.

Jogosan gondolhattuk volna, hogy a háború befejezésével Véget fog érni a német propaganda munkája is és minden visszatér eredeti nyugalmába, azonban napról-napra jobban meggyõzõdhettünk arról, hogy Németország vereségével a mûvelt világ ellen irányuló összeesküvés véget nem ért. Bizonyos, hogy a németek különféle szervezeteket használtak fel ellenünk, de sikerült bebizonyítanunk azt is, hogy ezeknek a szervezeteknek az irányítói nem õk voltak. A színfalak mögött ott állt a "félelmetes szekta", mely a németeket saját céljaira használta ki, ahelyett, hogy fordítva lett volna, és Németország bukása és pénzének eltûnése után is tovább folyt az összeesküvés.

Amikor a németek Lenint Oroszországba küldték, azokat a titkos erõket használták fel, melyeket elõzõleg Nagy-Britannia ellen irányítottak. A titkos összeesküvés (vezérei viszont örömmel használnák fel Németországot saját céljuk megvalósítására, azaz Európa, demokráciájának megmérgezésére. Lenin Oroszországba való hazatérésének elsõ eredménye azonban Oroszország rombadõlése után Németország bukása volt. Ezt Ludendorff is elismeri.

Mindazok, akik a szövetséges hadsereggel a fegyverszünet után bevonultak a front mögé, ahol az ellenséget a bolsevista propaganda már demoralizálta volt, meggyõzõdhettek arról, hogy botorul milyen rettenetes hatalmat szabadítottak fel a német vezetõ emberek.

Amikor a francia seregek Neu-Brisachnál a Rajnához értek, átvették a német hadsereg motorkocsijait. Mindegyik motort két-két sofõr vezette át a túlsó partra.. Az egyik ember annak jeléül, hogy a szovjet tagja, vörös kokárdát viselt. A megrémült német tisztek

ijedten figyelték, ahogy gyõzelmi dalokat énekeltek és nem mertek nekik parancsolni. A katonák az elõzõ éjjelen több tisztet lelõttek volt. A vereség ünnepléséül a bolsevista német katonaság feldíszítette az automobilokat és a tisztek csak akkor mertek ez ellen tiltakozni, mikor a francia vonalat elérték. Nem közönséges kis helyi összeesküvés volt az, mely oly döntõ gyõzelmet aratott a nemeit hadsereg vasfegyelme és büszke imperializmusa felett; és a francia hadvezetõség bebizonyította, hogy ezt a tényt felismerte, mert szigorúan megkívánta a német legénységtõl a tisztjeikkel szemben valló fegyelmet és nem tûrte meg az engedetlenség legkisebb megnyilvánulását sem. Egyben haladéktalanul kiadta a rendeletet, hogy távolítsák el a vörös kokárdákat a sapkákról.
A világuralomra sóvár Németország azokkal a titkos hatalmakkal kacérkodott, melyek nemcsak Nagybritannia és a szövetséges államok vesztére, hanem az egész keresztény kultúra letörésére esküdtek össze.

Kétséget nem szenved, hogy a németek felhasználták saját céljaikra és bõségesen ellátták pénzzel ugyanazokat a titkos szervezeteket, melyek ma a világ nyugtalanságának okozói. A "félelmetes szekta" szívesen elfogadta a német pénzt, hogy azzal bajokat idézzen elõ a szövetségesek közt, szervezetein belül azonban féltékenyen magának tartotta fenn az intézkedést és mikor jónak látta, elhagyta Németországot. A jelenlegi indiai mozgalomra vonatkozólag a szakemberek megegyeznek abban, hogy az szervezett propaganda munkája, mely évek óta dolgozik azon, hogy megzavarja a tömegek nyugodt békés megelégedését. A vizsgálat pedig kiderítette, hogy ez a szervezet, mely napról-napra erõsbödik, csodálatosan szövevényes. 1912-ben az indiai hadsereg vizsgáló bizottsága hivatalosan felhívta a figyelmet arra az összeesküvésre, melyet egy fel nem fedezhetõ központ rendkívüli leleményességgel szervezett volt Indiaszerte. A bizottság elnöke Lord Nicholson tábornagy volt. India nem az egyedüli állam, amelyben ez az összeesküvés elterjedt.

Ellenkezõleg, a Kelet valamennyi országában hirdetik mór az új tant, úgy az európai ellenõrzés alatt álló, mint a félig vagy egészen független tartományokban.
Észak-Afrikában Marokkótól Egyiptomig, Törökországban, Arábiában és egész Ázsiában, Japánt is beleértve, mindenütt terjednek a bolsevista tanok. Ugyanazt a tanítást csekély különbséggel) a helyi viszonyokhoz módosítva terjesztik ügynökeik Marokkóban, vagy Teheránban, Kabulban, Konstantinápolyban, vagy Calcuttában. Ezt az egész nagy területet zónákra osztották, melyek mindegyikének megvan az irányító központja. Az üzeneteket ez továbbítja a világ többi központjából.
A propaganda jellege még a szervezet tökéletességénél is csodálatraméltóbb. Általánosságban véve sem vallásos, sem pedig nemzeti irányúnak nem mondható és ebben a tekintetben érinti jelen tanulmányunk tárgyát.

Ha pozitív oldaláról vizsgáljuk, demokratikusnak nevezhetjük, - negatív, de határozottabb oldalról nézve Európa-ellenesnek és kereszténység-ellenesnek találjuk. Ha a jegyzõkönyveknek hitelt adhatunk, akkor az általános összeesküvés elsõ sarkalatos pontja a "Szabadság" szó használata, mely "ellentétbe helyezi a társadalmat minden létezõ hatalommal, beleértve a természetet és Istent is," csak azért, "hogy a liberális és függetlenségi törekvések támogatásával, az összes hatalmakat egymás ellen uszítsa." Máshol állítják a jegyzõkönyvek: "tanításunk gyõzelme abban rejlik, hogy azoknak a nemzeteknek temperamentumához alkalmazkodik, amelyekkel érintkezésbe lép." A Keleten a francia forradalom jelszavai a: "Szabadság, Egyenlõség, Testvériség" helyébe az amerikai köztársasági eszme lépett. A köztársasági eszme különösen a Keleten alkalmas, mivel "a köztársasági jogok iróniát jelentenek a szegénnyel szemben." Másrészt, a "félelmetes szektának" alapgondolatai a kereszténység megszüntetése és a zsidó valláson

kívül minden egyéb vallás megsemmisítése.

Határozottan nagy a hasonlatosság a Keleten jelenleg folyó propaganda és "az erõszak és kétszínûség programja" közt, melyet a jegyzõkönyvek említenek. Az Ázsiában agitáló ügynökök a vallást mint hasznos fegyvert kezelik, amelyet csak akkor vesznek a kezükbe, amikor a vallási kérdésnek meg-pendítése zendülést okoz és így céljaikat elõmozdítja. Határozottan arra törekednek, hogy a Kelet világát a Nyugat ellen uszítsák és ezért akarnak a Keleten egységet teremteni és minden; vallási és nemzeti ellentétet áthidalni. Titokban terjesztett tanításuk: A Pán-Orientalizmus, míg legfõbb kívánságuk a keresztény fennhatóság alatt álló államokban minden tekintély aláaknázása, a Kelet független államaiban pedig a kereszténység ellenes érzések szítása. Ázsiát Európa ellen akarják kijátszani és abban reménykednek, hogy céljukat el fogják érni a világ-káoszban, mely a Nyugat és Kelet közt kitörõ háborúval járna.

A titkos összeesküvés egyik célja: "Európa segítségével lázadások, egyenetlenségek és ellenségeskedések szitása más világrészekben" A rendetlenség elõmozdítói, kiknek legfontosabb hadiszállásuk Svájcban vám, szétosztották a területeket, kinek-kinek a tevékenysége számára. A lázító iratok és ügynökök Európából Törökországba szivárognak és onnét meghatározott utakon, átmennek Kis-Ázsián keresztül Perzsiába és Afganisztánba. Majd az északnyugati határ törzsei felé veszik útjukat és befolyásuk annyira szerte sugárzik, hogy, nem kerüli el még a legutolsó kis falut sem.

Az olvasni tudók közt könyveket osztogatnak szét, melyek titokban lázadásra célozgatnak, Európában elhangzott beszédeket és az európai lapokból vett, ravaszul elcsavart cikkeket terjesztenek.
Az ügynökök gondosan kiszimatolnak minden csekély helyi sérelmet, hogy azt elmérgesítsék, minden vakondtúrást hegynek tüntetnek fel, állandóan beleszõve a kereszténység gyûlöletét. Személyes befolyásukat mindenfelé arra használják fel, hogy a lakossággal elhitessék, milyen rossz bánásmódban részesülnek. Az egyiknek részvétüket fejezik ki a szegénysége felett, a másiknak hízelgõ hazugságokat mondanak és elhitetik vele, hogy képességei nagy, hatalomra jogosítanák. Ilyen ügynökökben nincs hiány.

Ezrével támadnak az elégedetlenségnek ezek a misszionáriusai, akiknek a nevelésére a titkos összeesküvõk nagy gondot fordítanak. Vannak köztük olyanok, akik Indiában, Európában, Amerikában nevelkedtek és akik európai kultúrájukkal együtt magukba szívták Európa gyûlöletét is. Az ügynökök toborzására hálás tér nyílik a keleti vallások papjai közt. Ezek természetszerûleg keresztény-ellenesek és így annál könnyebben ültetik át gyûlöletük mérgét tanítványaik lelkébe. Ez a gyûlölet annál félelmetesebb, minél titkosabb a szervezete. Az ügynökök közt sok európai is van, akik öntudatlanul terjesztik a veszedelmes tanokat, míg mások árulásuk teljes tudatában mûködnek. Ebbõl a szempontból nagyon veszedelmesek voltak a Kelet szabadkõmûves páholyai, amikor versenyre keltek a francia forradalom titkos társaságaival.

A brit hatóságoknak a háború alatt tett erélyes intézkedéseinek köszönhetõ, hogy tevékenységük fõleg Egyiptomban nagyon megcsökkent. A "Láthatatlan erõ", mely a kereszténység ellen tör, sohasem ismerte félre a nevelés fontosságát; kezét a Keleten a jövõ generációra teszi reá. Tanait terjeszti minden bennszülött iskolában, mely propagandája hálózatába esik. A titkos irányítás egységét az a körülmény bizonyítja legjobban, hogy a tanítás Marokkótól Ázsia közepéig mindenütt azonos.

A Keletre kiküldött ügynökök közt kevés a zsidó. Tudvalévõ, hogy a Kelet népei legyõzhetetlen, bár türelmes megvetéssel viseltetnek a zsidókkal szemben. Ezért sem ésszerû dolog az, hogy Montagu államtitkár Indiában és Sir Herbert Sámuel a kormányzó Palesztinában. Ha le akarjuk gyõzni a nagy összeesküvést, a legszigorúbb pártatlanságra van szükség uralkodók és kormányok részérõl. Ha a forradalom még nem tört ki mindezideig, ez annak tulajdonítható, hogy a tömegekben még van egy közömbös és mérsékelt irányzat, mely a propagandának ellenáll.

--- 2. rész ---

FÖLDALATTI ÖSSZEESKÜVÕK 2/2

Egyénileg lehet csak eldönteni azt a kérdést, hogy az az óriási terv, mely a Keletet a Nyugat ellen akarja uszítani, a "félelmetes szekta" mûve-e vagy sem. Csak annyit merünk állítani, hogy a kitûzött cél és a felhasznált eszközök azonosak a könyvünkben eddig tárgyalt céllal és eszközökkel. A kérdés megvilágítására alkalmas az összeesküvés munkájára és az azt kísérõ nyugtalanító körülményekre vonatkozó élõ példa. Él még emlékezetünkben Sir Curzon Wyllie megöletése, ami 1909 július 1-én történt; ezt a köztiszteletben álló angol tisztviselõt, akit európaiak és bennszülöttek egyformán becsültek és bámultak, Dinghra nevû bennszülött gyilkolta meg. Dinghra tettéért életével lakolt. A gyilkosság némely körülménye nem került nyilvánosságra. Valószínû, hogy Dinghra rövid idõvel a gyilkosság elkövetése elõtt Parisban volt és iratai között állítólag egy Párizsból keltezett nacionalista kiáltványt találtak. Annyi bizonyos, hogy a párisi rendõrség anarchista szakosztálya egy héttel elõbb azt az értesítést kapta, hogy indus összeesküvõk Párizsban nagy tevékenységiét fejtenek ki és vagy Franciaországban, vagy Angliában puccsra készülnek, valószínûleg azonban inkább az utóbbi országban. Ezt az értesítést ellenben, sajnos, nem továbbították az angol rendõrségnek, bár valószínû, hogy ha ebben az irányban tovább nyomoznak, meg lehetett volna akadályozni a gyilkosságot.

A párizsi csoport már régóta dolgozott a brit birodalom ellen, a francia rendõrség tudott létezésérõl és megtett minden óvóintézkedést azon a területen, amelyre felelõssége terjedt.. Tudta, hogy sok gyûlést tartottak a Rue Lafitte egyik házában és onnan indult ki a heves propaganda. Az összeesküvõk között volt egynéhány bennszülött õszinte fanatikus és ezek kényszerítették az indus kolónia több tagját arra, hogy anyagilag támogassák õket és járuljanak hozzá azokhoz a tervekhez, melyek tulajdonképpen rémületet és utálatot keltettek bennük. Az összeesküvõk, különösen a párizsi egyetem indiai hallgatói közül toborozták híveiket és közülük azokat, akiknek lelkülete nem volt harcias, fenyegetéseikkel és vérszomjas beszédeikkel, melyekkel meg akarták õket nyerni ügyüknek, szinte az õrület határára juttatták.

A csoportnak egyik legbefolyásosabb tagja egy német eredetû asszony, az egész mozgalomnak látszólagos vezérére volt Az összeesküvõkkel barátságos viszonyt tartott fenn egy másik asszony, egy zsidónõ is, akire vonatkozólag nincs bizonyíték, hogy a titkos terveknek részese lett volna. Ez a zsidónõ nagyon figyelemreméltó egyéniség volt. Szép és nagyravágyó volt és állandóan fitogtatta a harmadik köztársaság egyik vezéremberével való barátságát. Köztudomású volt, hogy fajának segítsége és a Nagy Oriens hathatós támogatása révén, a színfalak mögött nagyobb hatalom volt, mint nem egy miniszter.

Akkoriban a francia szabadkõmûvesség még nagy hatalmat jelentett a politika terén. Nem volt már teljesen ura a helyzetnek, mióta szerepét a hadsereg kérdésében felfedezték. A botrány, mely a hadügyminiszter, André tábornok lemondására vezetett, bebizonyította, hogy titkos szabadkõmûves forrásból eredõ jelentések alapján azok a francia tisztek, akik a szabadkõmûvesség franciaországi formáját ellenezték, kellemetlenségeknek voltak kitéve. Bejelentették a föllebbvalóknak, ha egy tiszt a templomba járt s az ilyent nem léptették elõ. Az általános felháborodás, mely ezeket a leleplezéseket követte, komolyan) gyengítette a Nagy Oriens politikai hatalmát, bár szervezete és a radikális képviselõk és szenátorok támogatása révén még mindég roppant befolyása volt.
Ne felejtsük el, hogy a francia szabadkõmûves mozgalom telítve volt zsidókkal. A keresztény páholyokban is sok zsidó foglalt helyet és voltak zsidó páholyok, melyek egyáltalában nem vettek fel keresztény tagokat és melyekben nem beszéltek más nyelvet,

mint a németet és a jiddist.

A "félelmetes -szekta" mindig tudatában volt annak, milyen fontos "A mások eszméinek propagálása és saját céljaira való felhasználása". A jegyzõkönyvek továbbá kimondják, hogy politikájuk magukba foglalja: "a magángyilkosságok olyan sorozatát, amelyet a mi vak birkanyájunk: ügynökeink vittek véghez, akiket könnyen rá lehet bírni bármily bûntett elkövetésére, csak politikai színezete legyen". Sir Curzon Wyllie ostoba legyilkolása a gyilkos szerint politikai "eltávolítás" volt.

XIV. FEJEZET.

Írország és a kolóniák.

Karl Marx és az ír függetlenség. - Dr. Hermám Gorter állításai. - A függetlenség nem öncél. - James Connolly munkája. - A Szalag-eskü. - A Sinn-Feinek elfogadják a bolsevista programot. - A bolsevizmus Dél-Afrikában, Ausztráliában és Kanadában.

Az elõbbiekben vázoltuk azt a hatalmas összeesküvést, mely Ázsiából indult ki és mely Nagybritanniát is beleértve, egész Európát fenyegeti. A következõkben azt a napról-napra jobban elmérgesedõ összeesküvést fogjuk megvilágítani, mély Anglia Achilles-sarka: Írország ellen irányul. Ezek a fondorlatok olyannyira világos és kézzelfogható céljaikkal tökéletesen beleillenek "az erõszak és kétszínûség ama programjába", mely elõbbi fejtegetéseink szerint a világ jelenlegi nyugtalanságának okozója.
Azok a büntettek, melyek Írországban állandóan elõfordulnak, nem tulajdoníthatók kizárólagosan a szenvedélyek vak bosszújának. Kivitelükben hideg és számító durvaság van.

Egy római katolikus pap a Dublin Daily Express-ben azt írja, hogy: "a bûntettek egy szervezetnek a pokoli munkája". Ez. a történés megismétlõdik az egész világon: gyilkosság, erõszak és mindenféle rendzavarás, melyet valamilyen láthatatlan gonosz erõ intéz és vezérei Dawson Vörös és zöld veszedelem címû könyvében, mely az ír kérdésre vonatkozólag nagyon sok adatot tartalmaz, azt mondja, hogy a háború alatt "semmi sem volt oly idegfeszítõ és meglepõ, mint az intrikáknak az a hálózata, melyet egy. titkos kéz szõtt és melyben megejtette az egész nemzetet Valamennyi krízis alkalmával érezhette a nemzet, hogy ez a háló fogva tartja." Még csodálatosabb és idegfeszítõbb ennek a hálónak a németek veresége után való fennmaradása. A háború alatt legalább tudtuk, hogy ki az a pók, aki a hálót szövi. Azóta a bajok okozója rejtett és titokzatos. Úgy látszik, mintha a civilizáció hatalmai a sötétségben vívódnának.

Mindazok, akik az európai civilizációt fel akarják borítani, azt látják, hogy. a brit birodalom állandósága a fõakadálya az õ aknamunkájuknak. Karl Marx és a modern bolsevikiek szerint Írország a birodalom leggyengébb pontja. Mrs. Webster 1920 május 18-án a Morning Post-ban közölt levelében idézi Karl Marxnak Írországra vonatkozó szavait, melyekben azt javasolja az Internacionálénak, támogassa az írek függetlenségi követeléseit, mert ezáltal készíti elõ a forradalmat Angolországban.
Az internacionalisták most is elfogadják Marxnak ezeket a nézeteit. Az egész kérdést nemrég tárgyalta a Világforradalom címû könyv írója, dr. Hermann Gorter egyetemi tanár Moszkvában, aki a bolsevista sajtóban írt is a kérdésrõl, összeköttetésben áll a hollandi kommunistákkal és gyakran ír a hollandi bolsevista lapokba. Sylvia Pankhurst lapjában, a Munkások Dreadnought-jában. közölt cikkében, melynek címe: "Írország Angolország

Achilles-sarka", dr. Gorter azt állítja, hogy a bolsevikiek egyelõre támogathatják a németek függetlenségre irányuló kívánságait, mert az imperialista kapitalizmus megrendült és "ez a függetlenségi vágy egyelõre eszköz, amelyet arra használunk fel, hogy meggyengítsük a nagy kapitalista nemzetéket és bukásukat okozzuk".

A bolsevista egyetemi tanár ezt a gondolatot tovább fejtegetve, Lenin szellemében így nyilatkozik:

"Egy országra nézve sem válik be ez az állítás jobban, mint éppen Írországra nézve. Nagybritannia alapjaiban rendülne meg, mihelyt Írország függetlenítené magát. Ennélfogva minden brit kommunistának kötelessége, hogy Írország teljes függetlenségét követelje és ezt a célt minden eszközzel elõmozdítsa. Az egész III. Internacionálé érdekében nagy fontossággal bír ez a kérdés. Anglia a szikla, melyen a kapitalizmus gyökeret vert, védõbástyája a világkapitalizmusnak, reménysége minden ellenforradalmi és reakciós mozgalomnak. Azonban Írország Anglia Achilles-sarka, - a kontinentális forradalom és a világforradalom szempontjából tehát életkérdés, hogy a brit kapitalizmust Írországban támadjuk meg."
Gorter azután folytatólagosan azt állítja, hogy "Marx óriási szelleme mindezt már régen látta" és Mrs. Webster idézetének kiegészítéséül Marx-tól még a következõket idézi:

"Angolország, mely egész nemzeteket tesz proletárjaivá és óriási karjaival átkarolja az egész világot; amely egyszer már saját alapjaiból finanszírozta az európai ellenforradalmat; amely országnak a szívében fejlõdtek az osztályellentétek a legszégyenletesebb szélsõségig; ez az Anglia, úgy látszik, az a szikla, amelyen minden forradalmi hullám megtörik és az új társadalmi rendet még születése elõtt megfojtja. Anglia uralkodik a világpiacom Anglia nélkül a nemzetgazdasági viszonyok felfordulása Európa bármely országában, sõt az egész európai kontinensen nem lenne egyéb, mint egy pohár víziben elõidézett vihar. Az ipar és kereskedelem viszonya az országokon belül a más országokkal való közlekedéstõl függ és viszont ettõl függ a világpiachoz való viszonyuk. Angolország azonban uralkodik a világpiacon és a burzsoázia uralkodik Angolországon."

Dr. Gorter arra utal, hogy a fenti idézet "csodálatosan illik a jelen idõkre". Anglia "óriási kereskedelmi flottája" a szocialista rendet fenyegeti és most - Németország veresége után - Angliai tényleg uralkodik a világpiac felett. "Nagybritannia jelenleg is a kapitalizmus sziklája Európában". Majd Írországra vonatkozólag újból idézi Marxot:

"Írország az angol földbirtokos nemesség védvára. Ennek az országnak a kiaknázása nemcsak a nemzeti vagyon legelsõ forrása, de egyidejûleg Angliának legnagyobb erkölcsi ereje is. Valóságban Angliának Írország felett való uralkodásait jelenti.

Az angol arisztokrácia tehát fõképen Írország segítségével képes hatalmát Angliában is fenntartani. Elleniben mihelyt az angol hadsereget és rendõrséget Írországból visszavonnák, azonnal kitörne ott az agrár-forradalom. Az angol arisztokrácia bukása Írországban szükségképpen maga után vonná annak bukását Angliában is. így lehetne az angol proletár-forradalom elsõ feltételét elérni."

Ennek az idézetnek a folytatása már azonos Mrs. Webster idézetével. Gorter, miikor Marxnak ezeket az állításait fejtegeti, azt mondja, hogy míg az ír viszonyok Marx ideje óta megváltoztak, az, amit az I. Internacionáléról mond, "változatlanul fennáll, még pedig százszor inkább a HL Internacionáléra nézve. A III. Internacionálé kötelessége, hogy

mindén lehetõ eszközzel elõmozdítsa Írország felszabadulását".

"Az angol munkásság kezébe, van letéve Írország sorsa", mondja befejezésül Gorter. "Az angol munkásságnak Lenin és az orosz bolsevikiek példáját kell követnie, akik, hogy forradalmat szítsanak égesd Oroszországban, Finn- és Lengyelország és a balti államok függetlenségét követelték. A brit munkásság álláspontja Írország ügyében a brit forradalom hõmérõje." (Workers Dreadnought, 1920 május 8.)

Trockij óta Lenin és Hermann Gorter állandóan hangoztatják a brit birodalom felosztásának szükségességét. Nyomaikban jár a bolsevista és forradalmi sajtó. A Szocialista Munkáspárt glasgow-i lapja, a Socialist 1920 június 17-én az ír zavargásokat tárgyalva, a következõket írja:

"Az ír kérdés lesz egykor az a szikla, amelyen a brit birodalom, a világ rablóinak és mészárlóinak ez a legnagyobb szövetkezete, hajótörést fog szenvedni. A brit birodalom feloszlása, mint a világkapitalizmus központjának és védvárának a megsemmisítése az a szükségszerû elõzmény, mely a munkások világforradalmát sikerre vezeti. Mi, a Szocialista Munkáspárt tagjai Nagybritanniában, legjobb tehetségünk szerint azon dolgozunk, hogy felébresszük a brit munkásságban azoknak a kötelességeknek a tudatát, melyekkel Írországnak tartozik . . . Az ír munkásosztály sikere a mi sikerünk."

Az utolsó évtizedben feltûnõ változás mutatkozott az írek céljaiban és eljárásaiban. A brit birodalom elleni küzdelmet újabban sokkal veszedelmesebb és ravaszabb elmék vezetik és az ember önkéntelenül arra gondol, hogy az igazi mozgató erõ az ír önállóságot nem tekinti végcélnak, hanem csak eszköznek, melynek segítségével világszerte anarchiát fog elõidézni. A múltban Írország az angol kormányra panaszkodott, de legalább elismert egy olyan megoldást, amely szerint tagja maradt volna a brit birodalomnak. Írország mai már teljesen él akar szakadni a birodalomtól és midõn függetlenségéért küzd, egyúttal a társadalmi rend felborításán is dolgozik. A parlamenti agitációval együtt elmúlt a szórványos lázadások ideje. A Sinn-Fein mozgalom, mely egykor az intelligens osztályok mozgalma volt, ma már elmerült a szervezett ír munkásmozgalomban és a szociális forradalmárok egyesültek a nemzetközi bolsevizmus és anarchia zászlója alatt.

Érdekes tanulmány azoknak az eszközöknek a kutatása, melyek ezt a változást elõidézték. James Connolly, aki az ír elégedetlenség politikájába belevitte a szociális forradalom filozófiáját, volt ennek a változásnak egyik fõokozója. 1903-tól egészen 1910-ig Connolly Amerikában tartózkodott és ott - Dawson fent idézett könyve szerint - León befolyása alá került. Lenin Leonnak egyik tanítványa volt Connolly érdeme, hogy Mr. de Blacam avval dicsekedhetett, hogy a bolsevizmus Írországban született és maga Lenin is elismeri, hogy sokat köszönhet annak az ír lázadónak, akit az 1916-iki lázadás után kivégeztek. Ez a körülmény ismét megdönthetetlenül bizonyítja, hogy a világ bármely részében elõforduló zavargások egységes vezetés eredményei.

Az ír mozgalom már jóval Németország bukása elõtt lépett összeköttetésbe a bolsevizmus fõpapjával és kész volt szerepét a világ-összeesküvésben eljátszani, még mielõtt Németország, bukása következtében, képtelenné vált mozgalmait támogatni. Connolly a "Világ Ipari Munkásai" szervezetének megalapítója volt Amerikában. Mint ilyen, természetesen megismerkedett azokkal, akik az orosz forradalmat elõidézték. Ott tanulhatta meg, hogy a "félelmetes szekta" saját céljai elõmozdítására terjeszkedik az egész világon.

A nagy ázsiai összeesküvés és az ír mozgalom között Liam Mellowes az összekötõ kapocs. Ez az egyén hozta létre Amerikában a nyílt szövetséget az orosz bolsevizmus és a Sinn-Fein szervezet közt. Az 1916-iki lázadásban Mellowes Gailway grófságban egy forradalmi csapat parancsnoka volt Veresége után megszökött és pedig valószínûleg Németországba. Késõbb Newyorkban találkozunk vele, ahol közös munkát folytat egy német ügynökkel. Ekkoriban azon dolgozott, hogy 1918 tavaszára újabb forradalmat idézzen élõ Írországban. Ez a kísérlete nem sikerült A mi szempontunkból felette jelentõs egy másik vállalkozása is, mellyel pénzt közvetített Törökországba és Amerikában titkos török szervezetet alapított Érdekes volna megtudni, hogy ez a szervezet, melynek létesülése késõbbi keletû, mint Amerikának a háborúba való beavatkozása, megszûnt-e azóta, vagy létezik-e még és felelõs-e azért az állandó propaganda-áradatért, mely Amerikából Ázsiába veszi útját.

A Sinn-Fein-szervezet háborús szerepét felesleges bõvebben tárgyalnunk. Közismert tény, hogy Írországban német pénz táplálta a lázadásokat. Casement sötét alakja állandóan emlékeztet az árulásra, mely ott dolgozott Írország régóta bebizonyította, hogy jó anyagot szolgáltat a világforradalomhoz, és hogy a zavargás felidézõi mindig számíthatnak reá A "félelmetes szekta" nem kívánhatott jobb szövetségest, mint az 1850-iki Szalag-lovagokat, akik karjukon szalagot viseltek és akiknek szívébe a Szalag-eskü szaval voltak vésve:

"A Mindenható Isten és ezen testvér jelenlétében esküszöm, hogy inkább elszenvedem azt, hogy jobb kezemet testemrõl levágják és a börtön ajtaja elé dobják, semhogy egy testvéremet eláruljam, vagy megcsaljam. Kitartó leszek és nem fogok kímélni senkit, sem a bölcsõt, sem a mankót; nem fogom meghallgatni sem a kisdedek sírását, sem az aggastyánok jajveszékelését de Jakab király példáját követve, térdig fogok az Orange-isták vérében gázolni."

Ez az eskü méltán foglalhatna helyet a Cion Vénjei jegyzõkönyveiben. És mikor Dawson mint "páratlanul forradalmár, lelkiismeretlen, titokzatos, könyörtelen, a kisdedek és aggastyánok jajveszékelésével szemben süket" szervezetet írta le a Szalag-Társaságot, olyan mondatot jegyzett fel, melyet ugyanily joggal alkalmazhatnánk azokra a világszerte elterjedt társaságokra, melyekrõl írtunk.

Németország bukása után, mikor a lázadó Írország már nem várhatott tõle segélyt, természetes volt, hogy a Sinn-Fein az orosz bolsevizmussal keresett kapcsolatot A tárgyalásokat Mellowes vezette Amerikában, kinek mûködésérõl már elõzõleg beszéltünk és kívüle Dr. Mc Cartan, a Sinn-Fein "követe" az Egyesült Államoknál. A bolsevikiek kiküldöttje Martens volt és létrejött közöttük az offenzív szövetség. Dr. Mc Cartan a következõ proklamációt adta ki:

"Az ír köztársaság négy millió fokosa; aurádon felszabadulásáért küzd, örömmel üdvözli az orosz szocialista federált szovjet-köztársaság szabad embereit és kéri segítségüket. Az írek között, - akik az ír köztársaság megalapításáért magukra hagyatva küzdenek a brit megszálló hadsereg ellen, - és az oroszok között, testvéri érzések vannak, melyeknek alapja a közös célért elszenvedett közös fáradság."

A Sinn-Fein mai programja azonos a moszkvai Internacionálé programjával, melynek célja a proletárdiktatúra, a jelen kormányformák megszüntetése és a magántulajdon kisajátítása. Ezt bizonyítják a következõ párhuzamos idézetek, melyeket a Northumberlandi hercegnek 1920 július 7-én, az angol parlament mindkét háza tagjai elõtt tartott beszédébõl merítünk:

Sinn-Fein 1918. és 1919.*/*) Az 1919- februárjában Bernben tartott nemzetközi munkás- és szocialista-kongresszus elé terjesztett jelentésbõl./

"Az összes munkások egy Unióba sorozandók, mely Unió szervezett proletárságot alkot. Fel kell állítani a Daily Eireann-t, amely az ír nép rendesen megválasztott képviselõinek tanácsát képezi. Ez a tanács alkotja ténylegesen, ép úgy mint jogilag a nemzeti kormányt Forradalmi törvényszékek felállítása és a pereknek a brit törvényszékektõl kényszer alapján való visszavonása. Egy olyan kilátásba helyezett, de még meg nem valósított táblának a felállítása, mely a helyi kormányzásért a helyi ítélõtábla helyett felelõs.

Az ír önkéntesek szervezésével és az ír köztársasági hadsereg létesítésével ezen rendelet Írországban megvalósítottnak tekinthetõ.
Az ország gazdagságának minden természetes forrását a nemzet részére kell birtokba venni. Az ír munkások számára ki kell vívni munkájuknak egész hasznát, annak tulajdonát és ellenõrzését Minden hatalom és kiváltság, akár társadalmi, akár politikai, melynek tulajdonát nem az ír nép szabad akarata adományozta, eltörlendõ.

Támogatni kell minden nemzet munkásosztályát felszabadulásáért folytatott küzdelmében."

A III. Internacionálé.

"Azonnali általános proletárdiktatúra, mely magában foglalja a kormányzatnak birtokbavételét, melynek helyébe a proletárhatalom lép. Ennek feltétele a munkásosztályt szolgáló intézmények legfõbb hatalomként való felállítása és az az elv, hogy minden jog a dolgozókat illeti és semminõ jog sem illeti a nem dolgozókat. E célból fel kell függeszteni az összes burzsoá bíróságokat és helyükbe proletár-törvényszékeket kell állítani. Az állami tisztviselõk el-távolítandók és helyükbe a proletárok intézõ szervei nevezendõk ki.

A burzsoázia lefegyverezése és a proletariátus általános fel-fegyverezése a forradalom biztosítása céljából.
A proletárdiktatúra, a töke kisajátításának és a magántulajdon felfüggesztésének közvetlen elõidézõje. A termelõeszközök az egész nemzet tulajdonába mennek át

Az alapelv az egyes országok mozgalmait alárendelni a világforradalom érdekeinek."

A bolsevista program elfogadása a Sinn-Fein mozgalomra nézve tõkét jelentett. Hét év elõtt majdnem csõdöt mondott Ma újságok vannak tulajdonában, van hadserege és még gyilkosait is automobilon utaztathatja. 1919 április havában Helsingforsban feladott sürgöny megadja a magyarázatát ennek a hirtelen meggazdagodásnak. "A szovjet-népbiztosok ... havi ötszáz millió rubelt szavaztak meg a külföldi propaganda céljaira. A februárra -szóló elsõ ötszáz millió rubelt Írországba küldték a Sinn-Feineknek."

Magától érthetõ, hogy az angol bolsevikiek kinyújtották segítõ kezüket az ír csatornán túl, hogy elõmozdítsák azt a mozgalmat, mely nagyszerû harcias szervezetével mindenben megfelel az õ céljaiknak. Smilly, - akirõl Lenin hízelgõ szavakban emlékezik meg, - táviratában arra törekedett, hogy a Sinn-Fein mozgalmat szembeállítsa az "átkozott reakciós kalmárával"; megígérte, hogy, a Munkáspárt tömegei fognak hozzá csatlakozni, mert szintén tagjai a világszerte elterjedt nagy összeesküvésnek. Megüzente nekik: "A ti harcotok a mi harcunk; jertek át és segítsetek." A bolsevista brit sajtó felkarolta ezt az eszmét és a következõ idézetek bizonyítják majd, milyen szoros szövetséget kötöttek a brit

bolsevikiek az írországi Sinn-Feinekkel:

"Minden öntudatos párt tudja, hogy a világproletariátusnak a kapitalizmus elleni harcában a brit kormány képviseli a legszélsõbb reakciót. Nagybritannia viseli a harcot Oroszország ellen, Nagybritannia áll Horthy mögött Magyarországon, Nagybritannia támogatja a junkereket. Általánosságban beszélve, a brit birodalom felfordulása óriásit fog lendíteni a világforradalom ügyén. Ezért támogatást érdemel bármilyen nép, vagy osztály, amely a brit reakció ellen küzd. Írország, Nagybritannia legközvetlenebb szomszédja lázadásban van és minden kegyetlenség és üldözés dacára erõsen tartja magát."
1920 július 8-án így ír a Szocialista Munkáspárt lapjai a Socialist, mely a moszkvai Internacionálé-hoz kapcsolódik.

A brit szocialista párt (London) 1920 április 22-én a következõ kiáltványt adta ki a Call nevû lapban:
"Önök egy ír köztársaság létesítését kivánják. Úgy legyen. A brit munkásoknak nincs semmi ellenvetésük. Csak az imperializmustól ittas és jólétben elmerülõ brit uralkodó osztály, tagadja meg az önök követeléseit - ahogy megtagadja Egyiptom és India népének hasonló követeléseit A brit Szocialista Párt elítéli a brit kormány durva eljárását Írországgal szemben... És a brit Szocialista Párt kötelezi magát, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel elõ fogja segíteni az írek nemzeti önállóságra irányuló törekvéseit."

A skót munkásbizottságok lapja: a Worker, mely szintén a moszkvai Internacionáléhoz csatlakozik, 1920 július 17-iki számában egy Sinn-Fein-i részérõl felhívást közöl az Angliában élõ írekhez:
"Tekintsétek a jövõben a brit ipari központokat katonai szempontból, mintha a mi küzdõ frontunk elõõrsei volnátok. Gondoljátok meg helyzetetek fontosságát és hatalmatok jelentõségét, mely a termelõ gépezetben mint ék szerepelhet. Nagy. segítségünkre lehettek, hogyha azt a gépezetet amely Nagybritanniát életszükségleteivel ellátja, megbénítjátok, vagy szükség esetén elpusztítjátok. Ennélfogva foglaljatok helyet a munkások bizottságaiban."

A Call 1920 június 10-iki számában vezércikket közöl Thomasról és az ír vasutasokról, melyben többek közt azt írja:

"Vegyétek tekintetbe az ír helyzetet! A legrútabb és a legnagyobb megvetésre méltó zsarnokság nyílt lázadásba kergette az ír népet Az ír nép ellenszegül angol gazdáinak. Megengedem, hogy az írek féktelenek és lelkiismeretlenek a szabadságért való küzdelmükben, melyrõl már évszázadok óta álmodnak. De igazuk van . . . Anglia képviseli most, amit régebbi idõben az osztrák, orosz és spanyol zsarnokság képviselt. Kizárólagosan kardjával uralkodik Írország felett. Kötelességük tehát az ír vasutasoknak, hogy megtagadják a seregek szállítását stb. Gyáva kutyák lennének, ha nem mernék megtenni és minden tisztességes angolnak kötelessége, hogy bennünket teljes erejével támogasson."

Hasonlóan világos a Worker 1920 április 24-iki vezércikke:
"Jöjjetek munkástársak, mozduljatok meg! Részt kell vennünk a küzdelemben, mert mindaddig sem Írország, sem mi nem leszünk szabadok. Csak akkor leszünk igazán emberek, mikor megtisztítottuk a földet a kapitalista militarizmustól. Felelõsek vagyunk az atrocitásokért, míg megakadályozásukért meg nem mozdulunk. Tegyük félre a szerszámainkat és pusztuljon Anglia mindaddig, míg Írország sérelmeit nem orvosoltuk."

A brit Szocialista Párt végrehajtó bizottságának egyik tagja, Tom Quetch, a Call 1920 április 29-iki szalmában nyílt levelet intéz egy fiatal elvtárshoz, melyben felszólítja õt, hogy:

"Emlékezzél az 1848-iki szabadsághõsökre; gondolj a francia kommün embereire; gondolj a chicagói mártírokra, gondolj Marxra, Bebelre, Jaurésra, Liebknechtre, Willdam Morrisra, Jim Connollyra, Debsre, Leninre, Luxemburg Rózára és Kun Bélára - gondolj mindazokra, akik annyit áldoztak az emberi boldogságért és szolidaritásért - dolgozzál, iparkodjál és szükség esetén küzdj a szocialista világköztársaság érdekében."

Csak röviden vázolhatjuk a bolsevista összeesküvõk tevékenységét Dél-Afrikában, Ausztráliában és Canadában. Johannesburgban és Capetownban két orosz hirdette a világforradalmat és mivel oroszul beszéltek honfitársaiknak, a hatóságok nem értették meg mindjárt propagandájuk jelentõségét. Fáradozásaiknak elsõ eredménye a johannesburgi sztrájk volt, melyrõl a vezetõk azt hirdették, hogy az általános forradalom elõhírnöke.

Miljukov: "A bolsevizmus, mint internacionális veszély" címû könyvében elmondja, hogy mikor ez a két orosz forradalmár a hatóságok felszólítására hajóra szállt, hogy elhagyja Dél-Afrikát, az egyik orosz, kinek neve Lapinsky volt, azt mondta a búcsúztató forradalmároknak, hogy az orosz bolsevisták a világforradalom elõharcosai és eljön a nap, amikor diadalmasan fognak visszatérni.

Azok az eszközök, melyeket a világforradalmi, gondolatok terjesztésére Ausztráliában használtak, jellemzik az egész mozgalmat. A bolsevista tanokat kis csoportokba osztott titkos társulat terjesztette. Meg kell jegyeznünk, hogy az összeesküvõk mindenütt álneveket használnak, ami nemcsak a biztonság kedvéért történik, de azért is, hogy a faji eredet nyilvánvaló nyomait elrejtsék mögéjük. Mint már említettük, a francia forradalom titkos vezetõi maguk választották ki álnevüket és csak kivételképpen akadunk olyan orosz bolsevikire, aki saját neve alatt szerepel és nem keresett olyan nevet, mely mögé elrejtheti családi és faji eredetét. Ausztráliában ugyanerre a rendszerre akadunk. A titkos társaság-tagjai álnevek alá rejtették kilétüket és propagandájukat gépen írt, aláírás-nélküli röpiratokban terjesztették. Tevékenységük eredménye heves tüntetés volt, mely Brisbane-ban véletlenül a bolsevikiek vereségével végzõdött. Kezük munkája azonban érezhetõ maradt az ipari nyugtalanságban, mely a tüntetést követte.

A közönség elõtt ismeretesebbek az "erõszak és kétszínûség programjának" Canadában elért eredményei, hol a mozgalom az Egyesült Államok erõteljes forradalmi szervezetével áll szoros kapcsolatban. Toronto három bolsevista társasággal dicsekedhetik, melynek tagjai 90 százalékban idegenek és ezeknek az idegeneknek 75 százaléka orosz. A winnipegi lázadások azt bizonyítják, hogy a bolsevista propaganda nem marad hatás nélkül a nyugaton. Ezt a lázadást az északnyugati lovasrendõrség, mely tudja, hogy az erõt hogyan kell használni, amikor szükség van rá, energikus fellépésével és a megbízható polgárság fegyveres segítségével leverte. Még ideiglenes sikert sem tudott volna elérni, ha egyidejûleg a háború rokkantjai nem tüntettek volna, bár egészen más irányban, saját céljaik eléréséért. A canadai bolsevista vezérek közt nagyon sok az orosz és a zsidó és az új evangélium, amelyet hirdetnek, a "Vallás, a Kormány és a Kapitalizmus átkozott háromságának" felborítása. Ez a mondat legkifejezõbb összefoglalása azoknak a tanoknak, melyeket a jegyzõkönyvek szögeznek le azzal a céllal, hogy minden nemzetnek hirdettessenek és hogy általa a "félelmetes szekta" az anarchia közepette magához ragadhassa a világhatalmat, mihelyt elérkezik annak az ideje.

XV. FEJEZET.

Nyugtalanság Nagybritanniában.

A talaj elõkészítése. - A munkásmozgalom nevelésügye. A Marxizmus tanulmányozása. - Az ifjú proletártanulók Internacionáléja" és az "Ifjú Szocialista Szövetség." - Forradalmi állapot elõidézése. - Moszkva utasításai.

Az átlagos angol olvasót nem érintették mindennapi életében a világforradalmi mozgalmak. Orosz- vagy törökországi forradalmak, vagy, a békekonferencia csõdje, de még a véres ír zavargások sem befolyásolják mindennapi életét annyira, mint például egy német légi támadás. A tárgy, azonban, melyet most megbeszélünk, közelrõl érdekli minden brit honpolgár zsebét és ambícióját. A fegyverszünet óta a tõke és munka közt felmerült ellentét, a munkásság folyton fokozódó követelése a bérek emelése és a munkaidõ leszállítása iránt, nagy kihatással volt minden angol szórakozására és üzleteire. A brit fölénynek fõoszlopa ipari túlsúlyunk volt. Ebben a fejezetben tehát azt fogjuk megvizsgálná, hogy a, brit fölény, elleni indított támadások mennyiben tulajdonítandók külsõ befolyásoknak és mennyiben a "félelmetes szekta" hirdette "erõszak és kétszínûség programjának?"

A brit munkás látóköre természeténél fogva nem terjed a szigeteken túl. És a "félelmetes szekta" csakis idegen befolyás segítségével volt képes lelkületét a kontinentális forradalmárok lelkületével egy színvonalra hozni. Ez a külföldi befolyás többnyire rejtett, habár az is megesik, hogy a brit munkásvezérek nyíltan fitogtatják az orosz bolsevisták szövetségét a világ elõtt. Komikus példája ennek a fitogtatásnak az az eset, mikor a szovjet hadiérmét átnyújtották Róbert Williamsnek, a Közlekedési Munkások Szövetsége titkárának. Elhihetjük, hogy a moszkvai hatóságok ugyanilyen szívesen adományozták volna ezt az érmet Smilie-nek, aki oly nemesen küzdött a bolsevista ügyért.

Jelenleg Anglia-szerte kísérlet történik a "forradalmi helyzet" megteremtésére.. Az elõbbiekben bizonyítottuk a titkos befolyások állandóságát, melyek a felszín alatt intézik a forradalmakat. Ez a tény gyakran elkerüli a közönség figyelmét. Minden forradalmi kitörést elszigetelt jelenségnek tekint, mely semminemû összefüggésben sincs a múltak hasonló eseményeivel. Okát a mai társadalmi rend állapotában keresi. A jelen forradalmárjainak követeléseit és eljárásait teljesen az új kor elõrehaladott gondolkozásmódjának tulajdonítja, habár erkölcsi és társadalma téren nem tekinthetõ egészen haladásnak. Az orosz bolsevikiek és a brit munkásmozgalom balszárnyának a vezérei azonban nem új és korszerû tanoknak a szószólói, nem a jobb nevelés eredményei, nem a munkások "felébredt lelkiismerete", amint Frank Hodges nevezi. Ellenkezõleg, az internacionalisták a világforradalmárok több mint százéves tanait tálalják fel a proletariátusnak.

Ha meg akarjuk érteni a forradalmi mozgalmat Nagy-Britanniában, mindenekelõtt figyelembe kell vennünk, hogy a szocialista alakulatok egy-kettõ kivételével internacionalista szervezetek, melyeknek célja, eljárása és jelszavai idegen forrásokból, - javarészt a közép- és kelet-európai zsidóságtól erednek. Sohasem fogjuk igazán megérteni az u. n. brit szocializmust, ha ezt a tényt szem elõl tévesztjük. Ez a kulcsa mindannak, amit különben nem tudunk magunknak megmagyarázni. És mindazok, akik nem ismerik az úgynevezett szocializmus kiágazásait, nagyon nehezen fogják azokban a mozgalmakban,

melyek látszólag brit eredetûek, ezt az idegen befolyási észrevenni. Növeli ennek a nehézségét még az a tény, hogy a forradalmi szervezetek ismert vezérei országunkban rendesen brit születésûek.

Miként sok esetben a kontinensen vagy az amerikai munkásmozgalmakban, az internacionális zsidó itt nem mint vezér jelenik meg. A brit munkás nem igen engedi, hogy idegen fajú ember vezesse. De erre nézve is vannak kivételek. Ilyen kivétel volt a clyde-i sztrájk 1919 január havában, mikor a sztrájk vezére egy lengyel-zsidó szabó volt. És ha a brit Munkás- és Szocialista Párt balszárnyát tanulmányozzuk, azt látjuk, hogy brit-ellenes érzelmek uralkodnak felette. Ezeknek az érzelmeknek eredetét pedig idegen befolyásokra vezethetjük vissza, melyek a kontinensen és Amerikában mûködnek.

Ha a Nagybritanniában és a birodalom más részeiben tervezett forradalmat tanulmányozzuk, mindenekelõtt ki kell emelnünk az összefüggést, mely a német zsidó Karl Marx tanai közt és a brit forradalmi szocialisták és szindikalisták eljárása között van. A XIX. század végén és a jelen század elején a szocializmus brit vezérei még alig álltak Marx Írásainak hatása alatt. Róbert Blatchford például bevallja, hogy sohasem olvasta Marx "Tõke" címû könyvét. Hyndmant tekintették a marxizmus legjobb elõadójának. Azonban a modern Marxisták megbízhatatlannak tartják, mert "szociális hazafi". A legújabb korig tehát a szocializmus Angolországban sokkal inkább angol volt céljaiban és eljárásaiban, mint internacionális vagy marxista szocializmus. Azonban közvetlenül a háború kitörése elõtt vált észlelhetõvé, hogy a munkásmozgalom fiatalabb tagjai a marxista szocializmus felé kezdtek hajlani és ennek következtében az internacionalizmusra és- forradalomra törekedtek. A fegyverszünet óta ez a balfelé hajló mozgalom tetemesen megnövekedett és a marxista közgazdasági iskolák és tanfolyamok állandóan szaporodtak. Száz és száz munkás hallgatja ezeket a tanfolyamokat, melyeken az "osztályharc" etikáját és a forradalom szükséges voltát tanítják.

A Ruskin College-ben a Marxisták ilyen irányú "nevelés"-re vonatkozó követelése idézte elõ a szakadást, ami al munkáskollégiumok alapítására vezetett, amelyeket most a vasutasok nemzeti szövetsége, a dél-wales-i bányászszövetség és az újonnan alakult postás-szövetkezet tartanak fenn. Ez az úgynevezett népnevelési mozgalom a (legtevékenyebb bolsevista szervezetek egyike Angliában. A kollégiumok vezetõi majdnem mind bevallottan bolsevikek és egyúttal a moszkvai III. Internacionáléval kapcsolatos társaságok tisztséget viselõ tagjai.
Ezekben a munkás-kollégiumokban és a helyi gazdasági tanfolyamokban fõképpen a marxizmust tanítják és azt a különleges internacionalizmust, vagy jobban mondva antipatriotizmust, amely az angliai forradalmi mozgalmak eredménye.

Közvetlenül a háború kitörése elõtt tárgyalások indultak meg "ifjú proletár tanulók internacionáléjának létesítésére. Ennek az internacionális szervezetnek a létesítésében leginkább a németek vettek részt. A német szociáldemokraták szolgáltatták volna a terv kiviteléhez szükséges pénzt. Itt Angolországban, beleértve német és orosz zsidókat, fõképen a marxisták érdeklõdtek a terv iránt. Az 1914 augusztus havában jelzett internacionális kongresszuson kellett volna ezt a tervet nyilvánosságra hozni. De a háború megakadályozta a kongresszus létrejöttét. Jelentõségteljes az a tény, hogy azok az angolok, akik ez ügyben a németekkel: tárgyaltak, a háború kitörésekor tevékeny részt vettek különféle német-barát és defetista társaságok munkájában és ennek következtében közülük sokan bajba keveredtek a hatóságokkal.

A proletariátus internacionális nevelésének tervezete, - amely német eredetû, - a következõ pontokból áll:
"1. Azoknak a szocialista- és munkáskollégiumoknak internacionális szövetsége, amelyek a kapitalizmus végváraitól: Egyháztól és Egyetemektõl függetlenül és nem velük szövetkezve, tisztán csak a munkásosztály szervezeteitõl függnek.
2. Egy munkás-tanulók internacionális szövetségének létesítése, melyben nem a munkásvezér vagy az ilyen "vezetõk" nagybizottsága volna a vezetõ, hanem maguk a munkástanulók, õk irányítanák az internacionális szocializmus tanulmányozását.
3. Internacionális utazási stipendiumok létesítése, hogy kölcsönös eszmecsere révén az internacionális szocializmus tanítása a különbözõ országokban lehetõvé váljék és ezáltal megkönnyíttessék a munkás-tanulók - ifjak és leányok - részére irtás országok tanulmányozása és így az otthoni szervezetek tájékoztatása.
4. Internacionális szocialista könyvtár létesítése, mely a munkás-tanulók rendelkezésére bocsátaná az internacionális szocializmusról idegem nyelveken írt legjobb szakmunkák fordítását. Ezzel a könyvtárral kapcsolatban nemzetközi nevelési folyóiratot kell kiadni, amely a nevelésügynek a különbözõ országokban való fejlõdését mutatná be."

A háború megakadályozta ennek a tervnek a keresztülvitelét és ma Németország nincs többé abban a pénzügyi helyzetben, hogy megvalósíthatná. Jelenleg tehát az a törekvés mutatkozik, hogy a III. Internacionálé vegye át ezt a tervet a szovjet-kormány vezetése és ellenõrzése mellett. Oroszországból visszajövet a munkásság kiküldöttjei erre vonatkozólag levelet hoztak Csicserintõl, amelyben megígéri, hogy a terv megvalósításának lehetõségét megfontolás tárgyává fogja tenni. Csicserin levelét Mrs. Bridges Adamhoz intézte, aki a szocialista munkáspárt hivatalos lapjának, a Socialist-nak írt cikkében állítja, hogy néhány hónap elõtt, az orosz béke létrejöttének esetére, azt tervezték, hogy Nagybritanniából, a Marxista munkás-kollégiumokból körülbelül 200 tanulót - köztük többet a dublini James Coranolly munkás-kollégiumból - kiküldenek Oroszországba, míg másokat Olaszországba, Németországba és Svájcba.

Mrs. Adams továbbá azt is mondja, hogy a kiküldések költségeinek fedezésére, a malommunkásnõbõl írónõvé vedlett Mrs. Ethel Carnie Holdsworth gyûjtést indított, melynek eredményétõl 2000 fontot remélt.

"Ha azonban nem sikerülne ezt az összeget Nagy-Britanniában összegyûjtenie, nemzetközi felszólítást fog kiadni. Oroszország részérõl bõkezû támogatásra számíthatunk, mûhelyt azokat a nehézségeket eltávolították, melyekrõl Csicserin írt. Sõt remélhetjük azt is, hogy szükség esetén hajót fognak a tanulókért küldeni és Oroszország viselni fogja a misszió összes költségeit. Az elvtársak be fogják látni ennek a mozgalomnak nagy jelentõségét." Mrs. Adams ezek után annak a reményének ad kifejezést, hogy az ifjú proletártanulók internacionáléja, mint a "moszkvai vagyis III. Internacionálé kiegészítõ része" fog mûködni. Kívánja, hogy Csicserin politikája támogatásban részesüljön, mely odairányul, hogy a "mi szocialista munkás-tanulóinkat összehozza az orosz tanulókkal. Komoly propagandával kell õt támogatni a gyárakban, a bányákban és a munkásszervezetek minden szakcsoportjában. Nincs az a misszió, amelyet Oroszországban szívesebben látnának, mint egy angol proletár-tanuló missziót. Az orosz szocialisták teljes mértékben megértik a munkásság internacionális szolidaritásának jelentõségét és a fiatal brit munkásokon nem fogják megbosszulni azokat a pokoli bûnöket, melyeket a brit imperializmus az orosz szovjet ellen elkövetett... Éljen a-Vörös Internacionálé ifjúsága!"

A fenti megállapításból kitûnik, hogy azt a vezetõ helyet, melyet eredetileg a német szociáldemokratáknak szántak, a szovjet kormány fogja elfoglalni, mely teljesen zsidó

kezekben van. Tehát Nagy-Britanniában és más országokban is az fogja irányítani a munkásmozgalom "nevelésügyét". Azonban az ellenõrzõ hatalom mind a két esetben az internacionális zsidóság kezében volna és tudvalevõ, hogy a tanítás, melyben a munkások a közgazdasági tanfolyamokon és a munkás-kollégiumokban részesülnek, a nemzetközi szocializmus zsidó tekintélyeinek írásaiból és tanaiból származik.

Az "Ifjúszocialisták Internacionáléja" a bolsevizmusnak akarja megnyerni a munkásosztály fiait és leányait. A múlt évi decemberben Berliniben tartott internacionális konferencia azt a határozatot hozta, hogy ezentúl az "Ifjú Kommunisták Internacionáléjának" fogják nevezni, amely csatlakozni fog a moszkvai internacionáléhoz. Ennek brit szakosztálya az "Ifjú Szocialisták Szövetsége", melynek hivatalos közlönye, a Red Flag, - a Vörös Zászló, - tavaly májusban jelent meg elõször. Kiadója Nathan B. Whyoer. Londoni vezetõi a következõ brit hangzású nevekre hallgatnak: Saphire, Zeital és Troubman. A Red Flag elsõ számában A. Fineberg-tõl cikk jelent meg az ifjú szocialisták berlini konferenciájáról. Ezt a cikket az "ifjú Kommunisták Internacionáléja végrehajtó bizottsága"-nak egy Berlinbõl 1920 február havában keltezett levele követte. Ez a levél a következõ megállapítással végzõdik:

"Mint ahogy az orosz ifjúság a vörös hadsereg frontján védelmezi a szocialista köztársaságot, mint ahogy Németországban a Szocialista Ifjúság a forradalmi szocializmusnak zászlóvivõje, úgy fog az entente-országok proletár ifjúsága harcra kelni a burzsoá kormányok felborításáért és a kapitalista államok lerombolásáért és Végül a kommunizmusnak a proletárdiktatúra révén kivívott gyõzelméért".

A forradalom elõkészítése sok munkát igényel bármilyen országban is. Elsõsorban forradalmi állapotot kell teremteni és ha a társadalom természetes hajlamai nem mozognának ebben az irányban, igyekezni kell õket a forradalom útjára terelni. Nagy-Britanniában ezen dolgoznak a forradalmi szocialisták és szindikalisták. Az angol forradalmárok, egyetértve az idegen forradalmárokkal, kik többnyire mind internacionális zsidók, arra törekednek, hogy Nagy-Britanniában oly nagymérvû ipari krízist idézzenek elõ mely a forradalom kitörését elkerülhetetlenné tegye. Ez az angol forradalmi mozgalomnak legelsõ problémája. Hogy akarják ezt a krízist elõidézni?

Már többször idéztük a következõ jelentõség-
teljes szavakat: "Ínség és meggyõzés az a két erõ, amely az embereket tettekre bírja. Támassz Ínséget, kormányozd a véleményeiket és felboríthatsz minden fennálló rendszert, bármilyen szervezettnek lássék is".

Ez az egészséges forradalmi tanítás. Az egész marxizmus a jelen társadalmi rend teljes felborításán alapul. Marx tudta, hogy ezt az éhség révén lehet elérni. Az kergeti a tömegeket a forradalomba. Tanításának alapja az a tétel, hogy a kapitalista rendszer kifejlõdése állandóan növekvõ örvényt létesítene a gazdag és a szegény közt. Azt írta, hogy "a gazdag mindig gazdagabb lesz, a szegény mindig szegényebb és a középosztály egészen megsemmisül". Azt jósolta, hogy a munkások életviszonyai mindaddig rosszabbodni fognak, amíg végelkeseredettségükben forradalmat nem csinálnak. "Ekkor kondul meg a kapitalista rendszer halálharangja. A termelõk az ellenállhatatlan) hajtóerõ hatása alatt érvényesülni fognak, míg újra birtokukba nem veszik a termelés eszközeit, amelyektõl oly régóta meg voltak fosztva."

Marxnak ezeket a jóslatait az események meghazudtolták. Legkevésbé Nagy-Britanniában szenvedték el a munkások azt az ínséget, melyre feltevéseit alapította. Marx jövendölése

óta az angol munkás egészben véve nagyot javított gazdasági helyzetén. A forradalomnak, nemcsak Angliában, de az egész világon, melyet külföldi forradalmárok terveznek, legnagyobb akadálya a brit munkás relatív jóléte. Trockij és Herman Gorter, a Világforradalom szerzõje elismerik, hogy világforradalmi terveik nem sikerülhetnek addig, amíg fennáll az, egységes brit birodalom. Ugyanez volt Marx véleménye is.

A forradalom internacionális szervezõi két feladat megoldásán dolgoznak. Elõször, miképp tehetõ tönkre Nagy-Britannia ipari gazdagsága, másodszor, miképp bontható fel a brit birodalom egysége. Az elsõ célt úgy akarják elérni, hogy állandó sztrájkokat szítanak és addig követelnek béremelést, amíg, a munka felemészti az ipar egész hasznát. A második célt lázadások és zendülések szervezésével és támogatásával akarják elérni. Ennek a politikának siker esetén mindenesetre az volna az eredménye, hogy nagy szegénységet és szenvedést hozna a tömegekre és így elõállna a forradalmi állapot. Egyidejûleg a közvéleményt is úgy kell befolyásolni, hogy al létezõ társadalmi rend felborulása és olyan diktatúra felállítása váljék lehetségessé, amilyent az internacionális szocialisták kívánnak. A bolsevisták internacionális kiadványaiban, amelyeket Angliában is nagymértékben hoznak forgalomba, arra. vonatkozó indítványok vannak, miképp lehetne az ipart tönkre tenni, a birodalmat feloszlatni és a kormányzatot diktatúra alakjában a kisebbség kezébe játszani. Ezeknek a forradalmi törekvéseknek elõmozdítására mindenféle módszert ajánlanak.

Egy cikk írója a Worker-ben, a skót munkások közlönyében azt állítja, hogy:

"Nem kell arra gondolni, hogy mi - bár nagy a reményünk az ipari viszonyok javulására - ipari abszolutisták vagyunk, akik csakis az ipari szervezkedéstõl várjuk a munkásság felszabadulását. Radek szavait idézve: a "gyõzelmet azáltal kell kivívnunk, hogy a burzsoáziával a társadalmi élet minden terén naponta szembeszállunk. Ennek a küzdelemnek végeredménye egyenesen a forradalmi osztályharc, osztály osztály ellen." Mihelyt a harc erõsebbé fejlõdik, az ipari fegyvert más fegyverekkel kell felcserélnünk. Az állam, valamint a munkaadók ellen a többi fegyverrel együtt mindaddig a sztrájkot is fel kell használnunk, míg a kapitalista államot földre nem tiportuk és a munkások a proletárdiktatúra védelme alatt fel nem építhetik az új kommunista köztársaságot". (Worker, 1920 június 12.)

Hogy mit ért ez alatt a zsidó Radek, azt láthatjuk egy, cikkben, melyet õ nemrég a Call-ban közölt a brit szocialista párt lapjában amely párt tagjai Londonban legnagyobbrészt idegen zsidók, amirõl bárki meggyõzõdhetik, ha egy londoni gyûlésen részt vesz. Cikkében Radek azt állítja, ha Nagy-Britannia nem köt egyezséget a szovjet-kormány-nyal, akkor a bolsevikiek a brit birodalmat legsebezhetõbb pontján, Indiában fogják megtámadni. A Worker-bõl vett fenti idézet felkelti emlékezetünkben "Cion Vénjei"-nek azt a dicsekvését, hogy az osztálygyûlöletet elvetették a népek szívében.

Angliai forradalmárok, akik a moszkvai internacionális utasítások szerint dolgoznak, azt hirdetik, hogy a kapitalista rendszer nem heverheti ki a háború következményeit és állításuk támogatására idézik az amerikai marxista Ernst Kaim: A kapitalizmus napjainkban címû könyvét. Ez a könyv nagyon népszerû a marxista közgazdasági tanfolyamokban és rövid idõn belül meg fog jelenni az amerikai szocialista Charles Kerr olcsó kiadásában.

A fejlõdõ gazdasági krízis alatt a munkások kénytelenek lesznek fellázadni az egész rendszer ellen és azt saját hatalmukkal helyettesíteni. Itt kezdõdik a kommunisták szerepe. A munkásság a maga egészében, minden elõzetes tudatosság nélkül, fellázad a rendszer ellen, melynek nyomását érzi. A kommunisták feladata lesz a mozgalmat a proletárdiktatúra kikiáltása felé irányítani".
Angliában általánosságban követi a munkásság ezt a tanácsot. A Workers Dreadnought például 1920 július 17-én, a manchesteri gázsztrájkra vonatkozó cikkében így ír: "Szükséges, hogy a kommunisták mindenütt ott legyenek, ahol lázadások támadnak. Ott csináljanak propagandát és kommunista szellemben növeljék az elégedetlenséget".

Az író folytatólagosan megelégedését fejezi ki a sztrájk felett és megállapítja, hogy ez a munkáshatalom, "ha általános sztrájkra használnák fel, nemcsak béremelést érne el egynéhány vagy valamennyi munkás részére, hanem megteremtené az ipari világban a teljes proletáruralomnak valóságos és megérett feltételeit".

XVI. FEJEZET.

Az évszázadok intelme.

Forradalmi propaganda és szervezkedés. - Bolsevista sajtó Nagybritanniában. - Az évszázados összeesküvés bizonyítékai. - A kereszténység mint a bolsevizmus gátja.

Angolországban mindenfelé azt tapasztaljuk, hogy az internacionális forradalmárok nyugtalanságot és elégedetlenséget szítanak a munkások között. Lekicsinylik a tömegek értelmiségét és azt tételezik fel róluk, hogy a forradalmárok vezetése nélkül nem fejlõdhetnek helyes irányban soha. A közvéleménynek ez a megvetése teljes mértékben kifejezésre jut G. D. H. Colé The World of Labour, "A munka világa" címû könyvében. Lássuk a 34-ik lapot.

"Ha lehetséges nagyobb becstelenség egy probléma megítélésében és a tényekkel szemben nagyobb megtagadás, mint az, amelyet a kezdõ politikusnak tapasztalnia kell, akkor az a brit nagyközönség szûklátókörû voltában, önzésében: és szellemi közömbösségében található. Ha az ipari forradalom a munkásból közönséges termelõgépet csinált, a közönséget kizárólag fogyasztó tömeggé változtatta át, melynek lelkiismerete alszik és esze, - ha egyáltalában van, - mindennel inkább foglalkozik, mint a szociális kérdéssel. Angliában legalább is felesleges a közvéleményre hivatkozni, mivel az önös, korlátolt és bosszúvágyó".

Hogy miképpen lehet a munkásságot a forradalom felé irányítaná, azt a Call 1920. május 20-iki számában olvashatjuk, a "Kommunista szervezkedés" címû közleményben. A Call hivatalos lapja a brit szocialista pártnak és Csicserin, Litvinov, Fineberg és a szovjet-kormány más tagjai, mûködõ tagjai voltak a brit szocialista pártnak, mikor még Londonban éltek. Radek, Clara Zetkin (német spartakisták), Osinsky és sok más kontinentális zsidó forradalmár munkatársai voltak a lapnak. A párt csatlakozott a III. Internacionáléhoz, Leninnek az angol munkásokhoz írt levele pedig, melyet Shaw és Turner hozott át, a brit szocialista párthoz volt intézve és menlevelet tartalmazott írója szamára, melyet Marcel Rosenberg írt alá.

A megelõzõleg említett cikk azokat a módszereket tárja fel, melyeket a forradalmároknak

követniük kell, hogy a munkásmozgalmat elõkészítsék a közeledõ forradalomra. Az író a munkásszervezeteket úgy írja le, mint "kormánynélküli hajót az ellentétes áramlatok közepette. A kommunisták feladata a hajót kormányrúddal ellátni".

"A kapitalizmusról a szocializmusra való átmenet viharos idõszakában új kormányzási és termelési gépezetre lesz szükségünk. Nem volna-e lehetséges, hogy a szakszervezeteket, mint termelési gépezetünket és társalakulataikat, mint elosztó gépezetünk keretiét használnék fel erre a célra"?

"Szükséges, hogy minden szakszervezetben, minden helyi munkáspártban és minden társalakulat vezetõségében egy forradalmár-kommunista csoportot létesítsünk, mely közvetlenül a. párt helyi szervezetének tegyen felelõs, a munkások tömegét a kommunizmus felé terelje és készüljön arra a napra, melyen a mai társadalmi rend nem képes többé a nép követeléseit teljesíteni".
"Ezáltal fölhasználhatjuk a meglevõ munkás-szervezeteket a forradalmár proletariátus céljaira. Ezeknek a szervezeteknek a tevékenységébe a párt minden szakcsoportjának be kell kapcsolódnia és idõszakos jelentéseket tennie a párt vezérkarának, így a vezérkar valóságos idegközpontjává lesz a kommunista propagandának és rövid idõ alatt biztosítani lehet azt, hogy a szakszervezetekben és a munkáspártban minden végrehajtó és szervezõ tisztségre kommunistákat válasszanak".

"Egyidejûleg a toborzást oly szempontból kell vezetnünk, hogy bevonjuk a kommunista pártba a proletariátus virágát. És ha valamely szakszervezetbe egy tehetséges fiatalembert választottak meg titkárnak, vagy ügyvezetõnek, intenzív személyes propagandát kell vele szemben kifejtenünk és minden áron igyekeznünk kell õt eszményeinknek megnyerni. Ily módon, ha mi szolgáltatjuk a munkásosztály vezetõinek javarészét, természetes, hogy a kommunista párt fog vezetni a válságos idõben. Bárhol gyülekeznek munkások, hogy béremelésrõl vagy létfeltételeikrõl tárgyaljanak, támogatásukra készenlétben legyenek a kommunista elvtársak és vezessék rá õket összes panaszaik és szenvedéseik valóságos okára, hogy belássák, hogy csakis a kapitalizmus megbuktatásaitól remélhetik életfeltételeik állandó javulását ..."

"Annyi bizonyos, hogy a kommunisták és a forradalmárok holnap csakis abban az esetben irányíthatják majd a proletártömegeket, ha ma vezérszerepet vállalnak a meglevõ szakszervezetekben."

"Sorakozzatok, elvtársak!"

A Call-nak ugyanabban a számában Ottó Maschl tollából egy cikk jelent meg, melyet õ a Le Bulletin Communiste-bõl vett át, s amelyben õ a munkástanácsok szerepérõl beszél és azokat a "forradalom elõszobáinak" nevezi. "A munkástanácsok azok a próbakövek, amelyek, még ha nem is teljesen forradalmi érzelmûek, állandóan szítják a burzsoázia elleni gyûlöletet, mert õk a leghathatósabb élesztõi az osztályharcnak."

Ugyancsak ennek a lapnak 1920 április 29-iki számában Zetkin Klára leplezi le a forradalom szervezõinek céljait. Ez a zsidó írónõ, aki a német kommunista pártban Luxemburg Róza helyét foglalta el, cikkében leírja azt a haladást, amelyet az internacionális forradalmárok jelenleg tesznek.

"Olaszország felett dörög a közelgõ vihar; Franciaország egén villámok cikáznak át; zivatarok tombolnak Nagybritannia büszke birodalmában. Angolországban, Skóciában a

munkások egyre növekvõ tömegei egyesülnek a szocialista és kommunista zászló alatt. Írország, Egyiptom és India lázadoznak. Az. Egyesült-Államok bérrabszolgái tömörülnek a közelgõ osztályharcra, a sztrájkok mindinkább nagyobb és nagyobb körre terjednek ki, egyre komolyabbak tesznek és már-már forradalmi jelleget öltenek. A szövetséges hatalmaik közt a világháború zsákmányáért folyó diplomáciai viták következtében a nemzetközi helyzet mind válságosabb lesz és méhében hordozza a jövendõ háborút Itt is mind jobban kiélesedik és egyre keserûbb lesz a kapitalista rend és a munkásság közötti osztályellentét és osztályharc. A társadalom vulkánikus mélységébõl kiemelkedik a szocializmus és a kommunizmus."

A zsidó írónõ ezután azzal a felszólítással folytatja, hogy nem határozatokra, hanem tömegcselekvésekre van szükség.
"A munkásság és a burzsoázia közötti küzdelem most már nem elégszik meg azzal, hogy a kapitalista rendnek keretén belül reformokat létesítsen, hanem követeli magának a rendszernek a ledöntését és leigázását. A ma csatakiáltása: kapitalizmus vagy szocializmus és kommunizmus. Ne elégedjünk meg határozatokkal,; melyek papiroson maradnak, hanem a munkástömegek élõ, hatalmas cselekvésére van szükség."
Zetkin Klára cikkét azzal fejezi be, hogy felszólítja a brit munkásokat, csatlakozzanak a III. Internacionálé vörös zászlajához- és üdvözleteket küld nekik a "forradalomban úszó Németország" kommunistái részérõl.

A III. Internacionáléhoz csatlakozott glasgowi szocialista munkáspárt valamennyi Clyde-vidéki sztrájkot irányítja; lapja, a Socialist 1920 április 22-én felszólítást közölt az amszterdami kommunista iroda részérõl, melyben felhívja az angol munkásokat, hogy május 1-én lépjenek sztrájkba. Ez a felhívás kijelenti, hogy a "kapitalista rendszer alatt" az orosz szovjetköztársasággal "igazi békét" nem lehet kötni. "Az igazi béke Oroszországnak nem jelenthet egyebet, mint a világforradalom gyõzelmét." Majd felszólítja a többi országokat is, hogy törekedjenek szovjet-köztársaságokat létesíteni.

"Ezt a lelkesítõ célt tartsuk állandóan szem elõtt, ez irányítsa cselekedeteinket és tetteinket. Töltsük meg elménket forradalmi gondolatokkal. Készüljünk ellenségeink fegyvereinek megsemmisítésére... Mindezt csak úgy érhetjük el, ha állandóan harcolunk kizsákmányolóinkkal és ha ennek a harcnak általános forradalmi jelleget adunk. Ez a harc szakítást jelent a burzsoá civilizációval, a burzsoá erkölcsökkel, a burzsoá fölénnyel. Azt jelenti, hogy a munka a társadalmi és erkölcsi élet alapja... A burzsoá társadalom külsõ homlokzata még mindig megvan, de minden pillanatban széteshetik, bár valószínûleg hosszú és kemény harcba fog kerülni, míg a burzsoáziát végképp legyõzzük és a tömeg erkölcsét és értelmét úgy alakítjuk át, hogy képes legyen kommunista köztársaságot teremteni és abban élni. Meg lehetünk arról gyõzõdve, hogy minden legkisebb ok, bármily közömbös körülmény elegendõ arra, hogy az új forradalmi öntudatnak az egész világot betöltõ számtalan elemét egy új testbe tömörítse és nem várt erõvel való megnyilatkozásra bírva megújuló villongásokra és ígéretteljes felforgatásra ösztönözze a tömegeket... Megérett az idõ a kapitalizmus bukására és minden szélcsend váratlan, új szociális harcok elõjele tehet..."

Az "Amszterdami Iroda" ezeknek az érveléseknek a hatása alatt felszólítja a munkásságot, készüljön 1920-ban Szovjet-Oroszország érdekében a május 1-i sztrájkra.

A III. Internacionálé amszterdami irodájának végrehajtó bizottsága azoknak a külföldi befolyásoknak egyike, melyek legerõsebben hatnak az angol forradalmi társaságokra. Az iroda felhívásait rendesen D. J. Winkoopl, Henrietta Roland Holst és G. J. Rutgers Írják

alá. A Call 1920 április 1-én ennek az irodának egy hosszú kiáltványát közli a következõ címmel: "Német forradalom: felszólítás a brit, francia és belga proletárokhoz!" A kiáltvány, miután elítéli a szövetségeseket Németországgal szemben tanúsított magatartásukért, így folytatta:

"Entente-országok munkásai! Hirdessétek hangosan a német forradalommal való szolidaritásotokat! Kényszerítsétek kormányaitokat, vonják vissza csapataikat a megszállt területekrõl! Vasutasok! Tagadjátok meg csapatoknak, fegyvereknek, vagy muníciónak Németországba való számítását. Válaszoljatok valamennyien kormányaitoknak azzal, ha a német forradalmat akarnák letörni, hogy saját forradalmi tevékenységeteket fokozzátok és kiterjesztitek."

Ennek a felhívásnak az írói üdvözlik a brit proletariátust az oroszokkal szembeni tanúsított nagyszerû magatartásáért és megállapítják, hogy a különbözõ forradalmak marid egy nagy forradalomnak, a szociális forradalomnak részei. "Az európai forradalom sorsa most csak tõletek függ", így szólnak és befejezésül azt kiáltják: "Éljen a kommunista forradalom Németországban! Éljen a világforradalom, az általános szovjet-köztársaság!"

A skót szocialista tudakozó iroda lapja, a Data, 1920-ban, február havában dr. Hermann Gorter cikkét közli, melyben felszólítja a brit munkásokat, vegyék át az európai forradalom vezetését. "Szükséges, hogy az angol proletár helyezkedjék a nyugat-európai proletariátus élére. A világforradalom és az emberiség sorsa az angol munkások kezében van."

A brit birodalom ellen folytatott bolsevista propaganda egyik fõ támasza Morel, a hírhedt demokrata ellenõrzõ szövetség egyik tagja, ezzel a címmel ír cikket: "Miért és mi célból viselnek háborút Oroszország ellen?" Morel szerint a bolsevikiek ellen intézett brit támadást attól való félelem idézte elõ, hogy Oroszországban erõs szocialista állaim létesülhetnie.

"Egy nagy szocialista állam Európa területén véget vetne a brit birodalomnak. Birodalom - vagyis egyetlen idegen népnek uralma sok, nemzeti öntudattal bíró nép felett és szocializmus, össze nem egyeztethetõ fogalmak. Egyik kizárja a másikat. Azok az imperialisták, akik jelenleg a brit birodalmat kormányozzák és akik mérlegelik egy nagy szocialista állam gyõzelmes felülkerekedését a régi Oroszország földrajzi területén, - félig Európában, félig Ázsiában, - nem angol szempontból nézik a kérdést, mikor ennek megakadályozásán) dolgoznak, hanem a brit császárság szempontjából."

Morei továbbá azt állítja, hogy bár a brit tõkének nincs mit tartania az orosz szocialista állam megnövekedésétõl, mert Lenin hajlandó kereskedelmi elõnyöket biztosítani, ha Nagybritannia békét köt vele, a brit imperializmusnak azonban mégis félnie kell Szovjet-Oroszország fennmaradásától.

"A brit birodalom szíve Ázsiában lüktet - megjegyzem, nem az államról beszélek, hanem a birodalomról ... Az orosz elme megérti az ázsiai elmét. Képzeljük el Oroszországot, mint szocialista államot, külsõ ellenségeitõl megszabadulva, körülvéve fajilag idegen vagy politikailag szövetkezett kisebb államokkal, nemcsak Európában, hanem Ázsiában is. Ezek az államok teljes autonómiát élveznek; szocialista eszményektõl, irányítástól és szokásoktól vannak áthatva, melyeket olyan központ sugároz szét, hol a nevelés és tudomány a szépmûvészetek színvonalára emelkedett, hol a tudás kincsei, a kor felhalmozott tudománya mindenki elõtt nyitva van és hozzáférhetõ még a legszegényebb

polgár számára is. Képzeljünk el egy ilyen Oroszországot, és akkor pillantsunk a jelen viszonyok között Indiára, Perzsiára, Afganisztánra, Burmára. Szükséges-e még kérdeznünk, miért retteg a brit imperializmus ettõl a lehetõségtõl; retteg kimondhatatlanul, mihelyt a jövõbe néz."

Morel a következõkben azt mondja, hogy a brit: imperializmus ma sokkal keményebb és türelmetlenebb, mert fejébe szálltak a háborúban elért óriási sikerek. "Olyan militarista imperializmussá vált, amilyen azelõtt sohasem volt." Lenin és Trockij lerombolták a nyugati diplomácia tekintélyét és "a veszélyek, melyeket a jövõbeni látunk, oly fenyegetõek a fennálló rendre nézve, hogy a titkos hatalom orosz rombolóit le kell törni". Morel mindebbõl azt következteti, hogy a brit imperializmus azért küzd a bolsevizmus ellen, mert tudja, hogy ettõl a küzdelemtõl függ egész léte. Morelnek ezek az állításai emlékeztetnek Trockij és Radek állításaira, melyek az ázsiai brit birodalom megtámadására vonatkoznak.

"Cion Vénjei" mint célravezetõ eszközt használták fel "az anarchiát". Ezt a nézetet megerõsíti az a kiáltvány, melyet a III. Internacionálé végrehajtó bizottsága 1920 április 22-én Zinowjev aláírásával közöltetett a Call-ban. A kiáltvány megállapítja, hogy a forradalmi erõk Franciaországban, Amerikában, Angliában, Németországban növekvõben vannak és "anarchista-szocialista csoportok és olyan egyének, akik eddig ortodox anarchistáknak vallották magukat, a többiekkel együtt belekeverednek az általános áramlatba. A III. Internacionálé végrehajtó bizottsága örömmel üdvözli ezt a tényállást". Miután megmagyarázza, hogy a szindikalisták és anarchisták, ellentétbe helyezkedve a< parlamentekkel, elõsegíthetik a világforradalom kitörését, a bizottság azt is kijelenti, hogy: "a burzsoá állam, annak királyai, elnökei, parlamentjei, nemzetgyûlései stb. mind halálos ellenségeink, tehát le kell õket törni". Azután arra utalnak, hogy a forradalmat valamely országban idõnként azáltal is elõ lehet mozdítani, hogy részt veszünk a politikai küzdelmekben. Példa gyanánt a német Liebknechtet és a svéd Hoglundot hozzák fel. Az utóbbi "felhasználta a Parlamentet arra, hogy siettesse a parlamentarizmus bukását. Svédországban senki sem tett többet a forradalom érdekében, mint õ". Ugyanez történt Bulgáriában, ahol "a kommunisták felhasználták a parlamentet a kommunista forradalmi eszmék terjesztésére". Ezek a forradalmárok azzal a szándékkal lépnek a Parlamentbe, hogy mint képviselõk megismerkedjenek a Parlament "legrejtettebb gépezetével és éket verjenek abba".

Angliában, Franciaországban és Amerikában meg nem elég érettek a viszonyok az állam felborítására. Ezekben az országokban "nagyon kevés olyan egyéniség van, akikrõl azt mondhatni, hogy hasonló az orosz bolsevistákhoz, vagy a német spartakisták-hoz". A moszkvai bizottság tehát azt tanácsolja:

"Ha ilyen elemek (bolsevisták és spartakisták) számban és erõben gyarapodnának, minden megváltozhatnék. Mindenekelõtt szükséges, hogy: 1. a harc súlypontja a parlamenteken kívül legyen (sztrájkok, lázadások, forrongások); 2. a parlamenten belüli harcok szoros kapcsolatban legyenek a külsõ harcokkal; 3. a képviselõk részt vegyenek az általános szervezési munkában; 4. a képviselõknek a központi bizottság utasításai szerint kell eljárniok és annak tartozzanak felelõsséggel; 5. nem kell a parlamenti szokásokhoz alkalmazkodniok." A kiáltvány a következõ érdekes utasításokkal végzõdik:

"Újból meg kell állapítanunk, hogy a küzdelem: legélénkebb része a parlamenten kívül, az utcán legyen. Világos, hogy a munkások leghathatósabb fegyverei a kapitalizmus ellen: a sztrájk, a lázadás, a fegyveres zendülés. Elvtársak, a következõket tartsátok szem elõtt:

pártszervezkedés, a pártcsoportok beiktatása a szakszervezetekbe, a tömegek vezetése stb. A parlamenti tevékenységek és a választásokon való részvételek csak másodrendû eszközök legyenek." (Call, 1920 április 22.)

Ez a kiáltvány is megjelent a Socialistben (Glasgow) és az ország más bolsevista lapjaiban. A kereskedõsegédek és munkásbizottságok nemzeti tanácsa, amely a moszkvai internacionáléhoz csatlakozott, megvalósítja ezeket a moszkvai utasításokat az ipar terén.

A zsidó titkos társaságok keresztényellenes jellegét, melyet ebben a könyvben elõzõleg már leírtunk, megerõsíti A Caü 1920. április 1-én megjelent cikke. "Az ember föltámadt" címû közleményben Bryan a bolsevizmust mint új "kelet felõl jövõ világosságot" írja le és azt mondja:

"A pogány világ nem lehetett rosszabb, mint a mai kereszténység. Az egyedüli különbség az, hogy nem voltak püspökeik, kik a húsvéti hazugságokat hirdették és a tömegeket ópiummal bódították volna, mint ezt Moszkva egyik templomának kapuján egy bolseviki fölírás merészen hirdeti."

"Új világosság jön kelet felõl, mely nem lidércfény, új világosság, mely az igazságot kinyilatkoztatja, az utat mutatja, mely reménységet és bizalmat kelt, meleget áraszt és erõt ad testnek és léleknek ... Oroszország a bolsevisták vezetése alatt, Oroszország, mélyet Lenin transzcendentális géniusza vezérel és melyet a munkások seregei támogatnak Trockijjal, a páratlan szervezõvel az élükön, - ez az Oroszország volt a világ megváltója, mely megmenti az életerején rágódó és megsemmisítéssel fenyegetõ cinizmus és kétkedés és elerkölcstelenedés hatásától. Ezért a megváltásért feszítették keresztre a kapitalista hatalmak Oroszországot" és ezért vérzik most egész teste. Azonban nem sír véres könnyeket szánakozva önmaga felett, mint ahogy Krisztus tette, mert elszánta magát, hogy inkább engedi, hogy keresztre feszítsék, semhogy elárulja a történelem beléje vetett bizalmát. És nem is az a feladata, hogy Krisztushoz hasonlóan meghaljon a kereszten, mielõtt bevégezte volna küldetését . . . . . . tovább él és életet ad és nemsokára le fog szállni a keresztrõl és oda fogja kiáltaná a világnak, hogy föltámadt az ember."

Amikor az angol forradalmi mozgalmakat tanulmányozzuk, fontos megjegyeznünk, hogy a mozgalmaikat külföldi forradalmárok, fõképp zsidók írásai vezetik. Az angol bolsevista sajtó kiválóbb külföldi munkatársai közül csak néhányat említünk, kiknek könyvei és cikkei közkezem forognak a Marxista közgazdasági osztályokban és a forradalmi propaganda céljait szolgálják. Marx és Engels munkái kétségkívül minden munkás-kollégiumban és bolsevista iskolában tankönyvül szolgálnak.

Lenin és Trockij cikkeit rendszeresen közli a Socialist, a Workers Dreadnought, a Worker és más bolsevista újságok. Kun Béla is szorgalmas munkatársa az angol bolsevista sajtónak és a Workers Dreadnought újabb számában azt írja, hogy az Oroszország védelmére alakult bizottságot fel kell használni bolsevista célokra az angliai mozgalmakban. Dr. Hermann Gorter szintén állandó munkatársa a londoni és glasgowi lapoknak és A világforradalom címû könyvét, melyet a szocialista tudósító és nyomozó iroda (Glasgow) adott ki, minden szocialista forradalmár gyûlésen Londonban és a vidékem árusítják. A forradalmi internacionálé vezérei közül, akik agitációjukat Nagybritanniára is kiterjesztik, a következõket említjük:

N. Hoglund Svédországban; Lucien Desliniéres Franciaországban; N. Bucharin, A világforradalom programjának a szerzõje Moszkvában; a zsidó Klára Zetkin, a

németországi kommunista párt vezére ; M. J. Kalinin, minden oroszok, központi végrehajtó szovjet-bizottságának a feje; K. Radek Moszkvában; Sadoul, Suvatin, Sumjatzki, I. Marchlevski (Karski) és Kolontai, az orosz szovjet népjóléti népbiztosa.

Ezzel befejeztük a világ jelenlegi nyugtalan állapotának okaira vonatkozó kutatásunkat és az olvasóra bízzuk annak megítélését, vajon képesek voltunk-e azokat a forradalmi mozgalmakat megvilágítani, melyek a jelenben épp úgy megzavarják a keresztény asszonyok és férfiak hitét, mint az egész kormányzati rendszert, melyre a nyugati civilizáció fölépült. Lehetséges, hogy, a hírhedt jegyzõkönyvek eredetiek, lehetséges, hogy hamisak, de még a legkétkedõbb olvasó sem tagadhatja, hogy egy olyan filozófiából erednek, amely bár ördögien gonosz, mégis kétségtelenül összefüggõ. És nem tagadhatja, hogy sok fontos pontjaikban nemcsak megjósolják, de meg is magyarázzák nagy részét azoknak a bajoknak, amelyeket a világ jelenleg szenved. A mai közfelfogás az oka annak, hogy a nyugati, fõleg angol olvasók elõítélettel viseltetnek a jegyzõkönyvek iránt.

Elképzelhetõ-e, hogy az emberek bármilyen csoportja komolyan vállalkozhatik egy olyan terv végrehajtására, melyet nem évek, hanem évszázadok múlva kell megvalósítaná és amelynek gyümölcseit õk maguk sohasem érhetik el? Azt sem szabad felednünk, hogy az egész eszme keleti származású, és hogy a Keleten az emberek még mindig évszázadokban számítják az idõt. A gyermek nehezen tekinti át egy hét leforgását Az átlag angol egy évtizedet áttekint. Míg annak az angolnak, aki sokáig élt Keleten, egészen más fogalma van az idõrõl. És nem találja, hogy hosszú évek leforgása a jövendölés és a beteljesülés közt ok lehet a hitetlenségre. Ennélfogva a gúnyolódóknak azt ajánljuk, gondolják meg, hogy az idõ fogalma viszonylagos, és hogy némelyeknek ezer év úgy tûnhetik föl, mint másoknak egy nap.

A könyv elsõ részében leírtuk a forradalmi szabadkõmûvesség tanait és programját és kifejtettük a köztük és a jegyzõkönyvek között fennálló szoros kapcsolatot. A késõbbi fejezetekben a mai forradalmi jelenségeket vizsgáltuk az elõzõleg leleplezett összeesküvés világánál. Találtunk-e összefüggést a kettõ közt? A felsorolt bizonyítékok alapján döntse el maga az olvasó ezt a kérdést. Kimutattuk, hogy elsõsorban a kontinentális szabadkõmûvesek voltak felelõsek a törökországi és portugáliai forradalom kitöréséért, és hogy legalábbis Törökországban a zsidóknak kimagasló szerepük volt ebben a szabadkõmûves összeesküvésben.

Mikor a bolsevisták Moszkvában magukhoz ragadták a hatalmat, - táblázatunk bizonyítja, hogy túlnyomó többségük zsidó volt, - a földalatti szabadkõmûves üzelmek helyét javarészt Litvinov, Radek és társaiknak propagandája vette át és ezért követhetjük könnyebben az összeesküvés fonalát. Így tudtuk például kimutatni, hogy ez a bolsevista zsidó társaság magához akarta ragadni Porosz-, Bajor- és Magyarországon a kormányzást.

Azokra a titkos befolyásokra is felhívjuk az olvasó figyelmét, amelyek Parisban a békekonferencia alatt mûködtek és egyben arra az érdekes tényre is, hogy az önrendelkezési jog elve, amely e pillanatban olyannyira fenyegeti a brit birodalom tekintélyét, közös elve volt a wilsonizmusnak és a leninizmusnak. Figyelmeztettük az olvasót arra is, hogy a békekonferencia Lengyelországot, melytõl a zsidók is, a németek is félnek, gazdaságilag és stratégiailag gyöngének hagyta és éppen úgy, mint Magyarországot, az internacionalista, munkásság, mely bolsevista vezetés; alatt mûködik, gonoszul támadta. Végül igyekeztünk, hogy megvilágítsuk a kapcsolatot a titkos összeesküvés és azok között a forrongások között, melyek a jelenben súlyosan veszélyeztetik a brit birodalom biztonságát

A könyv minden részletében arra törekedtünk, hogy felhívjuk a figyelmet a fenyegetésre, melyet a titkos összeesküvés nemcsak a civilizált államformára nézve, hanem a keresztény hitre nézve is jelent. Világos, hogy a történelemi folyamán ez a hit még soha sem volt ilyen szervezett és állandó támadásnak kitéve. Az emberek gondolatait szakadatlanul anyagi kérdésekre terelik, vagyonbeli különbségekre, közönséges és aljas élvezetekre és azt mondják nekik, hogy minden bajuk orvoslását ne önmaguktól, hanem a kormányzat valamely különleges formájától várják. A bolsevikek jól tudják, hogy ügyük csak akkor haladhat, ha megszabadul a kereszténységtõl, mely a földi javakkal szemben tanúsított fenséges közömbösségével tanaiknak ellenáll Ennélfogva bizonyosra vehetõ, hogy a támadások meg fognak kettõzõdni. És talán ebben láthatjuk a bolsevizmus végsõ bukásának legerõsebb bizonyítékát. Mert akár hiszik a nyugat-európai népek, akár nem, csakis a kereszténység fogja õket a kétségbeesésnek abból a posványából kivezetni, amelyben most sínylõdnek. Ha ez a világosság ki találna aludni, ugyanazt mondhatnók a világról, amit Montagu mondott, amikor barátját elvesztette: "Minden csak füst, csak sötét, unalmas éjszaka." És vajon komolyan hiszik-e a bolsevikiek, hogy két világot tudnak meghódítani egyszerre?

FÜGGELÉK.

A "Morning Post" szerkesztõjéhez.

Uram! Engedje meg, hogy a könyvében foglalt bizonyítékok értékes láncolatát, melyekben a titkos társaságok és a világforradalom kérdését tárgyalja, még egy adattal megtoldjam.

Ez az újabb adat az a szervezet, amely Alta Vendita, vagy Haute Vente Romaine elnevezés alatt ismeretes és eredetét a XIX. század elsõ felében a Carbonarinak köszöni. Msgr Dillon 1884-ben Edinburgban tartott nevezetes elõadássorozatában a Carbonari-szervezet eredetét a bajorországi Illuminátusokra vezeti vissza. A Carbonari-szervezet azonban kezdetben nem volt forradalmi alakulat; alapítói royalisták és katolikusok voltak, az illuminizmus valóságos céljai tekintetében megtévesztett emberek, akik vakon követték Weisshaupt példáját és Krisztust nevezték nagymesterüknek. De rövid idõvel megalakulásuk után a forradalmár szabadkõmûvesek ellepték soraikat és a társulatban magukhoz ragadták a vezetést

"Azonnal Weisshaupt halála után, lehetséges azonban, hogy már azt megelõzõleg, a világ összes titkos társulatainak legfõbb vezetését átvette az Alta Vendita, vagyis az olasz Carbonari legfelsõbb páholya ...

Ez a testület híveit fõképpen a pápaság elleni harcra szólítja fel; de bevallja azt is, hogy: "végcélunk ugyanaz, ami Voltaire és a francia forradalom végcélja volt, - a katolicizmusnak, sõt magának a keresztény eszmének is a megsemmisítése".

Az Alta Vendita tehát egyenes folytatása az illuminátus szektának. Német elõdjeik példájára tagjai szintem álneveket vettek fel. Mint ahogy Weisshaupt a Spartacus nevet választotta, Clootz Anacharsis-nak és Babeuf Gracchusniak nevezte magát, így az illuminátusok feje, egy romlott ifjú olasz fõnemes, csak a Nubius név alatt ismeretes. Ennek a szép, gazdag, ékesszóló, és teljesen léha fiatalembernek csak egy eszelõs gondolata volt, saját hiúságának szobrot emelni. Legnagyobb támaszát azonban nem az a csapat könnyelmû olasz ifjú képezte, kiket maga köré gyûjtött; nagyobb segítségére voltak zsidó szövetségesei.

Msgr. Dillon állítása szerint az Alta Vendita késõbb nyilvánosságra hozott okmányai feltárják elõttünk, hogy:

"Nubius fõképen gazdag német zsidóktól kapta az anyagi támogatást, mellyel sötét és mélyreható összeesküvését szervezte. A zsidók kezdettõl fogva vezetõszerepet játszottak az atheizmus összeesküvéseiben. Most is folytatják ezt. Nubius legagilisabb ügynöke a zsidó Piccolo Tigre volt. Vándor bankár és ékszerész álarca alatt utazott, hogy senki se gyanítsa titkos küldetését... Természetesen mindenütt a szabadkõmûves páholyok védelme alatt állott. A legelkeseredettebb forradalmárok általában a legelvetemültebb gonosztevõk, tékozlók és játékosok voltak és így magától értetõdik, hogy az uzsorás zsidóval valamennyien: összeköttetést tartottak fenn. Piccolo Tigre tehát biztonságban utazott és feltûnés nélkül vihette a Carbonari-páholyoknak az Alta Vendita üzeneteit."

Piccolo Tigre csak egyike volt a sok zsidónak, akiket az Alta Vendita alkalmazott; más fajrokonai Németországban, Magyarországon, Portugáliában dolgoztak az összeesküvésen és állandó levelezésben voltak Nubiussal. Vajon ezek a zsidók csak olasz fõnökük ügynökeiként dolgoztak? Vagy valami távolabbi cél is ösztönözte õket? Ez a könyv kimutatja annak a lehetõségét, hogy a szabadkõmûvesség kebelében van egy zsidó összeesküvés, mely feltevést Msgr. Dillon szintén támogat.

"Msgr. de Ségur - írja Dillon, - összeköttetésbe hozza a modern szabadkõmûvességet a zsidókkal és a Templáriusokkal... Több oknál fogva hajlandó vagyok neki igazat adni. A zsidók sok századdal a reformáció elõtt már titkos társaságokat alkottak védekezés céljából és a kereszténység lerombolására, mely üldözte õket és melyet õk szerfölött gyûlöltek. Életük álma Salamon templomának felépítése volt. Ennélfogva elég valószínû, hogy titkos összejöveteleikbe belevonták azokat az elégedetlen Templáriusokat, akik szintén bosszút forradtak azok ellen, akik birtokaikból elûzték és feloszlatták õket Ez a tény adhatná magyarázatát a modern szabadkõmûvesség szertartásaiban elõforduló zsidó és szerzetesi szimbólumok különös keverékének...

Zsidó eredetre, vagy legalább is zsidó származású alapítókra vallanak azok a zsidó formulák és tradíciók, amelyek a szabadkõmûvesség szertartásaiban találhatók. Könnyen elképzelhetõ, hogy egy ilyen titkos társaság létesítését szükségesnek tarthatták, mint védelmet a kereszténység hatalmával szemben. Azt is könnyen megérthetjük, hogy életüknek kedvenc célja a jeruzsálemi templom felépítése volt. Ki tudja, hogy az ateizmus és nyereségvágy mögött, mellyel a keresztényeket saját egyházuk ellen uszítják, nem az a titkos remény rejlik-e, hogy egyszer fel fogják építhetni templomukat. Ki tudja, hogy a titkos társaság legrejtettebb mélységében nincs-e egy még titkosabb összeesküvés, melynek célja Juda földjének visszahódítása és a jeruzsálemi templomi felépítése."

Kétségtelen, hogy a zsidók nagy szerepet játszottak annak a kornak titkos társaságaiban, akár úgy áll a dolog, mint M. Crétineau Joly állítja, hogy õk használták fel az Alta Venditát a saját céljaikra, akár pedig Nubius használta fej a zsidók kereszténygyûlöletét az Alta Vendita szolgálatában. Piccolo Tigre mindenesetre tekintélyes állást foglalt el közöttük, mert 1822 január hó 18-án a piemonti Alta Venditának a következõ utasításokat adja:

"Egész Olaszország tele van vallásos kongregációkkal és minden árnyalatú bûnbánókkal. Ne mulasszátok el saját embereiteket belevinni ezekbe a társaságokba, melyeket a buta vallásosság vezet... Bármilyen helyen, akár sekrestyékben, vagy kápolnákban, gyûjtsétek össze ezeket a táborokat, melyek egyelõre még tudatlanok: helyezzétek valamely erényes

pap pásztorbotja alá, aki derék ember hírében áll, de amellett hiszékeny és könnyen félrevezethetõ, Ezután lassan csepegtessétek a mérget ezekbe a megválogatott lelkekbe. Csöpögtessétek kis adagokban, látszólag véletlenül. Késõbb, ha meggondoljátok, csodálkozni fogtok az elért siker felett.

A legfontosabb dolog az embert családjától elszakítani és erkölcseit megrontani. Természeténél fogva legtöbb ember szívesen kerüli az otthon gondjait és könnyen rábírható arra, hogy mulatságokat és örömöket hajhásszon. Szereti idejét kávéházakban és mulatóhelyeken tölteni. Vezessétek tovább, támogassátok, hitessétek el vele, hogy rá fontos szerep vár és észrevétlenül vezessétek rá, hogy megunja mindennapi munkáját és ezáltal," miután elválasztottátok feleségétõl és gyermekeitõl és miután bebizonyítottátok neki, hogy a kötelességek mily terhesek, ébresszétek fel benne egy új élet kívánságát Az ember lázadónak született. Ébresszétek fel bennük a lázadás óhaját addig a pontig, amíg kitörésre kész, de úgy, hogy tényleg ne törjön ki. Ez az elõkészület arra a nagy munkára, amely reátok vár.

Miután belecsepegtettétek egynéhány lélekbe a család és a vallás utálatát (az egyik majdnem mindig követi a másikat), ejtsetek néhány szót, amely felébreszti bennük azt a kívánságot, hogy a legközelebbi páholyba felvételt nyerjenek. Annyira banális és általános a polgárnak vagy a burzsoának az a hiúsága, hogy a szabadkõmûvességbe felvegyék, hogy mindig nagyon csodálkozom az emberi butaságon. Cseppet sem csodálkoznám, ha azt látnám, hogy az egész világ kopogtat a Tiszteletreméltóak kapuján és arra kérné ezeket az urakat, engedjék meg, hogy õk is munkásai legyenek Salamon temploma felépítésének ... Az a tudat, hogy tagja egy páholynak, az az érzés, hogy elszakadva feleségétõl és gyermekeitõl, hivatva vari oly titkot õrizni, amelyet sohase bíznak reá, némely embernek öröme és becsvágya... A páholyoktól várjuk híveink szaporodását, anélkül, hogy tudnák, hogy, a páholyok feladata, újoncainkat elõkészíteni. A páholyokban örökké tárgyalják a fanatizmus veszélyeit, a társadalmi egyenlõség boldogságát és a vallásszabadság nagy hangzású elveit. Ünnepeiként dörgõ anatémákat szórnak a türelmetlenség és az üldözés ellen. Ez határozottan több, mint amire szükségünk van, hogy híveinket kellõen beavassuk."

Így történt, hogy 1822-ben, úgy mint 1789-ben is, a szabadkõmûvesek közt voltak az összeesküvésnek áldozatai, azonban, amint Msgr. Dillon felfedi: "A szabadkõmûvesek felett, bár rendesen közülük kiválasztva, halálos titokba: burkolva, ott volt az a rejtett conclave, amely õket felhasználta és irányította az egész világ és saját maguk szétrombolására." Ez volt tehát az a titkos hatalom, amely a föld alatt dolgozott abban az idõszakban, amelyet úgy szoktak elõttünk feltüntetni, mint a szocializmus hajnalát Sokan azok közül, akik a történelemben, mint korai szocialisták és "szabadsághõsök" szerepelnek, az Alta Vendita-hoz fordultak útmutatásért.- Saint Simon, Bazárd, Buonarotti úgy fordultak Nubiushoz tanácsért, "mintha delphi-i orákulum volna". Oroszországból Pestel ezredes, az 1825-iki Dekabrista-lázadás egyik vezére, tõle kért utasításokat. Késõbb azt látjuk, hogy Mazzini, aki akkor már Carbonaro volt, arra törekedett, hogy felvegyék az Alta Vendita tagjai közé, de Nubius megvetéssel elutasította. A Carbonari-módszer különbözött az Alta Vendita-étól, mely utóbbi azt tartotta, hogy az embereknek inkább a lelküket, mint a testüket kell megtámadni.

„A gyilkosságok, amelyeket embereink elkövetnek ..." írja Vindex Nubiusnak, "szégyennel és lelkifurdalással töltenek el bennünket . . Nagyon is magasan állunk arra, hogy ilyen eszközökhöz nyúljunk . . . Carbonari elõdeink nem jói fogták fel hatalmukat. Nem egyes emberek meggyilkolásában kell a hatalmát látni, még ha árulóról volna is szó;

a tömegekre kell hatni... Ne csináljunk mártírokat, hanem tegyük népszerûvé a tömegek közt a bûnt. Azt szívják magukba öt érzékükkel, attól tegyük õket ittasokká és azzal telítsük õket... Tömegkorrupció a mi célunk; a népet korrumpáltassuk a papság által, melyet viszont mi korrumpáljunk azzal a korrupcióval, amelynek egykor az egyházat kell eltemetnie. A legjobb fegyver, amellyel az egyházat meg lehet törni, a korrupció. Munkára tehát, magának a végcélnak eléréséig."

Ez volt az oka annak, hogy Mazzini az Alta Vendita megvetését vonta magára, mert amint Nubius megjegyzi Bepponak, összes szónoklatai a humanitarizmusról "egynéhány nyomorult gyilkossággá alacsonyodnak, oly aljasságokra, amelyekért inasomat elcsapnám, ha oly szégyenletes eszközökkel igyekezne engemet valamelyik ellenségemtõl megszabadítani. Mazzinit csak bolondok tartják félistennek, akikkel magát a testvériség prófétájának nevezteti ... Abban a körben, amelyben szegény Mazzini mûködik, csak nevetséges alak; ahhoz, hogy tökéletes vadállat legyen, hiányoznak a karmai, ö a titkos társaságok bourgeois gentilhomme-ja."

Mazzini sejtette is, hogy az Alta Vendita vezérei titkaikat rejtegetik elõtte és Malegari ugyanilyen sejtelmek hatása alatt a következõ jelentõségteljes szavakat írta Londonba dr. Bredensteinnak:
"Mi testvéri társulatot alkotunk a világ minden részében. Közös törekvéseink és érdekeink vannak, az emberiség felszabadulásán dolgozunk. Mindenféle igát le akarunk törni. Mégis van egy láthatatlan erõ, amelyet alig érezünk* de amelynek egész súlya mégis reánk nehezedik. Honnan jön? Hol van? Senki sem tudja, vagy legalább is senki se mondja. A társaság titkos, még elõttünk is, a titkos társaságok veteránjai elõtt."

Így nyerünk bepillantást a forradalom gépezetébe: a szocialisták és anarchisták úgy mûködnek, mint a mozgó bábok, amelyek karjaikat mozgatják, szónokolnak, járkálnak és az egész idõ alatt láthatatlan dróton gonosz kezek rángatják õket, A szocialisták kétségkívül azt képzelik, hogy õk csinálták az 1848-iki forradalmat. Piccolo Tigre felvilágosítást adhat erre nézve. 1846 január 5-én a következõket írja Nubiusnaik:

"Európai utazásom reményeimnek megfelelõen szerencsés és eredményteljes volt. Ezentúl már csak az vari hátra, hogy hozzáfogjunk föladatunk teljesítéséhez és így elérjük a vígjáték befejezését. Bõséges termést arattam... És ha hitelt adhatnék azoknak a híreknek, amelyeket itt Livornóban közöltek velem, nemsokára elérjük azt a korszakot, amely után annyira vágyódunk. A trónok ledõlnek; ez már nem kétséges elõttem, mióta titkos társaságainknak Franciaországban, Svájcban, Németországban és még oly távol is, mint Oroszországban végzett munkáját tanulmányoztam. Az a támadás, amely néhány, év múlva, sõt talán néhány hónap múlva a föld urai ellen meg fog indulni, el fogja temetni õket tehetetlen hadseregeik és rozoga trónusaik romjai alá .

Mit kívántunk viszontszolgáltatásul munkánkért és áldozatainkért? Nem érjük be azzal, hogy egyik vagy másik országban forradalom törjön ki. Ezt mindig elõ lehet idézni, ha valamelyikünk kívánja. Annak a célnak az elérésére, hogy a régi világot megöljük, mindig azt tartottuk, hogy meg kell fojtanunk a katolikus és keresztény eszme csiráit és ön a lángész merészségével fölajánlotta magát, hogy egy új Dávidhoz hasonlóan fején fogja találni a pápai Góliátot."

Két évvel ezután kitört a forradalom Párizsban és minden történelmi mû állítása szerint nyilvánvalóan a titkos társaságok irányították azt eszerint ezek, között a földalatti összeesküvések és a világforradalom második nagy kitörése közt létezõ kapcsolat többé

nem föltevés dolga, hanem történelmi tény.

Kiváló tisztelettel:
Nesta H. Webster.

U. i. Az Alta Vendita fönn idézett levelezését J. Crétineau Joly A római egyház és a forradalom címû munkájából vettem, melyeket a szerzõ az Alta Vendita levéltárában talált levél a ,"Morning Post" szerkesztõjéhez.

"Uram! - "A vörös függöny (mögött" címû sorozatos közlemény ötödik cikkében azt az állítást találom, hogy a munkásság Internacionáléját Marx alapította. Engedje meg, hogy fölhívjam figyelmét arra a körülményre, hogy ebben az állításában túlbecsüli Marxot. Az Internacionálé eszméje eredetileg munkásoktól eredt, akik tényleg munkások voltak s akik nem véres forradalmakra törekedtek. Csak a St. Martins Hall-ban tartott híres gyûlés után ragadta magához Marx a mozgalom vezetését. Ennek bizonyítására James Guilleaume szavait idézem, aki mint az Internacionálé évkönyveinek írója, annak egész tevékenységét alaposan ismeri. "Nem igaz", írja Gulliaume, "hogy Marx Károly alapította az Internacionálét. Az elõkészítõ munkálatokban, melyek 1862-64 közt történtek, egyáltalában nem is vett részt. Akkor lépett be az Internacionáléba, mikor az az angol és francia munkások kezdeményezésére létrejött. Mint a kakukk, idegen fészekbe rakta tojását. Az elsõ naptól kezdve arra törekedett,- hogy a nagy munkásszervezetet saját céljaira használja fél." (Karl Marx, Pán-germanizmust, 2. I.) Melyek voltak az õ céljai? Guillaume szerint a pán-germanizmusra törekedett és az ön levelezõje is világosan bizonyítja, hogy Marx a német imperializmust támogatta. Guillaume továbbá azt is kérdezi, vajon zsidó érdekek nem szerepeltek-e Marx politikájában, és ezzel kapcsolatban arra az ellentétre hivatkozik, amely Marx és Bakunin közt volt.

"Lehetséges-e" - kérdezi -, "hogy szocialisták és anarchisták küzdelme egy másik, még szenvedélyesebb és ösztönszerûbb küzdelmet leplezett és takart, a szlávság és a zsidóság küzdelmét?" Tudjuk, hogy Bakunin erõsen németellenes volt és azért intézte legszenvedélyesebb támadásait az orosz kormány ellen, mert az németbarát volt. Lehetséges tehát, hogy erre vezethetõ vissza Marxnak vele szemben tanúsított ellenséges állásfoglalása. Bakumra álláspontját a zsidókérdésben világosain láthatjuk egyik levelébõl, amely 1911-ben jelent meg elõször és így valószínûleg elkerülte a könyv írójának figyelmét. Bakunint eszerint egy párizsi lapban a Le Revüe-ben, megtámadta egy Hess Móric nevû zsidó és õ erre a támadásra válaszolva írta 1869 októberében "a zsidók elleni polémia"-ját. Bakunin azonban nyilvánvalóan nem becsülte túl a "félelmetes szekta" hatalmát, mert levele csak negyvenkét évvel késõbb jutott napvilágra, mikor munkáinak kiadói felfedezték azt. Levelébõl a következõket idézem:

"Azzal kezdem, hogy arra kérem önt, ne gondolja rólam, hogy a zsidóknak ellenségük, vagy megrágalmazójuk vagyok. Dacára annak, hogy emberevõnek tekinthetnek, a vadságot még sem viszem annyira és biztosíthatom önt, hogy szememben, minden népnek megvan a maga értéke. Azonkívül minden nép egy történelmi és etnográfiai termény, mely ennek következtében nem tehetõ felelõssé hibáiért, sem érdemeiért. A modern zsidókról megállapítható, hogy természetüknek nem igen felél meg az õszinte szocializmus. Történelmük a keresztény korszakot jóval megelõzõleg, jellemükben gyökerezõ kereskedelmi és burzsoá irányt fejlesztett ki bennük, aminek az az eredménye, hogy a zsidóság, összességében tekintve mint nép, tipikus kizsákmányolója más emberek munkájának és természeténél fogva irtózik és fél a néptömegektõl, melyeket azonfelül, akár nyíltan, akár titokban, de meg is vet. A kizsákmányolás ösztöne egyrészt kifejleszti a

kizsákmányolók leleményességét, másrészt káros és elzárkózó irányba tereli õket, amely a proletariátus érdekeivel és ösztöneivel teljesen ellentétes.

Tudom, hogy amikor ilyen nyíltan fejezem ki a zsidókról táplált véleményemet, nagy veszélynek teszem ki magamat. Sokan gondolkoznak úgy mint én, de kevesen vannak, akik ezt nyíltan ki merik mondani, mert a zsidó "szekta", amely sokkal hatalmasabb és félelmetesebb, mint a jezsuiták, a katolikusok vagy protestánsok, a mai napi Európában valóságos hatalom, önkényesen uralkodik a kereskedelem és a bankok fölött, ellepte) a német újságírás háromnegyed részét, úgyszintén más országok napi sajtójának tetemes részét. Jaj annak, aki elég ügyetlen, hogy szembeszálljon velük!".

Ezekkel a szavakkal Bakunin mélységes igazságot fejez ki. A mûvelt zsidók közül alig akad olyan, ha egyáltalán van, aki a szocializmusban hisz. Ezzel az állítással elismerjük intelligenciájukat A zsidó lényegében arisztokrata, vagyis a legkiválóbb emberek kormányrajutását tartja célszerûnek; tudja, hogy a tömegek uralkodása lehetetlenség és okult a múlt forradalmak tapasztalatain, melyeken mi, sajnos, sohasem okultunk. Így tehát valószínû, hogy Marx sohasem hitt egy szót se abból, amit a "proletárdiktatúráról" írt és nem hitt azokban a jelszavakban sem, melyeket korábbi forradalmi íróktól lopott és arra használt föl, hogy a munkásokat, kiket eszközeivé tett, felizgassa. Igaz, hogy Bakunin fönn idézett levele csakis "a zsidó törpék tömegét" nevezi a nép kizsákmányolójának és kivételt tesz "a két zsidó óriás Marx és Lassalle" személyével. Bakunin azonban akkor még nem ismerte Marxot, csak három évvel késõbb ismerte föl homályosan Marx mélységes álnokságát, amikor az a klikk, amelyet "német zsidó társaságnak" nevez, kiûzte õt az Internacionáléból. Akkor írt szavaiból látjuk, mennyire felült Marx furfangosabb eszének. Miután Bakunin elismeri Marx eszességet, így folytatja:

"Sohasem létezett köztünk õszinte meghittség. Temperamentumunk nem egyezett, õ érzelgõs idealistának nevezett engem és igaza volt; én õt hiúnak, furfangosnak és álnoknak neveztem. Nekem is igazam volt." Dacára annak, hogy Bakunin, még mindig hinni akarja, hogy Marx teljes odaadással szolgálja a proletariátus ügyét, melyet szerinte "sohasem árult el tudatosan", mégis kénytelen elismerni, hogy "óriási hiúságával, rosszindulatú jellemével és a diktatúrára való törekvésével komolyan veszélyezteti a proletariátus ügyét."

Marx tehát sohasem volt a munkások képviselõje, akik az Internacionálét alapították, hanem vagy a német kormánynak, vagy a "félelmetes szektának" ügynöke lehetett. Marx gyõzött, nem pedig a munkások. Az Internacionálé elpusztult, de Marx pro-grammja túlélte, sõt azóta "tervszerûen" meg is valósult. Az orosz forradalom nem az orosz forradalmi mozgalom következménye, melynek vezérei egytõl-egyig Bakunin tanítványai, az anarchisták voltak, akik ellen a bolsevikiek mindjárt uralmuk elején gépfegyvereiket irányították. A most folyamatban levõ ír forradalom nem az ír nemzeti mozgalom eredménye; a Sinn-Fein mozgalom csupán eszköze az internacionális szervezetnek, amely Marx tervének keresztülvitelén dolgozik. Már 1870-ben küldte Marx a következõ titkos üzenetet Londonból a genfi Internacionálénak: "Anglia az egyedüli ország, amelyben az igazi szocialista forradalom megvalósíthatta. 2. Az angol nép nem tudja ezt a forradalmat megcsinálni. 3. Idegenek csinálják majd meg számukra. 4. Az idegen tagok tehát tartsák fenn tagságukat a londoni tanácsban. 5. A támadást Írországon kell kezdeni, ahol már készek a munkára.

És ez történik ma. A káosz, amely ma Írországban uralkodik, egyszerûen bevezetése hasonló állapotoknak Angolországban. Az internacionális forradalmárok programjának legelsõ és leglényegesebb pontja az angol forradalom elõidézése. Marx szerint: "minden

forradalom a kontinensen, amely nem nyúlik át Angolországba, olyan mint vihar egy teáscsészében" Más szavakban Anglia a világ mûveltségének a középpontja. Ha Angolország felborul, magával rántja az egész világot. Marx feltevése megfelel a valóságnak; abban is igaza volt, hogy angol munkások sohasem fognak forradalmat csinálni. "Külföldieknek kell megcsinálniok helyettük." Azon dolgoznak most.

Meg fogjuk-e engedni, hogy munkájukat végre is hajtsák?
Szerintem tehát a helyzet a következõkben foglalható össze: Létezik és már régóta létezett egy óriási forradalmi gépezet, melynek most minden része tökéletes, minden csavarja helyén van. Ez a könyv nagyszerûen írja le építésének folyamatát. Mégis azt hiszem, hogy ez a munka nem tulajdonítható kizárólag egy fajnak; sok kéz dolgozott rajta: franciák, olaszok, oroszok, nagyon kevés angol, sok német és sok zsidó, és ezek mindannyian felváltva résztvettek a gépezet irányításában. Azonban 1872 óta a rombolásnak ez a hatalmas gépezete fõképp zsidók és németek kezében van, és õk azok, akik jelenleg a munkáját irányítják. A fõdolog tehát most már, nemcsak rámutatni a gépészekre, hanem össze kell zúznunk a gépezetet az egész emberiség érdekében. Mert ez a gépezet nemcsak azokat fogja elpusztítani, akik ellen irányítva van, hanem azokat is, akik kezelik; a visszahatással nem számolnak és "a proletariátus vas-csapatai" felbõszültén azok ellen fognak rohanni, akik a pusztulásba kergették, hamis ígéretek révén. A Morning Post óriási szolgálatot tett a civilizációnak, amikor felderítette az összeesküvés munkáját és mindazok, akik nem adnak hitelt szavainak, még megérhetik azt az idõt, amikor meg fogják bánni hitetlenségüket, amidõn elsodródnak a világforradalom káoszában. Kiváló tisztelettel
1920 július 17-én. Nesta H. Webster.

--- 1. rész ---